

БОРИС БАЛКХ

ВИДОВДЕН

chitanka.info

*Посвещавам тази книга на пламенния родолюбец
Георги Раковски.*

*Свободен е този, който не е оковал
собственя си мироглед с чужди идеи!*

ПРЕДГОВОР

Моля, уважаемия читател да има предвид следните особености на тази книга.

Тя не е от раздел „Художествена литература“. Водещи в нея са истината и разбираемостта на идеите, а не художествената стойност и стила.

В нея са обединени идеи и текстове от издадени мои книги и статии публикувани в печата и в интернет. Новите разработки, както и нейната структура ги обединяват в едно последователно цяло — моя мироглед за Вселената и човешкото познание защото познанието е познание, когато се обогатява и развива.

Структурата на текста е отделни параграфи — статии. За да може всяка от тях да е ясна и разбираема сама за себе си, си позволих многократно повторение на кратки текстове и илюстрации в много от тях.

Някои от понятията описани тук са неизвестни днес и това създава неудобство при четенето защото в по-предни параграфи се споменават и понятия, които са обяснени в следващи глави.

В книгата са използвани термини от древна Индия. Информираният читател вероятно ще забележи и ще възрази, че според него не са използвани най-точните думи, мисли и идеи. Индия, не само като територия и население е нещо голямо, но като идеи, учения, религии, езици и народи е най-големият океан в човешката история и познание. И така както водният океан няма начало и край и една капка не може да бъде различена от друга, така и в Индия познанието няма начало и край, няма първо и второ и не е знайно на кой език, от кое учение и в коя школа терминът първо е записан. Затова, моля, уважаемия читател да приеме варианта използван тук само с информацията която е вложена в него.

Приятно четене.

ВЪВЕДЕНИЕ

Много са неизвестните в древната история на българите. Къде е тяхната първа Родина? Към кой духовен и културен кръг са принадлежали? Какви превратности са претърпели?

Аз не знам кога е времето и къде е мястото на нашето начало защото те днес все още са променливи величини. Връщайки се назад в историята, търсейки истината за нашите деди учените достигат до предел във времето зад който няма сведения и той става началото, докато се открият нови данни и истината за нашето начало се премести още по-назад във времето и някъде по картата на Евразия.

Вземайки предвид последните достижения на историците в България и сведенията които са ми известни мога да кажа, че съвременните българи са наследници на народи принадлежали към древния духовен център в района на средноазиатските планини Тянь Шан, Памир, Хиндокуш и Западните Хималаи. Район известен като „Люлката на народите“. Древното учение към което са принадлежали нашите праотци е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения.

Името на това учение е Балкхара. В него е вложено познанието на нашите деди за същността, изграждането, съществуването, преобразуването и разграждането на всичко във Вселената. Но до тайните му може да се достигне единствено чрез свещения език на древните българи Бхаджа. Той е строго фонетичен език от двадесет и два звука, в които са закодирани двадесет и две висши понятия от учението.

Балкхара е най-мощният идеен тласък в човешката история, но с времето избледнява, а Бхаджа се забравя, препокрити от множеството породени религии, митологии, езици и символи. Тях днес ги няма в обхвата на съвременното човешко познание. Но в Индия, в този океан от религии, философски течения, митове, писмености и езици е останала голяма част от идеите на Балкхара и Бхаджа, като ехо от онези славни времена когато идеализмът беше над всичко.

Балкхара е всеобхватен мироглед, познанието, Истината за Вселената, както в идеалната, така и в материалната и част. От тези две части на цялостното познание се зараждат Идеализмът и Материализмът.

Идеализмът от Балкхара е отворен — познават се директно истинските неща и процеси от действителността. Но той е огромно и абстрактно знание и неговото препредаване през времето и пространството в цялата му пълнота и чистота се оказва непосилно и невъзможно.

По тази причина древните мъдреци го преобразуват на по-ниско ниво и го превръщат в Затворен Идеализъм. Там Истината е заменена със символи, които би трябвало да отвеждат отново назад към Балкхара, но обратният път отдавна е изгубен във времето и пространството обрасъл с бурените на символиката.

Поради това в наше време битува погрешното становище, че всичко в древните писания е скрито, завоалирано, за да не се разкрие Истината. Вярно е тъкмо обратното. Но тъй като Истината е абстрактна, огромна и сложна, а човешките езикови, съобщителни възможности несъвършени и ограничени, не е възможно в онова време тя да се предаде по друг начин, освен чрез символиката, сравнителните асоциации и художествената обстоятелственост. Преплетено всичко това, обемът на писанията, отдалечеността във времето, разнообразието на живи и изчезнали култури и школи, както и спецификата на отделните творци правят Истината в древните писания недостижима.

Затвореният Идеализъм се отдалечава от Балкхара главно в две направления.

Първото е религията. Там истините се превръщат в символи, така че да се запази обратният път към Истината. Но с течение на времето символите се превръщат в догми и се налагат съзнателно и целенасочено на народите чрез празниците и ритуалите, под строгия контрол на властващите и религиозната институция.

В противовес на религиите, с по-голяма свобода и толерантност се зараждат и развиват митологиите. И там истините се обличат в символи, а символите се издигат в култ и се превръщат в догми, но се приемат доброволно от народите, защото са участвали в тяхното създаване.

Второто направление днес се нарича Езотеризъм — тайно знание. То се е осъществявало от малки групи и отделни хора които вярват, че могат да запазят познанието непроменено и се стремят да го предадат на бъдните поколения в първоначалния му вид. Но историята показва, че и те слязоха при символизма и изгубиха обратния път.

Аз считам, че днес е времето и тук е мястото голямата Истина да бъде показана с целия си блясък и достойнство. Опити за това са правени на различни места и по различно време от най-будните умове на човечеството, но по обясними причини те са успявали да придадат само още един, нов тласък на щафетата към следващите поколения.

Днес, благодарение на прогреса и научните достижения, финалът на хилядолетната щафетата вече може да се състои.

ДУАЛИЗМЪТ

Най-високостоящо в Балкхара е Нещото което някои наричат Господ, други Световен разум, а трети и четвърти по друг начин. Аз го наричам **Творецът**. Най-логичното, което всеки, елементарно но вярно може да си отговори разсъждавайки за тайните на Вселената, е безспорното твърдение че: Някой, Някоя, Някое, Някои или Нещо е измислило и сътворило Вселената.

Онова Нещо — Творецът, е недостижимо за човешките възприятия и ум и е добре да се приеме мнението на Сократ за Него:

Достатъчно е да знаем, че го има.

От когото и да се каже, каквото и да се каже за Твореца ще бъде измислено и невярно.

Днес ние приемаме, че цялото многообразие на форми и движения във Вселената са негово дело, но творенията му са само две: **Законът и Водите**.

Учените са установили, че в междוזвездното пространство съществува общ космически фон от светлина, топлина и звук (микро физически системи), със стойности близки до абсолютната нула. Те са разсейки от дейността на многобройните и разнообразни небесни тела (макро физически системи). В непосредствена близост до тях, наличието на светлина, топлина и звук е в голямо количество, с високи стойности. В отдалечените от небесните тела места количеството и стойностите светлина, топлина и звук намаляват и се доближават до абсолютната нула.

От това следва, че ако няма физически системи Вселената ще остане без физически характеристики. Ще бъде тъмна, студена и тиха. Няма да има материя, пространство и време. Няма да има движение, защото няма да има на какво и към какво. Няма да има откъде и

накъде. Ще е невъзможна някаква отлика на нещо от друго нещо, защото всичко ще бъде Едно — Нищото — Небитието — Покоят.

Там Законът и Водите са идеални, невидими, недостижими за човека нито чрез разума, нито чрез сетивата.

До тук е делото на Твореца.

От тук нататък всичко е в ръцете на Закона и той започва да твори.

Но в това Едно или от това Едно не може да се породи нищо, защото не действа „Законът за единство и борба на противоположностите“. За да заработи той са необходими две противоположности. Затова от Първата противоположност (от нея) Законът разграничава Втората и от Едно се ражда Две. Едно е причина за единството, а Две за раздора и борбата помежду им.

Първата противоположност е вечна, безкрайна, единна и непроменлива величина.

Нейното място в действителността е междузвездният вакуум.

Втората е множествена. Ражда се, разграничава се от Първата (от нея), свива се, съществува временно, на ограничено място, връща се в Първата, слива се с нея и престава да съществува, защото роденото умира.

Втората противоположност е нагнетена и свита да безкрайност Първа противоположност.

Мястото на Втората противоположност в действителността е физическото ядро.

Ако се опитам да обясня Кръговрата на Втората противоположност с философския „Закон за единство и борба на противоположностите“ като използвам и съвременни астрофизически термини ще се получи следното:

От Първата противоположност — от Междузвездния вакуума се отделя Втората, свива се и се втича в Черната дупка за да образува физическо Ядро. Пътят и от Междузвездния вакуум до Черната дупка е разединението на двете противоположности. За да се затвори кръга, след пълното им разделение тя трябва да се върне отново във Вакуума. Пътят и от Ядрото до Вакуума е обединението на двете противоположности, а кръгът е пътят на Времето и Пространството.

По-горе за едно понятие използвах четири названия: *Едно* — *Нищото* — *Небитието* — *Покоят*. Към тях могат да се прибавят още и така се стига до хилядолетната причина голямата Истина да остане недостижима.

Едва днес, благодарение на прогреса и научните открития е възможно да бъдат заменени неразбираемите и неразгадаеми символи от Езотеризма, Религията, Митологията и народните умотворения с точните, ясни и разбираеми названия от съвременната наука.

Тъй като Дуализмът — моделът на Вселената е и основа на учението Балкхара, ще покажа някои названия използвани за двете противоположности от древността до днес.

Във философията:

Първата противоположност — Втората противоположност

В математиката:

Едно — Две

В религията:

Горната вода — Долната вода

Богът — Дяволът

Добрият Бог — Лошият Бог

Мъжът — Жената

В митологията:

Бащата — Майката

В Балкхара и Бхаджа:

Е — И

Тези названия обозначават двойките Води от които е изградена осезаемата Вселена, но има и двойки които означават само местата където пребивават двете Води.

Във физиката и астрономията:

Междузвездният вакуум — Физическото ядро

В религията:

Раят — Адът

В езотеризма:

Безкраят — Бездната

В Балкхара и Бхаджа:

ЕН — ИН

До тук няма нищо осезаемо, нито материя, нито пространство, нито време. Те ще се произведат по късно от Водите (от тях) според

правилата на Закона.

Дуализмът е в основата и на всички големи митологии. Там в началото се появява първата двойка, след нея втората и третата. Както се пее в една наша песен „Винаги двама, винаги!“

За втората двойка, която ще се образува — *Водите* и *Простора* (материята), от древността до днес също има изобилие от названия.

Водите — Просторът

Небитието — Битието

Идеалното — Материалното

Пустотата, празнотата — Пространството

Безвремието — Времето

Покоят — Движението

Равновесието — Неравновесието

Нищото — Нещото

Неявното — Явното

Непроявеното — Проявеното

Мракът — Светлината

Мисълта — Словото

Нощта — Денят

Първоизявата на осезаемата Вселена, съществуването и нейното унищожаване е следствие от Кръговрата на Втората противоположност, а Втората противоположност в реалната действителност е във физическото ядро. Следователно:

Има ядро — има нещо, няма ядро — няма нищо.

Нещо, от горното определение е осезаемото, а единственото осезаемо във Вселената е физическото поле и ако извършим замяната в горното определение ще се получи:

Има ядро — има поле, няма ядро — няма нищо.

Ядрото е причината, а полето следствието. Те винаги са заедно. Не може да има ядро без поле и поле без ядро. Те, двете, са *физическа система*.

Може би вече се досетихте, че Балкхара не е митология, не е философия, не е религия, не е идеология, не е символика.

БАЛКХАРА Е ФИЗИКА!?!

БАЛКХАРА

*Религията вече не помни,
а науката още не знае.*

§ 1. ЗАКОНЪТ НА МЪДРОСТТА — Б.

*Във Всемира няма морал,
етика, състрадание и милост!
Там има Закон и правила и се случва винаги
това,
което е предвидено в Закона и правилата!
Безусловно!
Каквото трябва да се роди — се ражда!
Каквото трябва да съществува —
съществува!
Каквото трябва да умре — умира!*

За разлика от човешкото общество във Всемира наистина няма морал, етика, състрадание и милост. Така пише и Лао Дзъ в книгата си Дао Дъ Дзин:

Небето и Земята не притежават човечност.
Те се отнасят към всички неща
като към жертвено куче, направено от слама.
Небето и Земята са безжалостни;
за тях десетте хиляди неща са като чучела.

Днес учените твърдят, и с право, че физическите закони са валидни навсякъде във Вселената. Но къде в природата са записани законът на Нютон, законът на Джаул или формулата на водата? Кой и как ги пренася насам-натам през пространството и времето?

Законът е една от най-лесно и най-трудно разбираемите части от Балкхара. Трудна е за материалистите, които не искат и не могат да приемат, че на света съществуват и нематериални неща и че те са сетивно недостижими, но са най-важните.

Връзката между Закона от небитието и материалната му изява в битието, е като творчеството на архитекта. Идеята за красива сграда се ражда в главата му и никой не знае каква е тя, докато сградата не бъде построена. Същото е и с композитора, и с художника, и с всеки друг творец.

Законът е мисленето, а делата му са материалната изява на мислите.

Така е и с морала. Непознат човек, в непозната обстановка винаги се приема с известно недоверие. Точно по тази причина родителите наставляват децата си: „Не говорете с непознати“. Никога не можеш да си сигурен при такава среща какво ти мисли човекът отсреща. Мисленето му ще разберем по делата му, а те може да са добри — самарянски или лоши — на злодей. Затова в Библията е написано: „По делата им ще ги познаете“.

При нас хората често се случва да мислим едно, да говорим друго, а да вършим трето, но в природата това е невъзможно. Там **най-мъдрият и всеобхватен промисъл от Вселенския Разум, за делата и нещата във Всемира е постановен в Единен природен Закон и никой никога не го е нарушавал, нито вчера, нито днес, не ще го наруши и утре.**

За древноиндийските философи, всичко, което виждаме, не е истинският свят. Ние сме под въздействието на непрекъснатата измама която те наричат *Маиа* — *илюзия*. Истинският, реалният свят за тях е съвкупност от вечно съществуващи духовни идеи.

Съответствие на Законът на Мъдростта в Индия е Бог Вишну.
Относно Закона Платон е казал:

Зад границите на всички крайни съществувания
и второстепенни причини,
на всички закони на идеята и принципите,
съществува Разум или Ум,
първичен принцип на всички принципи.
Висшата Идея,
на която са основани всички подобни идеи...
ултимативна субстанция,

от която всичко съществуващо има свое битие и същност.

Първичната и действена Причина на целия ред и хармония,
красота и съвършенство, и благо,
които изпълват Вселената.

Той твърди още, че:

... идеите пребивават в природата като образци,
а останалите (материалните — б.а.) неща са сходни с
тях
и са техни подобия, като сенки от далечен огън.

И Лао Дзь е записал следното за Закона:

Има нещо в хаоса оформено,
преди Небе и Земя родено.
Безмълвно е то.
Безлико е.
Самостоятелно и неизменно.
Вездесъщо е и всеподвижно,
ала неизтощимо.
Може да е майка на Небето и Земята.
Името му аз не знам
и го именувам Дао — Пътят.

Законът е вечен и повсеместен, а материята — временна и тленна.

В древната индийска книга „Законите на Ману“, в частта и „Създаване на света“ пише:

Тоя свят беше тъмнина неуловима,

без да се различава нещо в нея,
непостижима за разсъдъка и схващането,
като напълно погълната от сън.
Тогава великата сила,
съществуваща сама по себе си,
която е неуловима,
като направи различима тая вселена
във вид на големи стихии,
и като разви енергията си,
се появи, за да разпръсне тъмнината.
Той,
когото само умът може да схване,
непостижимият,
без различими части,
вечният,
началото на всички създания,
се появи в целия си блясък.
Искайки да извлече от тялото си всички създания,
най-напред произведе водите мислено
и вложи в тях зародиш.

§ 1:1. ВЪЗМОЖНОСТИТЕ — X.

Възможностите от Закона са планът, програмата, идеите, кодовете, шифрите, гените по чиито правила се изгражда всичко във Вселената, от най-малкото до най-голямото.

Законът е Закон на възможностите, а не на забраните. В него няма забранени възможности. Ако човекът не трябва да лети като птица не му се забранява, а не получава крила. Затова във Всемира не се е случвало, не се случва и няма да се случи нещо което не е предвидено в Закона.

Той осъществява собствените си градивни идеи, които се изявяват само чрез материалните образувания. Правилата от Закона са възможностите — причините, а материалните образувания са изявите им — следствията.

За всяко нещо, което би могло да се прояви някога и някъде във Вселената има идея.

§ 1:2. ИЗЯВЕНАТА ЧАСТ ОТ ЗАКОНА. ЧОВЕШКОТО ПОЗНАНИЕ — 3.

Б, е идеалният, непроявеният Закон, а З е изявената му, видима част — полето, материята. На практика хората могат и възприемат по сетивен път само изявената част от Закона — З и то само части от нея, които пребивават в човешката памет, като съхранени сведения, знания. По-точно съзнания със Закона. Част от идеите от Закона на Мъдростта — Б могат да бъдат достигнати и на теория от човешката мъдрост, без сетивни възприятия.

Всичко открито от човека, като теория и практика, са идеи от Закона.

Най-висшата чест която е оказана на човека е, че **може да опознава Закона.**

В Библията, за дървото на познанието е написано:

И като видя жената,
че дървото беше добро за храна,
и че беше приятно, за да дава знание,
взе от плода му та яде,
даде и на мъжа си да яде с нея,
та и той яде.
Тогава се отвориха очите и на двамата.

И още:

Ето,
човекът стана като един от Нас,
да познава доброто и злото...

§ 2. ВОДИТЕ.

*ЕДИНСТВЕНО МРАКЪТ ПЪЛНЕСЕ
БЕЗПРЕДЕЛНОТО ВСИЧКО,
ЗАЩОТО БАЩАТА, МАЙКАТА И СИНЪТ ОТНОВО
БЯХА ЕДНО
и Синът не беше се още пробудил за новото
Колело,
върху което да почне своето
Скитничество.*

Едва днес в астрономията започна да се говори за тъмна енергия и тъмна материя, а в Библията, за Водите, цар Соломон е казал:

*Тогава видях цялото Божие дело,
че човек не може да издири делото
което остава под слънцето;
Понеже колкото и да се труди
човек да го търси,
пак няма да го намери:
Па дори ако и мъдрият
да рече да го познае,
не ще може да го намери.*

Водите са недостижими за човека. Нему не е дадено да достигне до тях нито пряко, нито косвено, нито дори чрез ума.

§ 2:1. ГОРНАТА ВОДА — Е

Учените са установили, че в междузвездното пространство съществува общ космически фон от светлина, топлина и звук (микро физически системи), със стойности близки до абсолютната нула. Те са разсейки от дейността на многобройните и разнообразни небесни тела (макро физически системи). В непосредствена близост до тях (до макросистемите), наличието на светлина, топлина и звук е в голямо количество, с високи стойности. В отдалечените от небесните тела места, количеството и стойностите светлина, топлина и звук намаляват и се доближават до абсолютната нула.

От това следва, че ако няма физически системи Вселената ще остане без физически характеристики. Ще бъде тъмна, студена и тиха. Няма да има материя, пространство и време. Няма да има движение, защото няма да има на какво и към какво. Няма да има откъде и накъде. Ще е невъзможна някаква отлика, на нещо от друго нещо, защото всичко ще бъде Едно — Нищото — Небитието — Покоят — **Горната Вода**.

Тя изпълва цялата Вселена и е космическият фон в който се случват събитията и съществуват нещата.

Тя е недостижима, вечна, безкрайна, единна и непроменлива величина.

Символ за Първата противоположност — **Горната вода** в Индия е богиня:

Адити — символ на свобода и необвързаност,
на безкрая, космоса и небесата.

Наричат я още Дева-матри — майка на боговете
и Крепителка на небето и закрилница на земята.

В първа песен от „Книга на Джан“, послужила като основа за написване на книгата „Тайното учение“ от Елена Блаватска е записано:

Вечното Баща-Майка,
загърнато в своите вечно невидими одежди,
отново бе заспало за Седем Вечности.
Време нямаше,
защото то спеше в безкрайното Лоно на
Продължителността.

Единствено Мракът пълнеше Безпределното
Всичко,
защото **Бащата, Майката и Синът отново бяха**
Едно
и Синът не беше се още пробудил за новото Колело,
върху което да почне своето Скитничество.

§ 2:1:1. МЯСТОТО НА ГОРНАТА ВОДА — ЕН.

Мястото в действителността, където е установена Горната вода е междузвездният вакуум — ЕН.

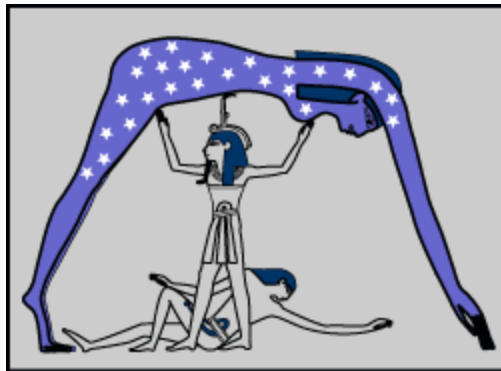

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0803/lh95_hst_big.jpg

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0803/M104b_peris2048.jpg

Съответствие на междузвездния вакуум в древен Египет е богинята Nut.

<http://www.ancientegypt.co.uk/gods/explore/main.html>

§ 2:2. ДОЛНАТА ВОДА — И.

Но ако всичко е само Едно — Горната вода, в това Едно или от това Едно не може да се породи нищо, защото не действа „Законът за единство и борба на противоположностите“. За да заработи той са необходими две противоположности, затова от Първата противоположност (от нея) се разграничава Втората и от Едно се ражда Две. Едно е причина за единството, а Две за раздора и борбата помежду им.

От Първата противоположност — от Междузвездния вакуума се отделя Втората, свива се и се втича в Черната дупка за да образува физическо Ядро.

Втората противоположност е нагнетена и свита да безкрайност Първа противоположност.

Тя е множествена. Ражда се, разграничава се от Първата (от нея), свива се, съществува временно, на ограничено място, в ядрото, връща се в Първата, слива се с нея и престава да съществува, защото роденото умира.

Това е кръговратът на Втората противоположност.

Множественост на Долната вода означава, че всички физически ядра са еднакви по съдържание и различни по големина и качествена изява.

Отделянето на Втората противоположност от Първата (от нея) — на физическото ядро от междузвездния вакуум (от него) в Библията е описано буквално, точно и ясно:

И Бог каза:

Да бъде простор посред водите,
който да РАЗДЕЛИ ВОДА ОТ ВОДА.

И Бог направи простора;
и РАЗДЕЛИ ВОДАТА,
КОЯТО БЕШЕ ПОД ПРОСТОРА,
ОТ ВОДАТА,
КОЯТО БЕШЕ НАД ПРОСТОРА;

и стана така.
И Бог нарече простора Небе.

На човека не е дадено да достигне до Водите нито пряко, нито косвено, нито дори чрез ума.

В Библията тази забрана е описана така:

И Господ Бог каза:
Ето,
човекът стана като един от Нас,
да познава доброто и злото;
и сега,
за да не протегне ръката си
да вземе и от дървото на живота,
да яде
и да живее вечно,...
ПОСТАВИ... ХЕРУВИМИТЕ
И ПЛАМЕННИЯ МЕЧ, КОЙТО СЕ ВЪРТЕШЕ,
ЗА ДА ПАЗЯТ ПЪТЯ КЪМ ДЪРВОТО НА ЖИВОТА.

Този текст се отнася за физическото ядро.

Но забраната съществува и в други текстове и митове отнасящи се до физическото ядро. Ето част от мит на догоните от Бандиагара в Африка:

Началото на нещата е най-голямата тайна на Амма.
Дори повече:
По е било създадено по подобие на своя творец.
Самият Амма не е бил голям,
НО ЗА ТОВА НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ГОВОРИ.
На своето място превърнал По във вятър
и така оставил това:
от момента,
когато Амма сътворил всички неща,

всички те били в По,
те растели,
но По не се увеличавало;
зърното По било превърнато във вятър,
НО ЗА ТОВА НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ГОВОРИ.

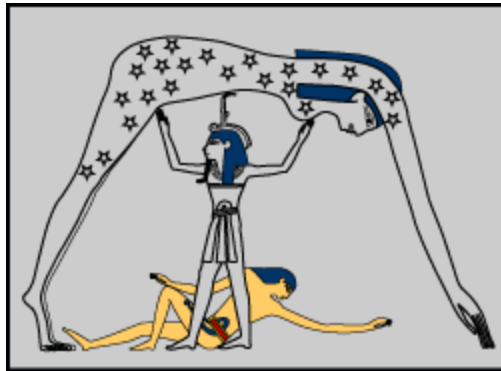
Древните казват още, че не трябва да се разбулва лицето на майката, на жената, а жената е символ за физическото ядро и с тази забрана те се опитваха да ни предпазят от унищожителната мощ на отвореното ядро, но предупрежденията им бяха пренебрегнати и се случиха Хирошима и Нагазаки.

Предупреждението, да не се разбулва ядрото се е превърнало още в древността и в битов модел за поведението на жените в обществото на народите от Средна Азия, а по-късно е станало норма и в Исляма.

§ 2:2:1. МЯСТОТО НА ДОЛНАТА ВОДА — ИН.

Мястото в действителността, където е установена Долната вода е физическото ядро — ИН.

Съответствие на физическото ядро в древен Египет е бог Geb:

<http://www.ancientegypt.co.uk/gods/explore/images/geb.gif>

Относно местата на двете води в Библията е записано:

Онова което е (водите),
е много далече (ЕН)

и твърде дълбоко (ИН).

Битието започва с разграничаването на Втората противоположност от Първата (от нея).

Има ядро — има нещо, няма ядро — няма нищо.

Тогава се проявяват и започват да си взаимодействат и двете тежнениа на двете противоположности.

§ 2:3. ТЕЖНЕНИЯТА — Д.

Всичко осезаемо във Вселената започва и завършва с появата и края на физическото ядро. С появата му Дуализмът се проявява и в Битието, като го разполвява на два полюса, чрез двете тежнения на двете противоположности.

Звукът *Д* в езика Бхаджа е символ за **разполвяването на Битието на два полюса, положителен и отрицателен**. Поляризацията насочва физическите ядра в една от двете посоки, *свиване* към централното ядро или *разширение* към междузвездния вакуум. Но за да се изразят и двете тежнения с един звук се задейства едно от граматическите правила на езика Бхаджа. А то гласи:

Когато звукът А се прибави в началото на дума, той означава отрицанието НЕ, а смисълът на думата става противоположен.

Тъй ката днес Слънцето и всички планети и комети в Слънчевата система са под влияние на тежнението *разширение* звукът *Д* е останал символ за *разширението*.

Още в началото, при отделянето на Втората противоположност от Първата (от нея) превес има тежнението *свиване* — *АД*. То поражда действието изсмукване, отлъчване от междузвездния вакуум (от него) на физически ядра, които започват да се притеглят взаимно и да се сливат. Когато едно от тях превиши останалите по големина, става централно за околните и те започват да се втичат в него. То става Черна дупка.

Тежнението свиване има за цел да свие всичко материално от битието, да го върне в небитието и да го влее в Долната вода, във физическото ядро.

Мощта на тежнението свиване е съразмерна на големината на ядрото.

Мощта на тежнението *свиване* намалява от ядрото към междузвездния вакуум.

Мощта на тежнението *свиване* намалява от междузвездния вакуум към ядрото, съразмерно с намаляване на ядрото.

В Индия, тежнението *свиване* — *АД* се нарича *Адха Рама* — *Адхарма*.

Съответствие на тежнението свиване във физиката днес е силното взаимодействие, а в астрономията гравитацията. То е причината за синтеза.

Когато Втората противоположност започне да се връща към Първата и да се втича в нея, превес има тежнението *разширение* — ДА. То поражда действието изсмукване, отлъчване и отдалечаване от централното ядро (от него) на физически ядра, които започват да се оттеглят взаимно, да се приближават към междузвездния вакуум и да се втичат в него.

Тежнението разширение има за цел да разшири всичко материално от битието, да го върне в небитието и да го влее в Горната вода, в междузвездния вакуум.

Мощта на тежнението разширение е неограничена.

В Индия, тежнението *разширение* — ДА се нарича *Дха Рама* — *Дхарма*.

Съответствие на тежнението разширение във физиката днес е слабото взаимодействие. То е причина за разпада.

В древен Китай е останал друг начин за означаване на двете тежнения на двете противоположности Ин и Ян. Там те ползват имената от езика Бхаджа на местата където пребивават двете води защото целта на двете тежнения са тези две места — междузвездният вакуум и физическото ядро — *ЕН* и *ИН*. Появяват се от там и изчезват пак там.

За тежненията Лао Дзъ е написал:

Противоположностите в действие са Дао.
Слабостта и силата са функция на Дао.

Взаимодействието между двете тежнения изгражда, поддържа и унищожава Битието.

§ 3. КРЪГОВРАТЪТ, ВРЕМЕТО — Л.

*Единствено Мракът пълнеше
Безпределното Всичко,
защото Бащата, Майката и Синът отново
бяха Едно
и Синът не беше се още пробудил за новото
КОЛЕЛО,
върху което да почне своето Скитничество.*

§ 3:0.

Времето е кръговратът на Закона, Водите и всички понятия от Балкхара, заедно.

Тъй като всичко започва и завършва с физическото ядро ще припомним отново кръговрата на Втората противоположност.

Ражда се, разграничава се от Първата (от нея), свива се, съществува временно, на ограничено място, в ядрото, връща се в Първата, слива се отново с нея и престава да съществува.

В старата индийска книга „Лалита — Вестара“, има текст за „Дхарма чакра“ — „Колелото на Закона“ въртяно от самия Буда.

То е колело без първоначална причина.

Това колело развива правилото на закона,
над всяко схващане.

То е колело на празнотата.

То е колело лишено от знакове.

То е колело, лишено от желаня.

То е колело на неизразимата идея.

То е колело на разпознаването.

То е колело, лишено от страсти.

То е колело на себеограничението.
... Това колело не размесва съставките на закона.
Това колело не нарушава чистата граница.

Кръговратът се извършва в четири периода. Той е съвременното разбиране за Време, затова тук, всеки от четирите периода ще бъде разграничен от другите с промените на времето и пространството, характерни за всеки от тях.

§ 3:0:1. ПЪРВИЯТ ПЕРИОД — ВЕЧНО БЕЗВРЕМИЕ, БЕЗКРАЙНА ПУСТОТА.

В първа песен от „Книга на Джан“ е записано:

Вечното Баца-Майка,
загърнато в своите вечно невидими одежди,
отново бе заспало за Седем Вечности.
ВРЕМЕ НЯМАШЕ,
ЗАЩОТО ТО СПЕШЕ
В БЕЗКРАЙНОТО ЛОНО НА ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТТА.

Първият период е Първата противоположност. Там Законът, Водите и всички понятия от Балкхара са идеални — Небитието. Първият период е невидим, незнаен и недостижим за хората нито чрез разума, нито чрез сетивата. Тогава всички понятия приемат характеристиките на Първата противоположност, а тя е недостижима, вечна, безкрайна, единна и непроменлива величина. В нея няма тежнения, поле, движения, материя, време и пространство. Не действа „Законът за единство и борба на противоположностите“ защото всичко е Едно.

Тогава са вечното безвремие и безкрайната пустота.

Един от знаците за първия период и Горната вода е този ○

§ 3:0:2. ВТОРИЯТ ПЕРИОД — ОТРИЦАТЕЛНО ВРЕМЕ, ПРОСТРАНСТВОТО СЕ СВИВА.

Вторият период от Кръговрата е Битието — изявата на Закона, Водите и всички понятия от Балкхара, заедно. От Първата противоположност (от нея) се разграничава Втората, от Едно се ражда Две и започва да действа „Законът за единство и борба на противоположностите“. Едно е причина за единството, а Две за раздора и борбата помежду им.

Законът и Водите винаги и навсякъде са идеални, а правилата от Закона се изявяват в Битието само чрез производните от взаимодействието на двете тежнения, като структури от физически, химически и биологични системи — материалните образувания.

Взаимодействието между двете тежнения изгражда, поддържа и унищожава Битието.

През втория период от Кръговрата надмощие има тежнението на Долната вода — *свиване*. То осъществява преноса на Долната вода от междузвездния вакуум (от него), към Черната дупка — Ядрото и втичането и в него.

В книгата „Индийска митология“ от Джон Напърт, четем:

Седмият поред Ману бил застрашен от Великия потоп.

Когато намерил малката рибка — Вишну,
тя му казала:

„Ще те спася от приближаващия потоп ако се
погрижиш за мен!“

Ману пуснал рибката в океана,
а тя му заръчала да построи кораб
и щом водите на потопа придошли,
Ману се качил на кораба си и заплувал.

На борда на кораба се намирили семена от всички
растения,

от които човек щял да има нужда след потопа.

Същото е записано и в хрониките на Месопотамия. Там един човек на име Зиусудра, а в по-късни източници Утнапишим получава предупреждение за приближаващия потоп и заръка да спаси „семето на живота“ на Земята.

През втория период времето тече обратно, а пространството се свива.

Един от знаците за втория период и свиването е този

§ 3:0:3. ТРЕТИЯТ ПЕРИОД — ВРЕМЕННО БЕЗВРЕМИЕ, КРАЙНА ПРАЗНОТА.

Третият период от Кръговрата е Дуализъм. Тогава Законът, Водите и всички понятия от Балкхара са идеални — Небитието.

Третият период е невидим, незнаен и недостижим за хората нито чрез разума, нито чрез сетивата, защото Дуализмът е пълно отделяне на Долната вода във физическото ядро и установяване на равновесие между двете тежнениия на двете противоположности.

Тогава в ядрото е временно безвремие и крайна празнота.

Временното безвремие може да трае от части от секундата до няколко милиарда години за различните физически системи, защото, **колкото са ядрата във вселената, толкова са и полетата, и пространствата, и времената.**

Един от знаците за третия период и ядрото е този

Според мен, събитието записано в „Индийска митология“ се е случило през третия период от кръговрата:

По време на Великия потоп демонът Хаягрива открадна Веди и Вишну се превърнал в риба, за да държи нещата под око, докато земният живот бил спрял. Брахма и Шива потънали в размисъл. Само Вишну бил нащрек.

Когато възникнал Брахма и светът се започнал отново, Вишну унищожил Хаягрива и върнал Веди на бог Брахма.

А бог Брахма е поставен в ядрото и от там твори и разрушава Вселената чрез своето дихание:

Когато Брахма издишва
се създава цялата Вселена,

а когато вдишва,
целият осезаем свят ще изчезне,
ще загуби видимата си форма
и ще се оттегли в божествената си същност,
където всичко се връща.

§ 3:0:4. ЧЕТВЪРТИЯТ ПЕРИОД — Ф.

Положително време, пространството се разширява.

Четвъртият период от Кръговрата е отново Битие — изявата на Закона, Водите и всички понятия от Балкхара, заедно, но този път надмощие има тежнението на Горната вода — *разширение*. То осъществява преноса на Долната вода от ядрото (от него), към Горната вода и вливането и в нея, в междузвездния вакуум.

Днес Слънцето и всички комети и планети в Слънчевата система са в четвъртия период от кръговрата си и отиват към своя край.

През четвъртия период времето тече в права посока, а пространството се разширява.

Един от знаците за четвъртия период и *разширението* е този

Той е станал буква от българската азбука за звука Ф.

Относно Кръговрата Лао Дзъ казва:

Дао ражда едно.
Едно ражда две.
Две ражда три.
Три раждат всички неща.

Дао е Кръговратът — пътят на Закона, *Едно* е горната вода, *Две* е долната вода, *Три* са трите агрегатни състояния на материята около земното ядро, а *всички неща* са цялото материално многообразие което ни заобикаля днес на Земята.

Четирите периода от кръговрата имат различни имена в различните школи, учения и символики. Ето някои от тях:

Ова — Ива — Ава — Ева

Юг — Запад — Север — Изток
Яджур веда — Адхарва веда — Риг веда — Сама веда
Ххххх — Адхарма — Ххххх — Дхарма
Хххх — Кхали — Хххх — Кхала
Ххххх — Марса — Ххххх — Самар

На тези четири периода се основават четирите сезона в Големия и Малкия Зодиак и в календара (и на естествените дадености). От тях идва броят и на Ведите, и на Евангелията.

Но във всеки от тези четири периода от кръговрата Втората противоположност извършва по три действия.

През първия те са: влизане, престой и излизане.

През втория: тръгване, пътуване (свиване) и пристигане.

През третия: влизане престой и излизане.

През четвъртия: тръгване, пътуване (разширение) и пристигане.

Така всички действия които извършва Втората противоположност през своя кръговрат са дванадесет.

Те са първообразът за култа към числото дванадесет. От тук са дванадесетте зодии, дванадесетте месеца, дванадесетте часа през деня и нощта, дванадесетичната мерна система, дванадесетте адитя в Хиндуизма, дванадесетте подвига на Херакъл, дванадесетте апостола в Християнството.

Тъй като Времето е символ за Кръговрата, дванадесетичната система е времеизмерителна.

Кръговратът е голямата тайна за вечното взаимодействие между двете противоположности. Той се осъществява безброй пъти на безброй места във Вселената, но никога един кръг не се повтаря на същото място, със същата физическа система. Една физическа система съществува само веднъж, в едно време и на едно място. Колкото са ядрата във Вселената, толкова са и полетата, и времената, и пространствата защото:

Има ядро — има нещо, няма ядро — няма нищо.

Според мен, и част от този текст от Лао Дзъ се отнася за кръговрата.

Името му аз не знам
и го именувам Дао — Пътят.

Ако трябва да го назова с по-силна дума,
бих го нарекъл велико.

ВЕЛИКО ЩЕ РЕЧЕ МИНАВАЩО ОТВЪД.

ОТВЪДНО ЩЕ РЕЧЕ ДАЛЕЧНО.

ДАЛЕЧНО — ЗНАЧИ ЗАВРЪЩАЩО СЕ.

Кръговратът се преобразява в символи по всички възможни начини от нашите деди и се предава от поколение на поколение, за да остане жив в човешкото съзнание под някаква форма. Чрез символите той е пренасян през годините по цялата земя, за да достигне, да дочака необходимото интелектуално израстване на човечеството.

Кръговратите — символи са описани в § 6.

§ 3:1. ПОКОЯТ, УСТАНОВЯВАНЕТО — Н.

Покоят е през първи и трети период от Кръговрата, когато тежненията са в равновесие. Тогава Законът, Водите и всички понятия от Балкхара са идеални.

През първия период е Единство. Съществува само Първата противоположност, а тя е недостижима, вечна, безкрайна, единна и непроменлива величина.

Мястото и в действителността е междузвездният вакуум. Там са вечното безвремие и безкрайната пустота.

През третия период е Дуализъм. Пълно отделяне на Долната вода от Горната (от нея) и установяване на равновесие между двете им тежнениа.

Втората противоположност е множествена. Ражда се, разграничава се от Първата (от нея), свива се, съществува временно, на ограничено място, в ядрото, връща се в Първата, слива се с нея и престава да съществува, защото роденото умира.

Мястото и е във физическото ядро. Там са временното безвремие и крайната празнота.

През втори и четвърти период от кръговрата движението е абсолютно, а покоят относителен и недостижим. Но въпреки това равновесието е цел на всяко външно движение и вътрешно състояние.

През втори и четвърти период от кръговрата крайната достижима цел на стремежа към покой е **установяване в устойчиво неравновесие.**

За покоя Лао Дзъ е казал:

Покоят е владетел на действието.

НО И:

Кой може да задържи покоя вечно?
Движението се ражда неизменно.

§ 3:2. РАДИАЛНОТО ДВИЖЕНИЕ — В.

Още появата на Втората противоположност — на физическото ядро вече е движение което няма да престане до настъпването на третия период.

През втори и четвърти период от кръговрата движението е абсолютно, а покоят относителен.

Още в началото на втория период от кръговрата, при превес на мощта на тежнението на *И*, *посоката на движението е свиване*. Това поражда действието изсмукване, отлъчване от междузвездния вакуум (от него) на физически ядра, които започват да се притеглят взаимно и да се сливат. Когато едно от тях превиши останалите по големина, става централно за околните и те започват да се втичат в него. То става Черна дупка.

Тежнението *свиване* има за цел да *свие* всичко материално от битието, да го върне в небитието и *да го влее* в долната вода, във физическото ядро.

При превес на мощта на тежнението на *Е*, през четвъртия период от кръговрата, *посоката на движението е разширение*. Това поражда действието изсмукване, отлъчване и отдалечаване от ядрото (от него) на физически ядра, които започват да се оттеглят взаимно, да се приближават към междузвездния вакуум и да се втичат в него.

Тежнението *разширение* има за цел да *разшири* всичко материално от битието, да го върне в небитието и *да го влее* в горната вода, в междузвездния вакуум.

В Индия, символ за движението е:

... ведическият бог Ваю — богът на ветровете.
Той е бог и на нежния бриз,
дори и на дъха, оживяващ хора и животни.
Той е самият Дъх,
а от тук и бог на живота,
защото първото от което се нуждае живият човек
е дъхът.

За оживотворителното действие на *дъха* е споменато и в Библията:

И Господ Бог създаде човека
от пръст из земята,
и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание;
и човекът стана жива душа.

Движението е изразено като вятър и в мита на догоните:

На своето място превърнал По във вятър
и така оставил това:
от момента, когато Амма сътворил всички неща,
всички те били в По,
те растели, но По не се увеличавало;
зърното По било превърнато във вятър,
но за това не трябва да се говори.

Също в Индия движението в двете му посоки е символизирано с диханието на бог Брахма:

Когато Брахма издишва
се създава цялата Вселена,
а когато вдишва,
целият осезаем свят ще изчезне,
ще загуби видимата си форма
и ще се оттегли в божествената си същност,
където всичко се връща.

§ 4. ФИЗИЧЕСКОТО ПОЛЕ — А.

*Единствено Мракът пълнеше
Безпределното Всичко,
защото Бащата, Майката и Синът отново
бяха Едно
и Синът не беше се още пробудил за новото
Колело,
върху което да почне своето Скитничество.*

Физическото поле е взаимодействието, борбата между двете тежнениа на двете противоположности, през втори и четвърти период от кръговрата.

Осъществява се само чрез и заради физическите ядра.

Има ядро — има поле. Няма ядро — няма нищо.

Ядрото е причината, а полето следствието. Винаги са заедно. Не може да има ядро без поле и поле без ядро.

Те двете са *физическа система*.

С появата на Физическото поле се появяват и пространството и времето. Колкото са ядрата във Вселената, толкова са и полетата, и пространствата, и времената.

Физическото поле има посока, напрегнатост, плътност и мощ.

В книгата Джан за Полето е написано следното:

Бащата — Майка тъче платно, чийто най-горен край докосва Духа — Светлината на едничкия Мрак, а най-долния — неговата сянка, Веществото. Това платно е Вселената, изтъкана от двете същности, съчетани в Едно, което е Свабават.

Това платно се разпуска, когато го покрие Огненото Дихание е се свива, щом докосне Диханието на Майката.

Тогава синовете се отделят и разпръсват, за да се върнат отново в Лоното на своята Майка в края на Великия Ден и отново да станат едно с нея. Когато истине Платното става лъчезарно. Синовете се разпускат и свиват чрез собствените си същности и сърца; те прегръщат Безкрайността.

Тогава Свабават изпраща Фохат да втвърди Атомите. Всеки Атом е част от Платното. Отразявайки „Бога, който съществува чрез себе си“ като в огледало, всеки атом на свой ред става отделен Свят.

Съответствие на понятието Физическо поле днес във физиката и астрономията са полето, пространството и материята.

Понятието *материя*, което се използва днес от науката няма съответствие в действителността. То е измислено от будните умове на средновековието като противовес на понятието *Бог*, което до тогава е фокусирано в една отправна точка както личното така и общественото съзнание. *Материя* е най-мощната идеологическа догма създавана някога, след догмата *Бог*. Тя не само предостави на хората право на избор, но се оказа и по устойчивата величина. Боговете днес са много, а материята си остана единствена.

Тези две догми винаги са били празни от съдържание, а относно висшето познание днес те са като близнаци защото: *Религията вече не помни, а науката още не знае.*

Религията има своята Света троица — Отца и Сина и Светаго Духа. Когато попиташ „Какво е Бог?“ ти се отговаря, че Бог е всичко видимо и невидимо защото освен него не съществува нищо друго. Че той е в теб, извън теб и навсякъде. Съществувал е винаги и ще съществува вечно. И ако се замислиш ще стигнеш до извода, че има нещо което е Действителността и това нещо може да се нарече всякак, включително и Бог. Но ако се усъмниш и поискаш убедителни доказателства, че Светата троица от религията действително съществува и е такава каквато ни я представят, ще получиш единствения довод — **вярвай**, така е!

Науката и тя има своята Света троица — Материя, Пространство и Време. Когато попиташ „Какво е Материя?“ ти се отговаря, че тя е

всичко видимо и невидимо защото освен нея не съществува нищо друго. Че тя е в теб, извън теб и навсякъде. Съществувала е винаги и ще съществува вечно. И ако се замислиш ще стигнеш до извода, че има нещо което е Действителността и това нещо може да се нарече всякак, включително и Материя. Но ако се усъмниш и поискаш убедителни доказателства, че Светата троица от физиката действително съществува и е такава каквато ни я представят, ще получиш единствения довод — **вярвай**, така е!

Но аз не искам да вярвам, искам да знам!

§ 4:1. МЯСТОТО НА ФИЗИЧЕСКОТО ПОЛЕ — АН.

Мястото в действителността, където физическото поле е установено е пространството между физическото ядро ИН и междузвездния вакуум ЕН.

И Бог каза:
Да бъде простор посред водите,
който да раздели вода от вода.
И Бог направи простора;
и раздели водата,
която беше под простора,
от водата,
която беше над простора;
и стана така.
И Бог нарече простора **НЕБЕ**.

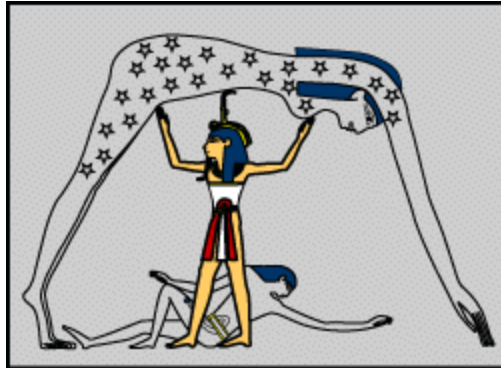
А какво е Небе ще разберем от следния откъс от митологията на Елада:

Могъщата и благодатна Земя
родила безкрайното синьо небе — УРАН
и Небето се изпънало над Земята.
Гордо се издигнали към него високите Планини,
родени от Земята
и широко се разляло вечно шумящото Море.
От майката Земя са родени
Небето, Планините и Морето,
баща те нямат.

И още:

Уран — Небето се възцарил над света.
Той се оженил за благодатната Земя — Гея.

Съответствие на мястото на полето, на неговия обем, на простора в съвременната физика и астрономия е пространството, а в древен Египет бог Shy.

<http://www.ancientegypt.co.uk/gods/explore/images/shu.gif>

§ 4:2. ФИЗИЧЕСКА СИСТЕМА — Г.

Още с появата на физическо ядро се появява и неговото поле, от което следва, че **физическата система се състои от ядро и поле.**

За това е писал Лао Дзъ в книгата си Дао Дъ Дзин:

Дао ражда Едно.

Едно ражда Две.

Две ражда три.

Три раждат безбройните неща.

БЕЗБРОЙНИТЕ НЕЩА

ИЗНАСЯТ НА ГЪРБА СИ СЛЪНЧЕВОТО ЯН

И ОБГРЪЩАТ В НЕДРАТА СИ СЕНЧЕСТОТО ИН,

ПРОНИЗАНИ СА ОТ ПОТОКА НА ЕНЕРГИЯТА ЦИ,

КОЯТО ГИ ХАРМОНИЗИРА.

Физическа система е тази, която има собствено физическо ядро. Такива са: елементарните частици, атомите, планетите, кометите, звездите, черните дупки, галактиките и т.н.

Формата на физическата система се определя от формата на ядрото, а тя е кълбо.

Звукосъчетанието *ГА* в езика Бхаджа е символ за физическа система въобще, но се употребява предимно за най-многобройните и най-малките възможни физически системи във Вселената. Те се появяват първи и биват унищожавани последни, защото са най-устойчивите на въздействието на двете тежнени физически системи. Заради своята многобройност, повсеместност и издържливост, те са началото и крайт на физическото поле, началото и крайт на всичко осезаемо във Вселената. Те са физическото поле.

ГА са две породи:

1. Родени от междузвездния вакуум, когато тежнението *свиване* има превес.
2. Родени от ядрото, когато тежнението *разширение* има превес.

ГА (най-малките) са единствените физически ядра във Вселената които нямат спътници и са (почти) еднакви, поради което взаимодействието между тях е много слабо и много бавно.

Те са Хаосът на древните, а Хаос е когато още няма изявена Черна дупка — централно ядро, което да постанови неравенство — Космос — Ред. Тогава ГА са еднакви и равноправни и няма Космос — Ред, а Хаос — равенство.

За Хаоса в Елада е записано следното:

В началото съществувал само вечният,
безграничен и тъмен Хаос.
В него се криел изворът на живота на света.
Всичко възникнало от безграничния Хаос —
целият свят и безсмъртните богове.
От Хаоса произлязла и богинята Земя — Гея.

ГА са семената от които е изградено всичко осезаемо.
Следващият откъс е от древната „Книга на Джан“:

През време на Четвъртата Вечност
Синовете получават заповед да създадат своите
Образи.
Една трета отказва, двете други приемат.
Проклятието е произнесено.
Те ще се родят в Четвъртата,
ще страдат и ще причиняват страдание.
Това е Първата Война.
По-древните Колела се въртят надолу и нагоре...
Искрата на Майката изпълни всичко.
Имаше война между Творците и Разрушителите.
Водеше се битка за Пространство.
СЕМЕТО СЕ ПОЯВЯВАШЕ ОТНОВО И ОТНОВО.

Петте гласни звука от езика Бхаджа са отделени и предназначени за петте части на физическата система. От написаното до тук станаха известни три от тях: *Е* — Горната вода, *И* — Долната вода и *А* — Физическото поле. Станаха известни и местата на тези три понятия: на Горната вода — междузвездният вакуум — *ЕН*, на Долната вода — ядрото — *ИН* и на Физическото поле — пространството — *АН*. Но между тези три места има две граници.

Физическа система

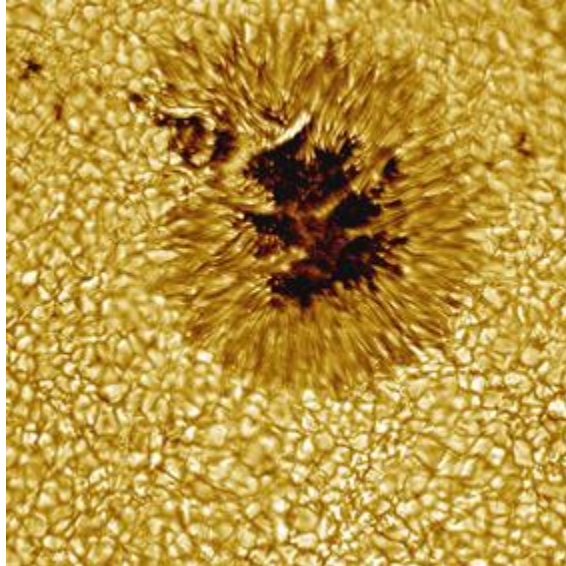
§ 4:2:1. ДОЛНАТА ГРАНИЦА НА ФИЗИЧЕСКАТА СИСТЕМА — У.

Долната граница на физическата система — У е между ядрото — ИН и пространството — АН.

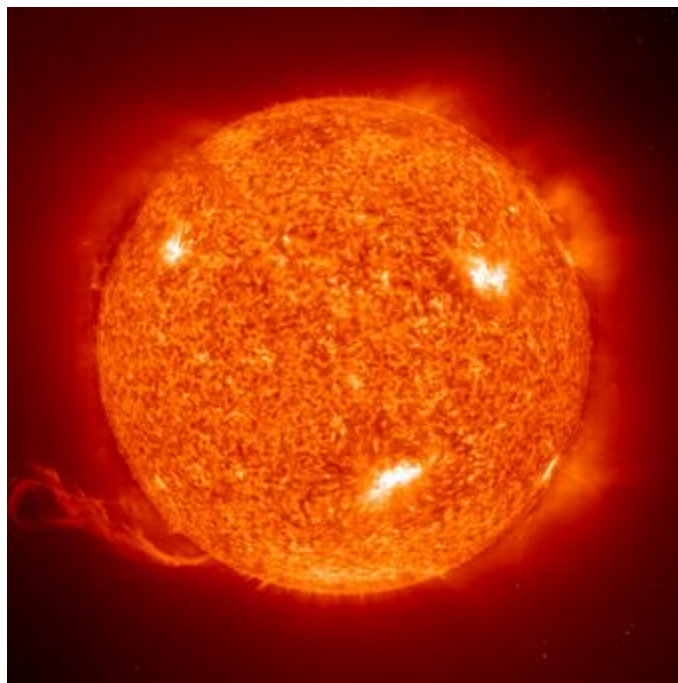
През втория период от кръговрата долната граница *У* в езика Бхаджа се нарича *РУ*, защото пропуска през себе си *ГА* само в една посока — от пространството към ядрото. Тогава в обратната посока през *У* от ядрото не може да излезе нищо, дори и *ГА*.

През четвъртия период от кръговрата долната граница *У* в езика Бхаджа се нарича *УР*, защото пропуска през себе си *ГА* само в една посока — от ядрото към пространството. Тогава в обратната посока през *У* в ядрото не може да влезе нищо, дори и *ГА*.

В действителността *УР* може да се види в най-долната част от слънчевата хелиосфера, над самото слънчево ядро, там където се образуват гранулите.

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0511/sunspot_vtt_big.jpg

http://umbra.nascom.nasa.gov/images/eit_19970914_0121_304.gif

УР е границата между земното ядро и „излъчваната“ от него нажежена магма, под твърдата земна кора.

В Индия, за долната граница на физическата система се казва:

Васуки или Шеша, цар на морските дракони или наги. Владетел на долната земя Патала. Обитава водите на първичния океан и служи за постеля на бог Вишну. Наричат го още Ананта, Безкрайният, тъй като се е увил около света. Когато боговете решили да избиват първичния океан, те взели Шеша и използвали тялото му като въже, с което мощно завъртели избивачката. Когато една от хилядата уста на Шеша се прозява, някъде по света става земетресение. В края на нашата епоха, когато боговете решат, че Земята вече трябва да бъде унищожена, от устата на Шеша ще се излее горяща отрова, която ще превърне в пепел всичко сътворено на света.

§ 4:2:2. ГОРНАТА ГРАНИЦА НА ФИЗИЧЕСКАТА СИСТЕМА — О.

Горната граница на физическата система — О е между пространството — АН и междузвездния вакуум — ЕН.

През втория период от кръговрата горната граница *О* в езика Бхаджа се нарича *ОР* защото пропуска през себе си *ГА* само в една посока — от междузвездния вакуум към пространството. Тогава в обратната посока през *О*, от пространството не може да излезе нищо, дори и *ГА*.

През четвъртия период от кръговрата горната граница *О* в езика Бхаджа се нарича *РО* защото пропуска през себе си *ГА* само в една посока — от пространството към междузвездния вакуум. Тогава в обратната посока през *О* в пространството не може да влезе нищо, дори и *ГА*.

През четвъртия период от кръговрата горната граница *О* практически е недоловима. Може да се определи само теоретично, чрез математически изчисления.

В Библията, за отделянето на Втората противоположност от Първата (от нея) и появата на пространството, има два текста.

В първия това е описано буквално, точно и ясно:

И Бог каза:

Да бъде простор посред водите,
който да раздели вода от вода.
И Бог направи простора;
и раздели водата,
която беше под простора,
от водата,
която беше над простора;
и стана така.
И Бог нарече простора Небе.

Във втория текст е използвана символиката мъж — жена:

Тогава Господ Бог даде на човека дълбок сън,
и той заспа;
и взе едно от ребрата му,
и изпълни мястото му с плът.
И Господ Бог създаде жената от реброто,
което взе от човека
и я приведе при човека.
А човекът каза:
Тази вече е кост от костите ми
и плът от плътта ми;
тя ще се нарече Жена,
защото от Мъжа беше взета.
Затова ще остави човек баща си и майка си
и ще се привърже към жена си
и те ще бъдат една плът.

Ако запазим символиката мъж — жена от горния израз, сътворението на втората противоположност и пространството, може да се запише с едно кратко изречение:

Жената от Мъжа произлезе, а от нея Сина.

А сега да заменим думите от това изречение, със звуците от Бхаджа, които са тяхно съответствие.

Жената, е водата под простора, а нейният звук от Бхаджа е И. *Мъжът*, е водата над простора, а нейният звук от Бхаджа е Е. Действието произлезе, може да се осъществи само през горната граница на физическата система, а нейният звук е О. Втората част на изречението, е непълно записана за да се избегне повторение на думата произлезе, а от нея (произлезе) Сина, но се подразбира. За да произлезе нещо от водата под простора, то трябва да мине през долната граница, а нейният звук е У. И последната дума Синът, е простора — полето, а неговият звук е А.

Ако запишем всичките звуци един след друг, в същия ред, ще се получи дума от пет гласни звука — ИЕОУА. Това е името на юдейския бог Йехова.

§ 4:3. НАПРЕГНАТОСТТА НА ФИЗИЧЕСКОТО ПОЛЕ — К.

Напрегнатостта на Физическото поле е неравновесието между двете тежнения, което устремява физическите системи към уравнивяване.

Всичко което се случва в материалния свят е следствие от промяната на напрегнатостта на полето. Тя е повелителят на изграждането, промените, поддържането и разграждането.

Днес във физиката, електротехниката и енергетиката се борави с електрическо напрежение. То е напрегнатостта на полето в генератора който произвежда или трансформатора който трансформира електричеството. Ефекта при късо съединение с 5, 50, 500 и 5000 волта електрическо напрежение е различен, защото е съразмерен с напрегнатостта на полето в генератора или трансформатора.

Съвременните учени използват посоката разширение на полето, разпада, за да извличат физически ядра — енергия, от ядрата на някои видове атоми. Те правят това като регулират напрегнатостта на полето на атомите. Могат да я поддържат стабилна, в необходимите граници за производство на електричество в атомните електроцентрали. Но могат и да премахнат ограниченията за увеличаване на напрегнатостта на полетата на атомите в атомната бомба. Ефектът от това за съжаление ни е известен.

По-горе писах че: *Всички физически ядра са еднакви по съдържание и различни по големина и качествена изява.*

От горното определение ще се спра на различията между ядрата. Ще започна първо с *качествената изява на ядрото.*

Качествена изява означава посоката и напрегнатостта на полето на физическата система. То буквално означава интензитета с който се отлъчват физически системи от централното ядро, когато посоката на полето е разширение, а интензитета на отлъчване е съразмерен на напрегнатостта на полето.

Да погледнем небесните тела с постиженията на астрономията. Там звездите са класифицирани по класове според спектъра, цвета на тяхното светлинно излъчване. То е *качествената изява на техните ядра.*

Различния интензитет с който отлъчват се дължи на различната напрегнатост на техните полета.

А сега да погледнем атомите с постиженията на физиката. За да започне атомното ядро да „излъчва“ енергия то трябва да бъде приведено във възбудено състояние, т.е. да бъде приведено в по-високо енергийно ниво. А енергийните нива на ядрото според физиката са девет.

Всяко физическо поле може, и съществува само в границите на тези девет равнища на напрегнатост. В зависимост от големината на ядрото си то може да съществува в определени граници на пространството, където е във взаимодействие и под въздействието на други физически системи и където напрегнатостта на техните полета му позволява да съществува в рамките на деветте си равнища на полева напрегнатост. Над и под тези пространствени и полеви граници то не може да съществува. Там ще пребивават физически системи с друга големина на ядрата, по-големи или по-малки.

Големината е другата разлика между ядрата.

От тук следва, че напрегнатостта на околното поле придвижва и поставя физическите системи в пространството, там където могат да съществуват или променя големината на ядрата им.

Деветте равнища на напрегнатост на полето на физическата система се разделят на по три, за всяко от трите агрегатни състояния на материята. Тук най-добрият пример е Земята.

Материята около физическото ядро в четвърти период се изгражда от горе надолу. Първо ефира (състояние на материята около ядрото, различно от твърдо и течно), течността и последна твърдта. За деветте равнища на напрегнатост на полето те съответстват на 9-то, 8-то и 7-то — ефира, 6-то, 5-то и 4-то — течността и 3-то, 2-ро и 1-во твърдта. Напрегнатостта на полето около ядрото, ще намалява с течение на времето от 9-то към 1-во равнище, поради изразходване и намаляване на ядрото, заради изсмуканите от него физически системи.

От горното може да се заключи, че в микросвета:

Физическите системи с напрегнатост на полето си от първо, второ и трето равнище са елементарните частици с отрицателен заряд в съвременната физика.

Физическите системи с напрегнатост на полето си от четвърто, пето и шесто равнище са неутралните елементарни частици в

съвременната физика.

Физическите системи с напрегнатост на полето си от седмо, осмо и девето равнище са елементарните частици с положителен заряд в съвременната физика.

Деветте равнища на напрегнатост на полето на физическата система са първообразът и източникът за култа към числото десет, десетичната мерна система и цифрите, а тяхната светлинна изява са деветте цвята от дъгата:

Кафяв

Червен

Оранжев

Розов

Жълт

Зелен

Синьозелен

Син

Виолетов

Символ за деветте равнища на напрегнатостта на полето в древността е и магическият квадрат, с начертани в него девет по-малки квадрата, с вписани в тях по една от деветте цифри така, че сборът на всеки три числа във водоравна, отвесна и диагонална посока да е винаги 15.

4	9	2
3	5	7
8	1	6

Но числото десет още го няма.

От написаното до тук следва, че в различна напрегнатост на всемирното поле могат да съществуват различни по големина части втора противоположност — ядра. Различните големини на ядрата, в които втората противоположност може да премине са разделени от преходи.

Ще повторя отново, че ако физическо ядро попадне в поле с критична напрегнатост — недопускаща съществуването на неговото поле в рамките на деветте му равнища на напрегнатост, то (ядрото) ще бъде променено до съответната големина за новата напрегнатост, чрез

превеждането му през прехода или ще бъде преместено в пространството там където му е мястото.

Цифровото означение на прехода е Нула. Тогава тази част втора противоположност намираща се в това ядро е в трети период от своя кръговрат и ядрото е невидимо, защото двете тежнения са в равновесие и то няма изява в нито едно от деветте си равнища на качествена изява.

В действителността физическите системи извършват своя кръговрат в различни условия и поради това вариантите са много. Затова тук ще покажа само двата крайни.

Първият е когато физическата система извършва своя кръговрат в устойчиво променящо се околно поле. Вторият е когато околното поле въздейства на системата чрез резки промени на посоката и/или напрегнатостта си.

Деветте равнища на напрегнатостта на полето на една физическа система и прехода на ядрото и се изразяват с десетте цифри от механичния или електронен брояч.

За наше щастие Земята се развива по първия вариант и за да проследим развитието и чрез промените в брояча, ще приема условно и съвсем произволно, че възможните големина на ядрата във Вселената са седем. Затова нашият брояч, ще бъде със седем позиции 0000000.

Седемте нули ни показват, че земното ядро не се изявява в нито едно от качествените си равнища или големина, защото е в третия период от своя кръговрат. Когато е започнал четвъртия период от кръговрата на Земята, броячът е изписал 0009000. Това показва, че тогава земното ядро е било от средна големина, а полето с напрегнатост девето равнище и около ядрото се е появил ефирът му. Тогава Земята е станала звезда.

С времето напрегнатостта на полето закономерно е намалявала, заради намаляването на големината на ядрото, поради постоянното отлъчване на физически системи от него, а броячът ще е показал последователно 0008000, 0007000 докато е достигнал до 0006000. Тогава на Земята се е появила и течност и тя (Земята) е заприличала на днешния Юпитер.

http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0605/redspot2_hst_f.jpg

Напрегнатостта на земното поле е продължила да се понижава и броячът е достигнал до 0005000. Тогава земната повърхност е била течна.

Когато броячът е показал 0003000 се е появила и твърдата земна кора. Предполагам, че днес Земята е 0002000.

<http://www.solarviews.com/raw/earth/earthaftr.jpg>
Когато стане 0001000 ще бъде като Марс и Луната.

http://www.msss.com/mars/pictures/usgs_color_mosaics/marineris.gif

f

[http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0012/moon3rd_armstrong.jp](http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0012/moon3rd_armstrong.jpg)

g

А когато ядрото на Земята се изчерпи, полето и ще изчезне и тя ще престане да бъде физическа система. Ще е само камък, сбор от химически системи и инерцията на центробежната сила ще го раздробява. По земната орбита ще се понесе поток от астероиди —

каменни отломки като тези между Марс и Юпитер и като тези от пръстените на Сатурн.

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0406/idadactyl_galileo_big.gif

До тук бяха следствия само от първия вариант, при устойчиво развитие на физическата система. Но когато промяната на напрегнатостта на полето става рязко и в големи граници и/или се променя посоката му, следствията от това са различни.

Резките промени във физическите системи са следствие от външното въздействие при взаимодействието им с други физически системи, от степента на несъответствие между големината и качествената изява на ядрото и напрегнатостта на околното поле.

Преминаването през преходите може да е тихо, плавно и незабележимо или мигновена емплозия или инмплозия.

Ако през втория период от кръговрата на мощна черна дупка, физическа система попадне в полето и напрегнатостта на полето на физическата система ще се понижи, примерно от 0005000 до 0001000 и ако външното поле на черната дупка не позволява на полето на нашата

физическа система да остане и да съществува на първо равнище тя ще извърши преход. Ако е близо до ядрото на черната дупка ще се влее направо в него, но ако е на разстояние ще се слее с други себеподобни и ще образуват ново, по-голямо ядро, а броячът ще покаже 0090000.

Напрегнатостта на новото ядро ще се настрои спрямо полето на черната дупка и ако е възможно ще просъществува известно време, но ако тава не е възможно, ще се повтори понижение на напрегнатостта на полето и и преминаване през нов преход и образуване на ново още по-голямо ядро с големина 090000.

Ако през четвъртия период от кръговрата физическа система попадне в полето на мощна звезда, напрегнатостта на полето и (на физическата система) ще се повиши (така става с кометите), примерно от 0005000 до 0009000 и ако външното поле на звездата не позволява на полето на нашата физическа система да остане и да съществува на девето равнище тя ще извърши преход. Ако е близо до звездата вероятно е нашето ядро да премине през няколко бързи последователни прехода, като се преобразува в по-малки ядра в размер 0000100 и увеличавайки напрегнатостта на полето си да премине през следващия преход до 0000010. По време на тези краткотрайни преобразувания всички ядра се отдалечават от звездата и ако последното ядро маже да съществува в рамките на своите девет полеви равнища то ще остане като самостоятелна физическа система. Според използвания тук брояч, размер на ядрото 0000001–9 ще е ядро на най-малката физическа система ГА.

Това е първоначалният смисъл на десетичната мерна система, който отдавна е изгубен, а тя е останала само десетична бройна система. Но посрещането на третото хилядолетие беше ярък пример, до какво води непознаването и нецелесъобразното използване на двете системи — дванадесетичната и десетичната.

Десетичната мерна система не е времеизмерителна и затова много хора не можаха да се ориентират, кога завършва второто хилядолетие, през 1999-а или през 2000-а година и кога започва третото, през 2000-а или през 2001-а? И какво означава нулева година?

Дванадесетичната мерна система от Кръговрата и Зодиака е времеизмерителна. Тя е проста и ясна. Според дванадесетгодишният Юпитеров кръг, където всяка от дванадесетте му години е означена с

подходящо животно, след годината на едно животно следва годината на друго и няма нулева година. Съмнение и грешка не може да има.

§ 4:4. ИЗГРАЖДАНЕ, СЪЩЕСТВУВАНЕ И РАЗГРАЖДАНЕ НА ЕДНА ФИЗИЧЕСКА СИСТЕМА.

Кръговратът на Втората противоположност — изграждането, съществуването и разграждането на една физическа система, преминава през четири периода.

1. Ако приемем, че във Вселената не съществува нищо друго освен Първата противоположност, това означава, че няма движение, защото няма на какво и към какво. Няма откъде и накъде. Невъзможна е някаква отлика на нещо от друго нещо. Няма тежнениа, поле, материя, енергия, пространство и време. Не действа „Законът за единство и борба на противоположностите“ защото всичко е Едно.

По време на първия период от развитието на физическата система противоположностите са в съотношение *единство — пълно обединение* и са *невидими*. Поради това, днес този период е непознат за нас.

2. За да започне кръговрата, от Първата противоположност (от нея) се разграничава Втората и от Едно се ражда Две. Едно е причина за единството, а Две за раздора и борбата помежду им.

Ако едно тяло тегли след себе си друго с еластична връзка, в началото, при потегляне, първото тяло ще потегли само, ще придобие изпреварваща скорост и ще я увеличава докато му позволява еластичната връзка между телата. Когато еластичността на връзката намалее, ще започне бавно движение и на второто тяло. Неговата скорост ще се увеличава докато еластичността на връзката се изчерпи и скоростите на двете тела се изравнят.

Докато първото тяло поддържа същата скорост разстоянието между двете тела ще се запази непроменено. Но ако първото тяло забави своята скорост, еластичността на връзката и инерцията на второто тяло ще запазят скоростта му непроменена и тя ще превиши скоростта на първото тяло. Ако първото тяло продължи да забавя скоростта си, разликата между скоростите на двете тела ще се увеличава и някъде напред във времето и пространството второто тяло ще настигне първото.

Още в началото на кръговрата, когато започне отделянето на Втората противоположност от Първата (от нея), ще се появят тежненията между тях и като следствие от това, полето. Тогава, според принципа на изпреварващия удар мощта на тежнението на Втората противоположност ще превиши тежнението на Първата и ще определи посоката свиване на полето, а напрегнатостта му ще предизвика действието изсмукване от Първата противоположност (от нея) на частици Втора противоположност — ядра, които ще започнат да се притеглят помежду си и да се сливат. Когато едно от тях превиши останалите по големина ще стане централно за околните и те ще започнат да се втичат в него. То ще стане Черна дупка. Докато посоката на полето е свиване ще продължи пълненето на Ядрото — втичане на ГА в Черната дупка.

Изсмукването на частици Втора противоположност от Първата (от нея), може да става само в размер ГА (най-малките физически ядра).

През втория период от Черната дупка не може да излезе нищо, дори и ГА.

По време на втория период от развитието на физическата система, противоположностите ще са в съотношение *разединение*. Ще се появят тежненията, полето, движението, времето и пространството. Пространството ще се свива, а времето ще тече обратно.

От този период днес ние познаваме Черните дупки и **ин**плозията на небесните тела. В древността той е наричан *ЛИ, КХАЛИ, АДХАРМА, ИВА, МАРСА*.

3. Поради увеличаване на големината на Черната дупка и намаляване на ефекта от изпреварващия удар, напрегнатостта на полето ще намалява до установяване на равновесие между тежненията на двете противоположности и втичането на ГА в Черната дупка ще спре. Ще изчезнат тежненията, полето, движението, времето и пространството.

По време на третия период от развитието на физическата система тежненията на двете противоположности ще са в равновесие, а противоположностите ще са в съотношение *дуализъм* — *пълно разединение* и Ядрото ще стане *невидимо*.

Поради това, днес този период е непознат за нас.

4. След като изтече третия период, равновесието ще се наруши. Мощта на тежнението на Първата противоположност ще започне да превишава мощта на тежнението на Втората и ще определи посоката разширение на полето, а напрегнатостта му ще предизвика изсмукване на частици Втора противоположност — ГА от Централното ядро (от него).

За това догоните са казали следното:

Тази частица (По — ядрото),
като разположена в средата на въздушния мехур
се въртяла и излъчвала частици материя
с помощта на светлина и глас,
което обаче било невидимо и безшумно.
По-скоро това била мисъл, отколкото дума.

Изсмукването на частици Втора противоположност от Ядрото (от него), може да става само в размер ГА (най-малките физически ядра).

Във физическото Ядро, никога няма и не може да има друго освен Втора противоположност. В четвъртия период в него не може да проникне нищо, по никакъв начин, дори и части Втора противоположност — ГА.

Ядрото може да бъде: погълнато от друго ядро, раздробено, изсмукано бавно или бързо, чрез експлозия от напрегнатостта на полето, но в него не може да се проникне.

В началото на четвъртия период отново ще се появят тежненията, полето, движението, пространството и времето. Съотношението между двете противоположности ще е *обединение*. Пространството ще се разширява, а времето ще тече в права посока.

Днес Земята е в четвъртия си период. В древността той е наричан ДХАРМА, ЛА, КХАЛА, ЕВА, САМАР.

Всички промени в състоянието на физическата система са следствие от промяната на напрегнатостта на полето, а напрегнатостта се променя като следствие от промяната на съотношението (неравновесието) между тежненията на двете противоположности.

Съотношението между тежненията на двете противоположности на всяка физическа система е следствие от естественото, закономерно развитие на самата система и въздействието върху нея на Единното всемирно поле, чиито посока, напрегнатост, плътност и мощ се променят и различават в зависимост от наличието, броя, състоянието и взаимното разположение на физическите системи в него.

Материята около Ядрото през първата половина от четвъртия период ще се изгражда низходящо и сферично, отвън навътре. Първо ще се изгради ефирът — физическите системи (състояние на материята около Ядрото, различно от твърдо и течно). Ефирът също ще се изгради отвън навътре. Първо най-отдалечените владения на Ядрото, състоящи се от ГА. По-вътрешният слой ще бъде от по-големи елементарни частици и така все по-навътре към Ядрото, докато се стигне до атомите и атмосферата. Естествено, според таблицата на Менделеев първо ще се появи водородът, след него хелия и т.н. Това действие на езика Бхаджа е *ВИДА* или *ДИВА*.

Днес учените знаят, че главите на кометите са обвити във „водороден облак“, а около ядрата на звездите „гори водород“. Така е защото той се произвежда там, от изсмуканите от Ядрото (от него) и групирани се около него елементарни частици и се преобразува в хелий.

По-късно ще се появят пари, под които ще се образува течност, а още по-късно, под течността ще се образува и твърдта.

В Библията това е записано така:

И Бог каза;
Да се събере на едно място водата,
която е под небето,
та да се яви сушата;
и стана така.
И Бог нарече сушата Земя,
а събраната вода нарече Морета...

Разграждането на материята около Ядрото през втората половина на четвъртия период ще става в същия порядък — от горе надолу.

Първо ефира, след това течността и накрая твърдта. Това действие на езика Бхаджа е *ВЕДА* или *ДЕВА*.

Развитието през четвъртия период на една макрокосмическа физическа система е в следната последователност.

Звезда, „излъчваща“ в най-високата част на електромагнитния спектър, над видимата светлина.

Звезда, от спектрален клас О, с бял цвят.

Звезда, от спектрален клас В, със синьо-бял цвят.

Звезда, от спектрален клас А, със син цвят.

Звезда, от спектрален клас F, със зелен цвят.

Звезда, от спектрален клас G, със жълт цвят. Такова е и нашето Слънце.

Звезда, от спектрален клас K, с оранжев цвят.

Звезда, от спектрален клас M, с червен цвят.

Звезда, наричана „Кафяво джудже“.

Звезда, чието ядро е обвито с газове и пари — газова планета — Юпитер.

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0605/redspot2_hst_f.jpg

След парите ще се появи течността, а след нея и твърдта. След изграждане на трите агрегатни състояния на материята около ядрото, при определени стойности на напрегнатостта на полето, според израза „Всяко нещо с времето си“, ще се появи и цялото многообразие от материални образувания които съществуват днес върху земното ядро. Това е нашият дом, планетата Земя.

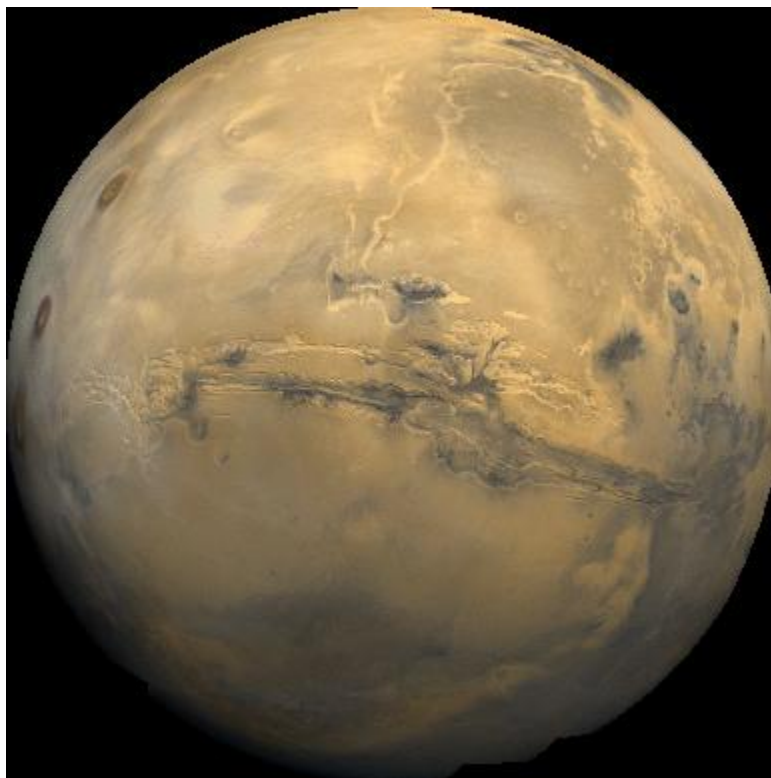

<http://www.solarviews.com/raw/earth/earthaftr.jpg>

В древна Индия за този процес е казано:

Диханието става камък;
камъкът растение;
растението животно;
животното човек;
човекът дух,
а духът бог.

След време ще започне разграждането на нашата физическа система, отгоре надолу. Първо ще изчезне ефирът, след него атмосферата, течността ще слезе в земята, а после ще изчезне и тя. В такова състояние е днес Марс.

f http://www.msss.com/mars/pictures/usgs_color_mosaics/marineris.gi

След още време той ще стане като Луната.

[http://antwrrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0012/moon3rd_armstrong.jp](http://antwrrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0012/moon3rd_armstrong.jpg)

g

Цялостното развитие на разгледаната дотук физическа система е следствие от „излъчването“ от Ядрото на Втора противоположност и намаляване на нейното количество, а от там и намаляване на размера на Ядрото. Това ще продължи до окончателното, пълно изчерпване на Втората противоположност от Ядрото и следователно ще изчезне и то.

Системата вече няма да е физическа. Ще остане каменно кълбо, без гравитация и центробежната сила при неговото въртене ще го раздробят и по орбитата на нашата мъртва физическа система ще се понесат каменни отломки, като тези в астероидния пояс между Марс и Юпитер.

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0406/idadactyl_galileo_big.gif

Това е „нормалното“, еволюционно развитие на физическите системи, но не винаги се случва така. Всичко във Вселената е настроено много фино. Единното всемирно поле е единно, но напрегнатостта му навсякъде е различна. Затова физическите системи прескачат някои части от процеса описан по-горе. А има и такива, които стигат до края на периода за „нула време“. Това са познатите ни **ин**плозии (колапси) на небесните гиганти и **ен**плозиите на нови и свръхнови звезди.

§ 4:5. ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ МЕЖДУ ДВЕ ФИЗИЧЕСКИ СИСТЕМИ.

През втори и четвърти период от кръговрата движението е абсолютно, а покоят относителен и недостижим, но въпреки това **равновесието е цел** на всяко външно движение и вътрешно състояние.

Ако символично представим ядрото като ветроходна яхта, без двигател, то полето ще е платното и. При взаимодействие между две физически системи *напрегнатостта* между техните полета ще е вятърът, който ще издува платната им в определена степен и в определена посока, като *устремява* физическите системи към *уравновесяване* чрез две действия.

А. Преместване на ядрата им.

Б. Промяна на посоката, напрегнатостта, плътността и мощта на полетата им.

Целта на тези две действия е установяване в равновесно положение.

Промяната на посоката, напрегнатостта, плътността и мощта на полето и следствията от това ще бъдат описани в глава „Третото движение“.

Взаимодействието между физическите системи, тук ще бъде описано с примери само с физически системи в четвърти период от кръговрата, от развитието им, като движението и съществуването ще бъдат само в рамките на полето, без да преминават долната или горната граница на физическата система.

Четири са предпоставките оказващи влияние при взаимодействието между две физически системи.

1. Големината на ядрата им.

2. Разстоянието между ядрата им.

3. Разстоянието на ядрата от равновесното положение помежду им.

4. Посоката и напрегнатостта на полетата им.

Полето на една физическа система има посока, напрегнатост и плътност — следствия от съотношението между тежнението *свиване* и тежнението *разширение* на системата.

Полетата на две физически системи които си взаимодействат, се съпоставят и също установяват помежду си определена напрегнатост и посока. Поради това между тях ще възникнат посочените по-горе две действия А и Б.

При взаимодействие полетата се стремят към равновесно полево състояние, с нулева напрегнатост едно спрямо друго. За да осъществят това полетата преместват ядрата си на удовлетворяващо целта разстояние между тях (между ядрата).

§ 4:5:1 РАДИАЛНОТО ДВИЖЕНИЕ НА ФИЗИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ — ВА.

Още появата на Втората противоположност — на физическото ядро вече е движение което няма да престане до настъпването на третия период.

През втори и четвърти период от кръговрата движението е абсолютно, а покоят относителен.

Първото движение за уравнивяване между физическите системи е *Радиалното им движение — ВА* в една от двете посоки, свиване или разширение.

Превесът на едно от двете тежнения определя посоката на Полето.

Изразено със звуците от Бхаджа, радиалното движение ВА и посоката ДА ще образуват думата ВАДА.

Радиалното движение на физически ядра от междузвездния вакуум към черната дупка може да се изрази с думата **инплозия**. Коренът и е съвременната английска дума blow (блоу) — духам.

Инплозия означава вятър към черната дупка, към централното ядро. Изразено със звуците от Бхаджа, радиалното движение — В, към долната вода — И и посоката ДА ще образуват думата ВИДА.

Радиалното движение на физическите ядра от централното ядро към междузвездния вакуум може да се изрази с думата **енплозия**. Коренът и е същият. Енплозия означава вятър към междузвездния вакуум.

Изразено със звуците от Бхаджа, радиалното движение — В, към горната вода — Е и посоката ДА ще образуват думата ВЕДА.

При образуване на думи в Бхаджа, звукът или сричката носител на главната идея, темата на разговора, се поставя в началото на думата.

Тъй като тук говорим за радиалното движение *ВА*, в думите *ВАДА*, *ВИДА* и *ВЕДА* то е в началото. Но ако говорим за Посоката на полето, тогава *ДА* ще е в началото на думата. И ако тогава искаме да изразим с една дума и двете посоки думата ще е *ДАВА* или посъкратеният и вариант *ДВА*.

Ако искаме да изразим посоката свиване, думата ще е *ДИВА*.

ИВА е едно от имената на втория период от кръговрата.

Ако искаме да изразим посоката разширение, думата ще е *ДЕВА*.

ЕВА е едно от имената на четвъртия период от кръговрата.

Понятията *кръговрат* (на Закона, Водите и всички понятия от Балкхара, заедно) и *цикличност* на времето са неточни. Смисълът който е вложен в тях е описаното по горе радиално движение *ВАДА* на физическите системи, последователно в двете посоки — *навътре към ядрото* — *ВИДА* и *навън към междузвездния вакуум* — *ВЕДА*.

В Индия, символ за радиалното движение е:

... ведическият бог Ваю — богът на ветровете.
Той е бог и на нежния бриз,
дори и на дъха, оживяващ хора и животни.
Той е самият Дъх,
а от тук и бог на живота,
защото първото от което се нуждае живият човек
е дъхът.

За оживотворителното действие на дъха е споменато и в Библията:

И Господ Бог създаде човека
от пръст из земята,
и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание;
и човекът стана жива душа.

Движението е изразено като вятър и в мита на догоните:

На своето място превърнал По във вятър
и така оставил това:
от момента, когато Амма сътворил всички неща,
всички те били в По,
те растели, но По не се увеличавало;
зърното По било превърнато във вятър,
но за това не трябва да се говори.

Също в Индия, радиалното движение в двете му посоки е
символизирано с диханието на бог Брахма:

Когато Брахма издишва
се създава цялата Вселена,
а когато вдишва,
целият осезаем свят ще изчезне,
ще загуби видимата си форма
и ще се оттегли в божествената си същност,
където всичко се връща.

§ 4:5:2. РАДИАЛНОТО ДВИЖЕНИЕ КЪМ РАВНОВЕСНОТО ПОЛОЖЕНИЕ — ВАН.

Полето на една физическа система има посока, напрегнатост и плътност — следствия от съотношението между тежнението *свиване* и тежнението *разширение* на системата.

Полетата на две физически системи които си взаимодействат, се съпоставят и също установяват помежду си определена посока и напрегнатост.

При взаимодействие полетата се стремят към равновесно полево състояние, с нулева напрегнатост едно спрямо друго. За да осъществят това полетата преместват ядрата си на удовлетворяващо целта разстояние между тях (между ядрата).

При взаимодействието си две физически системи могат да бъдат в три пространствени разположения една спрямо друга.

1. Да са на разстояния при които се привличат.

2. Да са на разстояния при които се отблъскват.
3. Да са в Равновесно положение една спрямо друга.

От тези три точки се вижда, че физическите системи се движат, като се приближават една към друга или се отдалечават една от друга. Целта на тези две движения — *ВАН* на системите винаги е достигане на Равновесното им положение.

Мястото, Равновесното положение на установяване на радиалното движение в езика Бхаджа е *ВАНА*.

Разстоянието на Равновесното положение между две физически системи е:

1. Съразмерно на разликата от големината на ядрата им.
2. Съразмерно на сбора от посоката и напрегнатостта на полетата им.

Скоростта на движението на физическите системи към или от Равновесното им положение е:

1. Съразмерна на разликата от големината на ядрата им.
2. Съразмерна на сбора от посоката и напрегнатостта на полетата им.

3. Съразмерна на разстоянието от мястото на възникване на взаимодействието до мястото на Равновесното им положение.

Ще дам за пример взаимодействие между звезда и фотон, роден от звездното ядро.

По точка първа за скоростта — *разликата от големината на ядрата* на звездата и фотона е огромна. Следователно и скоростта на движение към Равновесното им положение ще е огромна.

По точка втора за скоростта — *сбора от посоката и напрегнатостта между полетата им*, посоката и на двете е разширение, а напрегнатостта на полетата им, и между полетата им е огромна. Следователно и скоростта на движение към Равновесното им положение ще е огромна.

По точка трета за скоростта — *разстоянието от мястото на възникване на взаимодействието* (повърхността на звездното ядро), до мястото на равновесното им положение е максимално възможното. Следователно и скоростта на движение на физическите системи за достигане на Равновесното им положение една спрямо друга ще е максимално възможната за този случай.

В горният пример фотонът ще бъде изстрелян със скоростта на светлината към мястото на Равновесното му положение спрямо звездата. Ще започне радиалното му движение *ВЕДА*.

Още от началото на радиалното движение към Равновесното положение на фотона, скоростта му ще се ускорява. Ускорението ще намалява с приближаване на фотона до Равновесното му положение — *ВАНА* спрямо звездата.

Ако учените днес уловят такава светлина, спектралните и линии ще са отместени към виолетовия край на спектъра.

След като фотонът достигне Равновесното си положение спрямо звездата, ускорението на скоростта му ще престане.

Практически Земята да е в Равновесното положение на фотона спрямо звездата е малко вероятно, но теоретически е възможно и ако учените уловят такава светлина, спектралните и линии няма да бъдат отместени нито към виолетовия, нито към червения край на спектъра.

Щом фотонът премине Равновесното си положение спрямо звездата, неговата скорост ще започне да се забавя. С отдалечаване на фотона от равновесното му положение, забавянето ще нараства.

Ако учените уловят такава светлина, спектралните и линии ще бъдат отместени към червения край на спектъра.

От написаното до тук следват изводите, че:

Скоростта на светлината е променлива и не е пределната скорост във Вселената.

Виолетовото отместване на спектралните линии на светлината е знак и мярка за ускоряване на движението и и приближаване на светлината към Равновесното и положение спрямо излъчилиия я източник.

Червеното отместване на спектралните линии на светлината е знак и мярка за забавяне на движението и и отдалечаване на светлината от Равновесното и положение спрямо излъчилиия я източник.

А сега ще дам пример за взаимодействие между звезда и комета.

Кометите са небесни тела прихванати и задържани от и в полето на звездата.

В момента на прихващането — начало на взаимодействието им, двете полета се съпоставят и определят мястото на Равновесното положение на двете небесни тела, едно спрямо друго.

Като следствие от това кометата (по-малката система) ще се отпрати към Равновесното си положение в посока към звездата — *ВИН* с постоянно намаляващо ускорение. С достигане на Равновесното положение спрямо звездата ускорението на кометата ще престане, а след отминаването му скоростта и ще се забавя.

След отминаване на Равновесното положение и приближаване към звездата, напрегнатостта — *K* на полето на кометата ще се повиши, заради влиянието на звездното поле което ще предизвика по-интензивно „излъчване“ от ядрото и. Напрегнатостта на полето на кометата и „излъчването“ от ядрото и, ще се усилят с приближаване на кометата към звездата. Но напрегнатостта на полето на звездата и „излъчването“ и ще подчинят „излъчването“ от ядрото на кометата и ще му наложат своята посока — навън, отдалечаване от звездата — *ВЕДА*.

Затова около ядрото на кометата се образува светла опашка, която е насочена винаги навън от звездата през цялото време докато кометата е вътре в кръга на своето Равновесно положение спрямо звездата.

След като кометата заобиколи звездата и достигне своя перихелий ще започне да се отдалечава от нея — *ВЕН* и да се приближава към Равновесното си положение. Скоростта и ще започне да се ускорява, а интензивността на „излъчване“ от нейното ядро ще намалява. Когато кометата премине окръжността на Равновесното си положение спрямо звездата, скоростта и ще започне да се забавя, а светлата и опашка ще угасне. Забавянето ще расте с отдалечаването и от окръжността на Равновесното и положение.

С отдалечаване на кометата, навън от окръжността на Равновесното и положение, върху ядрото и ще се появи и химическа материя. Когато кометата достигне своя афелий, ядрото и ще е покрито с химическа материя. След афелия кометата ще тръгне обратно към Равновесното си положение и към звездата и това орбитално движение вече ще се повтаря многократно.

От написаното до тук се вижда, че **кометата е небесно тяло хибрид, звезда — планета. Когато е вътре в окръжността на Равновесното си положение е звезда, а когато е вън е планета.**

От представите на съвременното се разбира, че звездата е небесно тяло около чието ядро няма химическа материя (почти), а планета е небесно тяло, чието ядро е обвито с химическа материя.

Как влияе и се влияе химическата материя около ядрата на две физически системи при тяхното взаимодействие?

Мощта на тежнението *свиване* на централното ядро се усилва от тежненята *свиване* на физическите и химическите системи в полето му, към него и помежду тях.

Когато си взаимодействат две централни ядра (Земя — Луна), ядрата на физическите и химическите системи от техните полета също се привличат с другото централно ядро. Така те намаляват мощта на тежнението *свиване* — гравитацията на собственото си централно ядро, повишават напрегнатостта на полето му и се отдалечават от него (от ядрото).

Пример за това са големите морски и океански приливи, предизвиквани от Луната.

Друг пример са вертикалните земни трусове и гигантските вълни цунами. Те се предизвикват от развитието на тъмни петна върху земното ядро, под земната кора. Петната са същите като тези които се появяват и наблюдават върху слънчевата повърхност и се развиват по същия начин.

В случаите когато се образуват цунами, развитието на петното е като падане на капка върху гладка водна повърхност, крайният резултат от което са кръгово отдалечаващи се вълни по водната повърхност, навън от мястото, където е паднала капката. Падането на капката предизвиква вертикалния трус, а кръговото движение на вълни върху земното ядро, под земната твърд предизвикват отвесно над себе си промяна на напрегнатостта на земното поле. Това разширява материята над вълната и върху земната повърхност се движи друга вълна от повишена напрегнатост, следвайки вълната отдолу.

§ 4:5:3. РАВНОВЕСНОТО ПОЛОЖЕНИЕ — ВРАНА.

През втори и четвърти период от кръговрата покоят е недостижим, но въпреки това равновесието е цел на всяко вътрешно и външно движение и състояние. Затова е уместно вместо покой за Битието да се употребява *установяване* — *Н*.

То е целта, уравнивяването на физическите системи чрез едновременното осъществяване на радиалното и третото движение и установяването им в Равновесното им положение една спрямо друга.

Едновременното извършване на радиалното и третото движение в езика Бхаджа се нарича *ВРАН*, а Равновесното положение е *ВРАНА*.

След първоначалното образуване на спътникова общност между звезда и комета, тяхното взаимодействие ще продължи със съответните следствия.

След много време орбитата на кометата ще се приближи по форма до окръжност и кометата ще остане само планета.

Елиптичността на орбитата на небесно тяло е знак и мярка, че то отскоро е спътник и извършва радиалното и третото движение към уравнивяване и установяване в равновесното си положение спрямо централното.

Когато орбитата на едно небесно тяло е окръжност, това е знак, че небесното тяло вече не извършва радиалното и третото движение, а е установено и обикаля по окръжността на Равновесното си положение.

Дължината на орбитата на една физическа система е равна на дължината на окръжността на равновесното и положение.

Съвременно движение по орбита на планетите от Слънчевата система е крайна фаза на тяхното установяване в Равновесното им положение спрямо Слънцето.

Равновесното положение между две физически системи е причината небесните тела да стоят твърдо и непоклатимо на своите орбити.

§ 4:5:4. ПРОМЯНАТА, УРАВНОВЕСЯВАНЕТО НА ФИЗИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ — Р, РА.

За всяка напрегнатост на полето — *K* има предписани възможности за изява — *X*, които се осъществяват чрез второто действие към уравнивяване на физическите системи — Третото движение — *РА*.

РА е действието за уравнивяване на самата физическа система, като вътрешно състояние, съответстващо на напрегнатостта на околното поле. Така Законът създава, поддържа и разгражда цялото многообразие на форми и движения, които са се случвали, случват се и ще се случват във Вселената.

Действието *РА* е проявяване, изграждане, структуриране, преструктуриране, поддържане и разграждане на физическите системи и спътниковите общности. То е следствие от промяната на

напрегнатостта на полето и взаимодействието на полетата на физическите системи и спътниковите общности.

В книгата Джан можем да прочетем следния текст:

Как ги създава Фохат? Той събира Огнения прах. Образува Огнени Топки. Минава през тях и около тях като им влива живот и после ги привежда в движение: едни в една посока, други — в друга. Те са студени, тай ги стопля. Те са сухи, той ги овлажнява. Те блестят, той ги духа и охлажда. Така действа Фохат, от един Здрач до друг, през Седем Вечности.

Това е философското обобщение от Платон за делото на Хераклит:

Хераклитовото „всичко тече“ е велик философски принцип,
синтезиращ основното **ПРОТИВОРЕЧИЕ** на битието —
противоречието **между** **ВЪЗНИКВАНЕТО** **и**
УНИЩОЖЕНИЕТО.

Ето защо всичко което **ВЪЗНИКВА**, **ЗАГИВА**.

Нерушима е единствено **ПРОМЯНАТА**,

която господства над всяка относителна устойчивост.

Действието РА в съвременната физика се измерва с честотата на електромагнитните трептения, а в древността е египетският бог РА.

Звукът *P* е избран за символ на второто действие към уравнивяване на полето и физическите системи — на електромагнитните трептения, поради факта, че единствено при неговото озвучаване езикът ни трепти и вибрира.

За да подчертаят важността на действието древните не четат своите писания, а ги пеят, защото музиката е звуци с различна честота, ритъм и тембър — най-великото изкуство. По същата причина отделните части на писанията се наричат песни.

Това пеене е останало и в днешните религии.

§ 4:5:5. ТРЕТОТО ДВИЖЕНИЕ НА ФИЗИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ — РАН.

Днес е известно, че небесните тела извършват две основни движения — денонощното въртене около собствената си ос и годишното обикаляне около централното ядро. В предишна статия стана ясно, че орбиталното движение на небесните тела е установяването им в Равновесно положение.

Но физическите системи освен горните две движения извършват и трето — въртене около собствена ос, която съвпада с орбитата.

Третото движение е причина, осите на денонощното въртене на планетите от Слънчевата система да имат различен наклон спрямо орбиталните си плоскости, а Венера и Уран дори са се завъртели на 180 и 270 градуса спрямо еклиптиката. Поради третото движение Земята си е сменяла няколко пъти магнитните полюси, а днес те не съвпадат с оста на денонощното и въртене. Третото движение е причина и за промените на климата, сега и преди.

За Третото движение в Библията е записано следното:

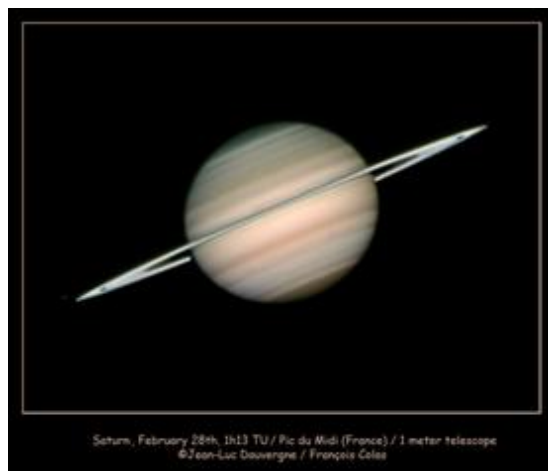
Затова ще разклатя небето, И земята от търсене ще се премести, При гнева на Господа на Силите, В деня на пламенната Му ярост.

И още:

И това ще ти бъде знамението от Господа, че Господ ще извърши това, което каза: ето, ще върна сянката десет градуса надире, които е изминала върху слънчевия часовник на Ахаза. И тъй слънцето се върна надире десет градуса, които бе изминало.

Какво е Третото движение?

От астрономията знаем, че почти всички планети от Слънчевата система имат пръстени. Най-ясно те са изразени при Сатурн. Това показва, че планетните им екватори имат своето продължение във формата на полетата им.

<http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0903/saturnepicdumidicouleurbis.jpg>

Някъде по-горе употребих символиката, че ядрото е ветроходна яхта, полето — платното и, а напрегнатостта между двете полета — вятъра. И тук ще използвам подобна символика. Ядрото ще е човешка глава, полето — широкопола шапка, а напрегнатостта между двете полета — насрещен вятър:

Вятър

Периферия на шапката

<http://sept.hit.bg/windsun.gif>

Ако вятърът не е много силен и периферията на шапката е успоредна на посоката на вятъра, шапката ще остане на главата. Но ако вятърът е силен или човекът си повдигне главата, вятърът ще блъсне предния край на периферията нагоре и ще издуха шапката от главата му. Същото ще се случи и със земното поле, ако по някаква причина слънчевото „излъчване“ се усили значително. Земното поле ще се завърти с полюса си към Слънцето и ще бъде издухано, заедно с всичко намиращо се на земната повърхност и тя ще стане бял лист, върху който ще се напише нова глава от развитието на материята върху нея.

Ако земният екватор е в една равнина с орбиталната плоскост, на Земята няма да има сезони. Зеленият пояс ще се среща с полярните шапки на ширините на южна Европа. Така е било при последния ледников период. Ако екваторът е с наклон към земната орбита от 20 до 25 градуса, какъвто е сега, се оформят три зелени пояса, екваториален и два умерени, разделени от два пустинни.

Ако наклонът започне да се увеличава, климатът ще се затопля и ще се разширяват пустините към екватора и повече към умерените пояси, а умерените пояси ще се преместват към полярните кръгове. Полярните шапки ще се свият и значителна част от ледовете им ще се стопи. Продължителността на зимата и лятото ще се увеличи за сметка

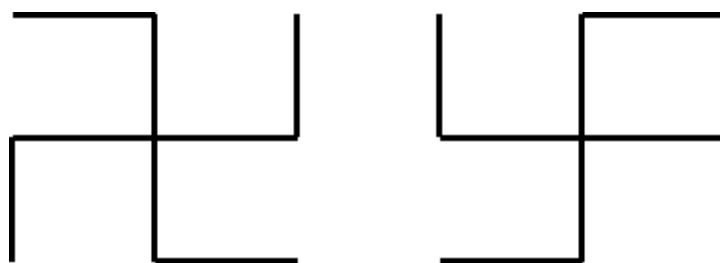
на пролетта и есента, а температурите ще са по-високи през лятото и по-ниски през зимата.

Ако наклонът продължи да се увеличава, поради Третото движение, ще дойде момент когато Земята ще се завърти на 90 градуса и ще застане с полюса към Слънцето. След време ще се завърти на 180 градуса и екваторът отново ще съвпада с орбиталната плоскост, но Земята ще се върти обратно, а Слънцето ще изгрява от запад и ще залязва на изток. Магнитните полюси ще са сменили местата си. Ще се измени и земната магнитосфера.

Днес Венера е в това положение.

Преди да продължи трябва да направя едно уточнение. Двигателят на денонощното въртене на Земята не е оста, а магнитосферата. Не е ядрото, а Полето.

В древността, смяната на полюсите и посоката на въртене на Земята, заедно с нейната магнитосфера е изобразявано с два варианта на един символ — пречупеният кръст известен днес с името свастика.

Суастикха, асуастикха

Първият вариант, който днес е религиозен символ в будизма е наречен *Су асти*, което означава *Добре*. Ако искаме да определим това *Добре* в сегашно време, трябва да добавим и глагола съм, в сегашно време, трето лице, единствено число *Добре е — Су асти е*.

Това *Су Асте е*, както твърди Милош Сидоров е първообразът на съвременната българска дума щастие и аз съм напълно съгласен с него.

Какво символизира *Су асти*?

Погледнато от небесния север, сегашното денонощно въртене на Земята е *Су асти* — в правилна посока, от запад на изток.

Когато Земята, поради Третото движение се завърти на 180 градуса и застане в положение в каквото е сега Венера, погледнато от небесния север денонощното въртене ще бъде *А Су асти*. Земята ще се

върти от изток на запад, а Слънцето ще изгрява от запад и ще залязва на изток. А *Су асти* означава *Не е добре*. Този вариант на пречупения кръст беше използван от нацистите.

След време Третото движение ще завърти Земята на 270 градуса, с другия полюс към Слънцето. Днес в това положение е Уран.

А когато Земята опише пълна окръжност по меридиана и се завърти на 360 градуса, екваторът отново ще съвпада с орбиталната и плоскост, а денонощното и въртене отново ще бъде *Су асти*.

Но тогава на Земята ще са настъпили съществени промени. Гравитацията ще е намалела. Стойността на магнитосферата също. Условията на земната повърхност ще са различни от днешните. От това следва, че и животинският, и растителният свят на Земята ще са нови и видоизменени.

За наша радост, слънчевата активност все още се повишава в „нормални“ граници и предизвиква само смущения в транспорта, електроснабдяването, съобщенията и в човешкото здраве. Но при мощните звезди, които нямат химическа материя нещата стоят по друг начин.

Когато има струпване на звезди и няколко обикалят около една централна, обикалящите постоянно променят местоположението си една спрямо друга. С това се променя и влиянието им една спрямо друга, като следствие от непрекъснатото съпоставяне на полетата им и промяната на напрегнатостта.

Тъй като те са силно напрегнати физически системи и „излъчването“ им е мощно, символично това означава, че широкополата шапка е здраво закрепена за главата на човека и вятърът от централната звезда не може да я издуха. Но ако зад някоя от звездите мине друга звезда, тогава периферията на шапката ще бъде подложена на двоен натиск. Отпред, от централната звезда нагоре, а отзад, от третата звезда надолу.

Във Вселената всичко се намира във фино неравновесие и всяка рязка промяна довежда до сериозни последици. В нашия случай е достатъчна само лека промяна на наклона на периферията на шапката и ще последва действие с геометрична прогресия. Наклонът на полето на потърпевщата звезда ще се променя с увеличаваща се скорост, което ще предизвика съответно усилване на нейното „излъчване“. На практика това ще бъде избухване на свръхнова звезда.

В древността, в Индия, според книгата „Индийска митология“ това действие е описано така:

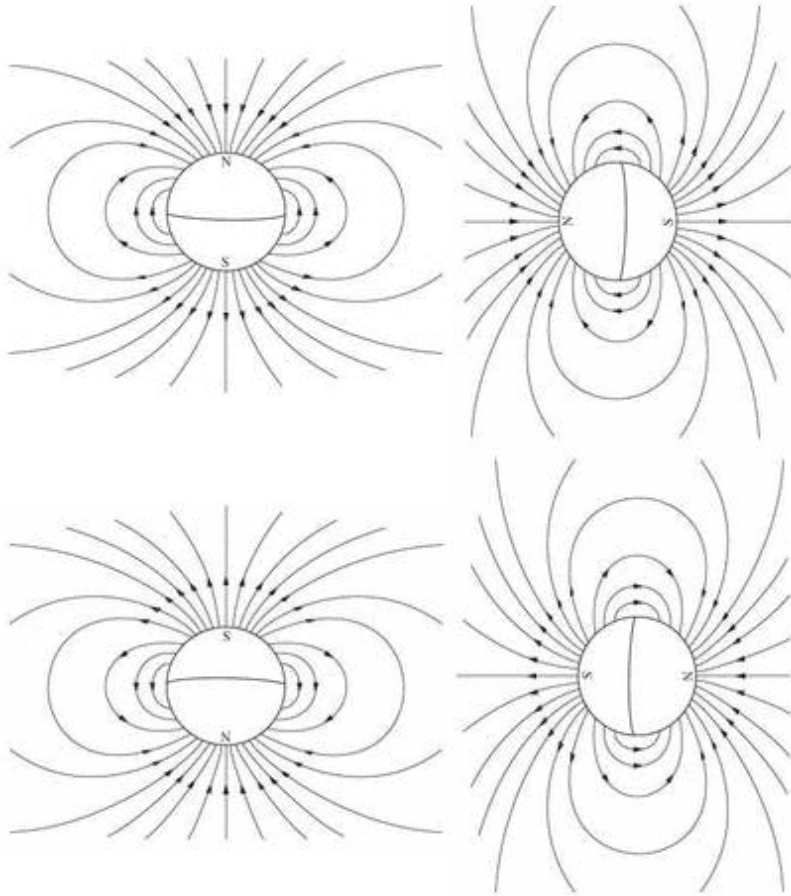
Вадждра е мълнията на Хиндра.
Това е оръжието което богът праща по враговете си.
То е диск,
с дупка по средата
и се върти непрекъснато докато лети към целта.
През цялото време от него изскачат светкавици
и той заприличва на огнено колело.

Вадждра е това, което наблюдават астрономите по време на избухване на свръхнова звезда. Каква е мощта на Вадждра можем да научим от следния цитат от популярно списание (цитирам по памет):

Американски учени са наблюдавали в далечния космос с телескопа Хабъл избухването на свръхнова звезда. То било толкова мощно, че взривната вълна по пътя си запалила стотици нови звезди.

Ето, това е Вадждра.

При планетите Третото движение се извършва бавно и плавно, незабележимо за нас. При звездите бързо и рязко, забележимо за нас, но еднократно. В микросвета Третото движение се извършва рязко, бързо и многократно. Затова там може да се отчете и неговата честота, т.е. с каква скорост полето на ядрото ще се върти спрямо „посоката на вятъра“, последователно в положения: екватор с право въртене, северен полюс, екватор с обратно въртене, южен полюс и отначало.

http://pic.srv6.wapedia.mobi/thumb/692714432/bg/fixed/230/180/Dipole_field.jpg?format=jpg,png,gif

При позиция екватор с правилно въртене към „вятър отляво“, физическата система няма да „излъчва“.

Изразено чрез графиката синусоида, това ще е нулева пресечна точка.

При позиция северен полюс към „вятър отляво“, физическата система, освен собственото си „излъчване“ ще пропусна през себе си ГА и от слънчевия вятър защото магнитносилните линии на полето при полюсите и съвпадат с посоката на слънчевия вятър, а „излъченото“ ще е отдясно, от южния полюс.

Изразено чрез синусоидалната графика това ще е най-високата и точка, плюс.

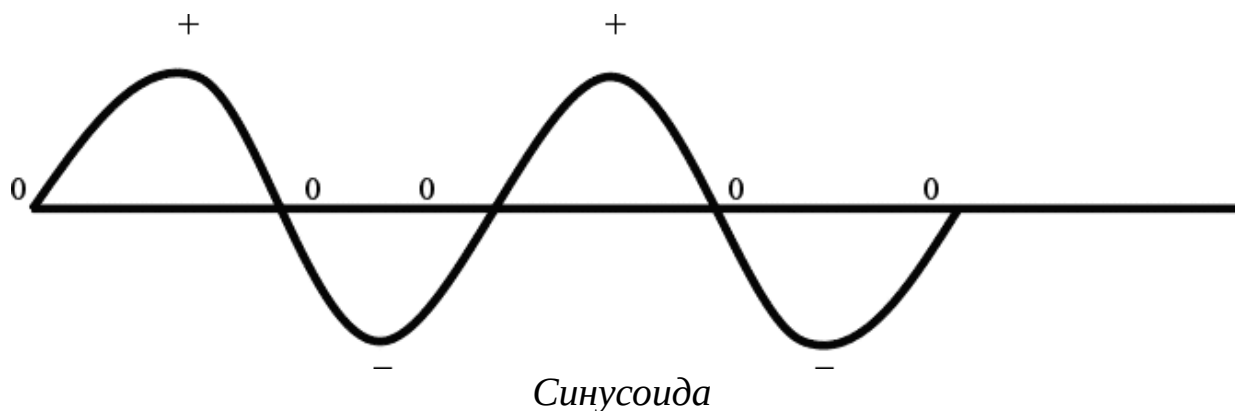
При позиция екватор с обратно въртене към „вятър отляво“, физическата система няма да „излъчва“.

Изразено чрез графиката синусоида, това ще е нулева пресечна точка.

При позиция южен полюс към „вятър отляво“, физическата система ще приема през северния си полюс, отдясно ГА и ще ги „излъчва“ през южния, ще е „запушена“ за слънчевия вятър защото магнитносилите линии на полето при полюсите и са насочени срещу посоката на слънчевия вятър.

Изразено чрез синусоидалната графика това ще е най-ниската точка от синусоидалата, минус.

Постоянното въртене и многократното повторение на горните четири позиции на физическата система се нарича РАДХА.

Съответствие на Третото движение, днес във физиката е честотата, електромагнитният спектър, а в древността бог РА.

Скоростта на Третото движение — честотата, следствие от взаимодействието между две физически системи е:

1. Съразмерна на разликата от големината на ядрата им.
2. Съразмерна на сбора от посоката и напрегнатостта на полетата им.
3. Обратно съразмерна на разстоянието между ядрата им.

При взаимодействие между звезда и фотон, фотонът в стремежа си за уравнивяване ще извършва едновременно радиално движение за установяване в равновесно положение и третото движение. На езика Бхаджа едновременността на двете движения ще се изрази с думата ВРАН. А Равновесното положение ще е ВРАНА.

Тъй като *физическата система се състои от ядро и поле*, едновременното радиално движение на ядрото на фотона към Равновесното му положение и Третото движение, извършвано от

полето му, са причините за дуализма на светлината вълна — частица в съвременната физика.

Скоростта на Третото движение е честотата на вълната, а скоростта на Радиалното движение на ядрото към Равновесното му положение определя дължината и.

Съответствие на едновременното осъществяване на тези две движения — ВРАН в съвременната физика са електромагнетизмът, енергията. Електричеството в твърдата материя, а магнетизма в ефирната. Посоката на движение на ядрата определя вида на енергията: положителна — разпад или отрицателна — синтез.

§ 5. ПЛЪТНОСТТА НА ПОЛЕТО, ПРОСТРАНСТВОТО — П, ПАНА.

Плътността на полето — пространството на физическите системи не е еднаква в отвесна посока.

В книгата Джан за Полето — пространството е написано следното:

Бащата — Майка тъче платно, чийто най-горен край докосва Духа — Светлината на едничкия Мрак, а най-долния — неговата сянка, Веществото.

За това говорят и древноиндийските пет велики елемента — Панча Маха Бхута.

Етер — Акаша.

Въздух — Теджас

Вода — Апас

Земя — Притхви

Огън — Ваю, Агни

Първите четири елемента са пространството, а петият времето.

Огънят, Ваю — Агни не е елемент, а двете движения — радиалното и третото, а според съвременните разбирания електромагнетизма.

Следователно: **Пространството има четири плътности.**

Действието за установяване на пространството в Бхаджа е ПАН, а мястото където е установено, обемът му е ПАНА.

§ 5:1. ФИЗИЧЕСКАТА ПЛЪТНОСТ НА ПРОСТРАНСТВОТО — ГАНА.

Първата плътност на пространството е *ГАНА* — дума от езика Бхаджа означаваща плътност на пространството (примерно на Земята), в отвесна посока, където са установени физическите системи.

Действието установяване на физическите системи е *ГАН*, а мястото, целият обем, където са установени — *НА* физическите системи — *ГА* е *ГАНА*.

Земната *ГАНА*, съставена от елементарни частици е навсякъде, от ядрото до междузвездния вакуум, но само *ГАНА*, в „чист вид“ е разположена над земната атмосфера.

Въздействието на *ГАНА* върху живота на земната повърхност е опасно, но още по-опасно е въздействието на слънчевия *ГАН* върху Земята. Според книгата „Индийска митология“, в древна Индия за това е написано следното:

Ганга била дъщеря на бога на планината Химаван, „Владетелят на снеговете“, и сестра на Парвати, божествената съпруга на Шива. В началото боговете я пазели цялата за себе си, тъй като я намирали за твърде скъпоценна и красива, че да я делят със земните жители. Но ето че се явил Бхагирадха и поискал от Брахма да му даде дар за продължителния аскетизъм.

Бхагирадха се помолил да разрешат на свещената Ганга да слезе на земята. Брахма го предупредил, че това би станало само ако Шива се съгласи да я пусне да тече през сплетените си коси.

След още един дълъг период на лишения Бхагиратха накрая накарал Шива да се съгласи.

Ганга се спуснала ревяща и пенлива и сигурно щяла да наводни Индия, ако косите на Шива не били като гъста гора, където тя се успокоила и добила днешния си вид.

Съответствие на *ГАНА* е понятието Етер, ползвано от науката в класическия и период, но днес Етера вече е отпаднало от употреба понятие, изоставен термин.

А за етера Нютон е казал следното:

Сега би трябвало да се прибави нещо за някакъв най-фин етер, проникващ във всички тела и съдържащ се в тях... и под действието на частиците на телата при твърде малки разстояния взаимно се притеглят, а при допиране се свързват. Той предизвиква действията на наелектризиране на тела, които отблъскват или притеглят близките материални тела... Ние обаче не разполагаме с достатъчно запас от опити, с които законите на действие на този етер биха били точно определени и показани.

За етера е изказал становище в 1920 г. и Айнщайн:

В обобщение можем да кажем следното: според общата теория на относителността пространството притежава определена физическа характеристика и в този смисъл етер съществува.

В общата теория на относителността пространството без етер е немислимо; в това пространство светлината не може да се разпространява, не може да съществуват измерителни еталони и часовници, а следователно и пространствено-времеви разстояния в обикновения физически смисъл.

На този етер обаче не трябва да се приписва най-характерното свойство на веществените среди — той не се състои от частици, чието движение може да се проследи. За етера понятието движение е неприложимо.

ГАНА, Етера е трудно доловим и разбираем като плътност на пространството и като понятие, затова за него сведенията от

древността са по-малко, но достатъчно категорични.

За ГАНА, Етера, Акаша, в книгата „Фините неща в природата“ от Рама Прасад е записано:

Акаша — название на първата Татва, етера на звука. Тя е особено важна, тъй като в нея възникват, съществуват и действат всички останали Татви. В Акаша се съдържат всички форми и идеи на Вселената, тя предхожда или следва всяко същество. От това състояние може мигновено да се появи всяка друга Татва или субстанция или по-точно — в него съществува всичко в непроявена форма.

§ 5:2. ХИМИЧЕСКОТО ПОЛЕ — М, МАНА.

Всяко физическо ядро поражда свое физическо поле *A*. Така се обособява физическа система *ГА*.

В четирите плътности на пространството могат да се осъществяват и съществуват само възможности предназначени за всяка от тях.

Разликата между полетата на физическите и химическите системи е, че полето на физическата система се поражда от ядрото, от тялото, а при химическата полето изгражда своя образ, форма, тяло. Полето на физическата система е едно, а полето на химическата система е сложно, съставено от множество полета. Това сложно, съставно поле, сбор от възможности, което изгражда своя сложен, съставен образ е Химическото, личното, индивидуално поле на химическите системи, което в езика Бхаджа е символизирано със звука *М*.

Всички полета, физически и химически си взаимодействат и образуват Единното всемирно поле.

Личното поле *М* — Азът е причината за самосъществуването на „десетте хиляди неща“. То дава право на всеки човек да заяви:

На света съществуват само две неща, Аз и останалият свят.

Отнесено към човека, съответствие на полето *М* е биополето, дума въведена от съвременната наука, но още от древността за него се използват други две думи, *АУРА*, в астрологията и *Душа*, в религията.

Действието осъществяване и установяване на едно самостоятелно химическо поле, в езика Бхаджа е символизирано с думата *МАН*. В някои съвременни езици тя означава човек. В съвременния английски език *МАН* е мъж, а *уоМАН* — жена. *Ман* днес е мъжко име, но е съставна част и в други немски и английски имена,

като Борман, Щросман, Гросман и др. Но *ман* е съставна част и от някои български имена от средновековието Коломан, Шишман.

Думата в Бхаджа, за осъществено и установено химическо поле е *МАНА*.

§ 5:3. ХИМИЧЕСКА СИСТЕМА — Ж, ДЖАНА.

Химическа система е тази, която няма собствено физическо ядро. Такива са молекулите и химическите съединения.

Физическите и химическите системи се управляват от различни правила и закони.

Химическите системи имат своя специфична кристална решетка. Най-разпространените кристали на Земята са снежинките. Те всички са различни в детайлите, но са еднакви по форма — шестоъгълна. Затова формата на снежинката е станала знак за химическите системи в езика Бхаджа и буква от българската азбука за звука Ж.

<http://www.its.caltech.edu/~atomic/snowcrystals/photos/photos.htm>

Действието проявяване и установяване на химическите системи в езика Бхаджа е *ДЖАН*, а вече осъществена и установена химическа система е *ДЖАНА*.

В езика Бхаджа звукът Ж винаги е в съчетание и е предхождан от звука Д.

§ 5:4. ХИМИЧЕСКАТА ПЛЪТНОСТ НА ПРОСТРАНСТВОТО — ГУНА.

В Индия, по-често споменавани от петте велики елемента — Панча Маха Бхута са Трите гуни. Според съвременните разбирания, те са трите агрегатни състояния на материята, а според древните — трите качества на материята, в това число и на човека.

Въздухът — Сатва гуна

Водата — Раджас гуна

Земната твърд — Тамас гуна

В Индия, трите химически плътности на пространството са наричани още „Трите свята“ и „Пътят на лотоса“. Лотосът е свещено цвете както в Индия, така и в Египет. Той е единственото творение което обитава едновременно и трите химически плътности на пространството, трите гуни. Корените му са в почвата, стеблото във водата, а цветовете и листата във въздуха.

Думата *ГУНА* е от езика Бхаджа и е вариант на *ГАНА*. Означава място в пространството (примерно на Земята), където са уплътнени и установени физически системи, в нови три различни качествени състояния — химически системи.

Действието уплътняване и установяване на физическите системи е *ГУН*, а вече установените — *НА* и уплътнени физически системи — *ГУ* е *ГУНА*.

В пространството на Земята, в отвесна посока *ГУНА* се разделя на три части, всяка от които има свое име.

За създаването на трите гуни от Етера, има достатъчно сведения от древността. В книгата Джан пише:

През време на Четвъртата Вечност
СИНОВЕТЕ ПОЛУЧАВАТ ЗАПОВЕД ДА СЪЗДАДАТ СВОИТЕ
ОБРАЗИ.
ЕДНА ТРЕТА ОТКАЗВА,
ДВЕТЕ ДРУГИ ПРИЕМАТ.
Проклятието е произнесено.

Те ще се родят в Четвъртата,
ще страдат и ще причиняват страдание.
Това е Първата Война.
По-древните Колела се въртят надолу и нагоре...
Искрата на Майката изпълни всичко.
ИМАШЕ ВОЙНА МЕЖДУ ТВОРЦИТЕ И РАЗРУШИТЕЛИТЕ.
ВОДЕШЕ СЕ БИТКА ЗА ПРОСТРАНСТВО.
Семето се появяваше отново и отново.

Една трета която отказва са газовете. В тях няма образи и форми. Двете други, които приемат са течната и твърдата плътност на пространството. Те създават своите образи. Там възможностите се групират според правилата за изява в различните стойности на напрегнатост на полето и заедно, чрез своите полета образуват многократно уплътнени и преобразувани, съвместно съществуващи спътникови общности — своя общ образ, форма, тяло.

А това е част от мит от Елада:

От майката Земя са родени
Небето, Планините и Морето...

През 1949 г. Бенет Даниелсон, участник в експедицията „Кон Тики“, ръководена от Тур Хейердал, записал на атола Раройа, от групата Туамоту, от Те Ихо А Те Панги следното предание:

В началото съществувала само Пустота — ни мрак, ни светлина, ни суша, ни море, нито слънце, нито небе... само безмълвна неподвижна пустота. Минало неизчислимо дълго време. Пустотата започнала да се движи. Тя шумяла и растяла, докато накрая се превърнала в По — великата нощ, без граници и очертания. Всичко било потънало в мрак.

Отново минало неизчислимо дълго време. Дошъл краят и на По. Нови незнайни сили влезли в действие,

нощта се превърнала в океан, а в неговите глъбини се образувало вещество. В началото то било само пясък, но след това се превърнало в здрава земя, която се повдигала все по-нагоре и по-нагоре. Най-после на света се появила Папа — майката на земята. Папа се разраствала и станала голяма страна, първата от всички. А над Папа, майката на земята почивал Атеа, бащата на небето.

Минало още много време и Папа родила двама синове Тани и Тангароа. Те се огледали и видели, че няма нито светлина, нито пространство.

— Хайде да отделим Атеа от Папа — казал Тани.

Заедно се опитали да повдигнат Атеа, но не могли даже да го поместят. Скоро се родили братята Ру и с тяхна помощ работата потръгнала по-успешно. Те отделили Атеа от Папа. Бавно повдигали Атеа все по-високо и по-високо, накрая над земята се разпрострял небосводът. Възникнали три сфери: Ранга-по — подземната и подводна сфера, Ранга-марама — светът в който живеем и Ранга-рева — небесната сфера над нас.

Борбата за пространство между физическите и химическите системи е описана с езика на митологията и в древноиндийския епос Махабхарата.

Главната идея в епоса е борбата за власт между два рода — Пандави и Каурави. Според повествованието те са първи братовчеди, а целият епос се възприема само като красиво литературно произведение, с висока художествена стойност и безспорни исторически, етнографски и др. сведения, за период от няколко хиляди години.

Но същността на написаното в Махабхарата е друга. Там има два основни пласта. Първият е описание на физическите и химически промени в пространството около земното ядро. Той е водещият — идейната същност на епоса. Вторият е исторически, документален — за истински герои и събития.

Същото е и в Библията.

Смесването на тези два пласта чрез символиката, посредством различни художествени похвати, се извършва от неизвестни автори в продължение на хилядолетия. От автори с различни творчески възможности, реални познания и мироглед, които са полагали идеалните небесни явления върху реалните земни, човешки деяния. Затова отделните части се различават по своята художествена стойност. Едни са добри, други талантливи, а някои — гениални. Накрая целият епос е събран от един човек в едно цяло произведение.

Родът на Пандавите се състои от петима братя, юридически синове на Панду, биологически — на петима богове. Те са символи за петте фини неща в природата, наричани в Индия *татви*. Петте *татви* се възприемат от петте човешки сетива.

Първият брат е Юдхищхира, съответствие на звука.

Вторият е Бхима, съответствие на топлината.

Третият е Арджуна, съответствие на светлината.

Тези трима братя са родени от първата съпруга на Панду, Кунти и са символи за физически величини.

Четвъртият брат е Накула, съответствие на мириса.

Петият е Сахадева, съответствие на вкуса.

Тези двама братя са родени от втората съпруга на Панду, Мадри и са символи за химически величини.

Истинското име на рода е Пан Деви — общо материални богове. Те са правилата от Закона, които управляват (изграждат, поддържат и разграждат) звука, топлината, светлината, вкуса и мириса — елементарните частици от които се изграждат химическите елементи.

Родът на Кауравите се състои от сто братя, първи братовчеди на Пандавите. Те са символи за химическите елементи. Предводител на Кауравите е Дурьодхана — сприхав, войнствен и избухлив. Тай е символ за водорода. Втори след него е Духсасана, символ за хелия.

Числото сто тук е само символ за множество, а точният брой на химическите елементи е записан в Евангелие от Йоан:

Затова Симон Петър се качи на ладията
та извлече мрежата на сушата,
пълна с едри риби
на брой сто петдесет и три;

и все, че бяха толкова,
мрежата не се скъса.

§ 5:4:1. ЕФИРНАТА ПЛЪТНОСТ НА ХИМИЧЕСКОТО ПОЛЕ — С, САМА.

Втората плътност на пространството е Ефирната — газовете, въздухът.

Звукът символ за Ефира в езика Бхаджа е *С*, а звукосъчетанието за една ефирна химическа система е *САМ*.

Това *САМ* е първообразът на съвременните български думи *сам*, *съм* и *семе*, защото *САМ* са най-малките химически системи, атомите — семената от които се изгражда цялото материално многообразие днес на Земята.

Мястото на Ефирната плътност на пространството е земната атмосфера, а името и на езика Бхаджа е *САМА ГУНА*, в Индия Сатва гуна.

§ 5:4:2. ТЕЧНАТА ПЛЪТНОСТ НА ХИМИЧЕСКОТО ПОЛЕ — Р, РАМА.

Третата плътност на пространството е течната. Тя е водата в земния океан.

Звукосъчетанието за една течна химическа система е *РАМ*, а мястото в пространството където се уплътняват и установяват *РАМ* е световният воден океан *РАМА*.

Може би затова и днес в българския език се казва: „Рами (ръми) ситен дъждец.“

Звукът за промяната в Бхаджа е *Р*, а тук думата *РАМА* е символ за течната плътност на пространството и за водата. Така е защото течността е преходът, действието за промяната на ефирната и твърдата плътност на пространството, границата между тях.

Парата за да стане лед трябва да мине през състоянието вода. Ледът за да стане пара трябва да мине през състоянието вода. Така е и със всички останали химически системи.

Въз основа на съвременното човешко познание може да се каже, че водата е живот. Възможностите от Закона, които произвеждат водата са се осъществили днес, тук на Земята и ако се огледаме в космоса

около нас и по-далече ще видим, че това е невероятно щастливо стечение на обстоятелствата.

Име на течната плътност на пространството е *РАМА ГУНА*, а в Индия Раджас гуна.

В Индия това е и бог Рама, главният герой от епоса „Рамаяна“. В книгата „Индийска митология“ за Рама четем:

Баща на Рама бил цар Дашаратха, който отслужил жертвоприношението Ашвамедха и се сдобил с четирима синове, всеки от които бил частично превъплъщение на Вишну. Рама бил най-големият, роден със специална мисия, предначертана от боговете, да срази демона-тиранин Равана.

Жертвоприношението Ашвамедха е най-голямото жертвоприношение в древността — жертвоприношение на коне.

В индийската митология Ашвини са двама братя близнаци — полубогове, символизирани като коне. В Балкхара те са символи за двете тежнениа, на двете противоположности *АД* и *ДА*. Чрез жертвоприношението на Ашвините цар Дашаратха променя напрегнатостта на полето и така се проявяват четирите плътности на пространството — четиримата му синове, които били частично превъплъщение, аватари на бог Вишну — Законът.

§ 5:4:3. ТВЪРДАТА ПЛЪТНОСТ НА ХИМИЧЕСКОТО ПОЛЕ — Т, ТАМА.

Четвъртата плътност на пространството е твърдата. Тя е земната кора.

Звукът символ за Твърдта в езика Бхаджа е *T*, а звукосъчетанието за една твърда химическа система — *ТАМ*. Мястото където пребивават *ТАМ* е *ТАМА*.

Име на твърдата плътност на пространството е и *ТАМА ГУНА*, а в Индия Тамас гуна.

В заключение, накратко за четирите плътности на пространството и тяхната поява може да се каже следното:

Физическото поле *A* се състои от физически системи *ГА*, които образуват първата плътност на пространството — *ГАНА*. Когато тя започне да се уплътнява ще премине в плътността *ГУНА* и от полето *A* ще се породи Химическо поле *M*, което изгражда и се състои от химически системи *Ж*.

Химическото поле *M* ще породи съдържащите се в *ГУНА* три химически плътности: *C* — *САМА ГУНА*, *P* — *РАМА ГУНА* и *T* — *ТАМА ГУНА*, които са изградени от химически системи *Ж*.

Полето *A* и плътността на пространството *ГАНА* и полето *M* с плътността на пространството *ГУНА*, която се състои от три части: *САМА*, *РАМА* и *ТАМА*, се изграждат и управляват от различни правила и закони.

Четириплътности на пространството и различните правила за тяхната поява и съществуване са причината за явлението, което в съвременната физика и астрономия се нарича „Изкривяване на пространството“.

През четвъртия период от кръговрата на една физическа система, количеството на *ГА* и други малки елементарни частици в пространството и се увеличава и заработва законът: „Количествените натрупвания преминават в качествени изменения“. Поради това елементарните частици се групират и обединяват чрез тежнението *свиване* на собствените си ядра, като образуват спътникови общности — по-големи елементарни частици и атоми.

Догоните казват за това следното:

Всички неща,
които сътворил Амма,
имат своето начало в най-малкото зърно По.
Започвайки от това най-малкото,
всички неща, сътворени от Амма,
ще се създават чрез поредно прибавяне на идентични
елементи...

Амма започва всички неща,
създавайки ги такива малки като По,
след това прибавя към сътворените вече тези същите.
Колкото Амма ги свързва нещото става по-голямо.

В този процес малките елементарни частици се групират по две и по три, с различни химически плътности на пространството си: ефирна + течна, ефирна + твърда, течна + твърда и ефирна + течна + твърда.

В Индия спътниковите общности образувани при групиране на елементарните частици по горния начин се наричат „Златните атоми“.

Ако номерираме трите химически плътности и означим с букви спътниковите общности които образуват ще се получи следното: $1 + 2 = A$, $1 + 3 = B$, $2 + 3 = B$ и $1 + 2 + 3 = G$. Така можем да проследим и следващите равнища на групиране: $A + B$, $A + B$, $A + G$, $B + B$, $B + G$, $B + G$, $A + B + B$, $A + B + G$, $A + B + G$, $B + B + G$, $A + B + B + G$ и т.н.

Този модел, изграден от нашите деди се е запазил в народната ни памет непокътнат хиляди години и е жив и днес, вложен в ритмите на българската народна музика. Нашите неравноделни ритми се изграждат от двувременни и тривременни метрични групи, съответстващи на групирането на елементарни частици от трите химически плътности по две и по три.

Както те изграждат по-големи елементарни частици и атомите, а те пък по-сложни материални образувания, така и в българската ритмика по-сложните ритми се изграждат от прости.

В нашата народна музика преобладават неравноделните ритми и това не е случайно. Неравноделността е израз на несиметричността в материята. Всичко материално е в неравновесие.

Това е причината, ритмиката в българската народна музика да е уникална в целия свят.

§ 5:5. ФОРМИТЕ НА ХИМИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ — Ш, ШАНТА.

При физическите системи всяко ядро поражда свое поле, но при химическите полето *М* изгражда своя материална форма — *Ш*. Всяко химическо поле е сбор от възможности, идеи от Закона, които се изявяват като изграждат обща материална форма — част от твърдата плътност на пространството.

Действието осъществяване и установяване на формата на химическата система от твърдата плътност на пространството, в езика Бхаджа е *ШАНТ*, а названието на формата — *ШАНТА*.

Всяка възможност от Закона може да се изяви само при определена напрегнатост на полето, в определена околна среда. В дадени граници на полевата напрегнатост могат да се осъществят много и различни възможности. Те си взаимодействат и създават първо физически системи, които се групират в спътникови общности. Така пространството се уплътнява и се създават и химическите системи — неорганичната материя, след нея органичната, биологичната и т.н. по пътя на еволюцията *ДХАРМА*.

Както са казали древните:

Диханието става камък,
камъкът — растение,
растението — животно,
животното — човек,
човекът — дух,
а духът — бог.

За еволюцията се говори и в следния откъс от книгата на Джан:

През време на Четвъртата Вечност
СИНОВЕТЕ ПОЛУЧАВАТ ЗАПОВЕД ДА СЪЗДАДАТ СВОИТЕ
ОБРАЗИ.

Една трета отказва,
двете други приемат.
Проклятието е произнесено.
Те ще се родят в Четвъртата,
ще страдат и ще причиняват страдание.
Това е Първата Война.
По-древните Колела се въртят надолу и нагоре...
Искрата на Майката изпълни всичко.
Имаше война м ежду Творците и Разрушителите.
Водеше се битка за Пространство.
Семето се появяваше отново и отново.

При съвременните условия върху земната повърхност, пулсирайки, напрегнатостта на земното поле бавно се променя заради взаимодействието на земята с останалите небесни тела в Слънчевата система. Промяната се усеща и вижда от затоплянето на климата днес. Поради това се осъществяват и възможности, които могат да се излявят само в много тесни граници от напрегнатостта на полето като допълнение, придагък към вече съществуващо поле *М* и формата му *Ш*. Така се усложняват и усъвършенстват полетата *М* и формите им *Ш*. Тази промяна на полето и формата му днес учените наричат **енволюция** или **инволюция**, в зависимост от посоката на промяната на полето, а фантастите я наричат мутация.

Промяната, като следствие от *ДХАРМА* не само променя определени полета *М* с формите им *Ш*, но онези, чиято жизнеутвърждаваща напрегнатост е задмината при промяната от новата полева напрегнатост и е изостанала извън нея ще изчезнат. При промяната ще се осъществяват нови възможности, чиято жизнеутвърждаваща напрегнатост е достигната и вече е в границите на новата напрегнатост на земното поле. Така изчезват и се появяват нови животински видове.

Сложните материални форми имат сложни полета, които цял живот се грижат за тях (за формите). Но ако полетата извършваха само това, тяхното съществуване, както и на формите им щеше да е безсмислено заради неизбежния им край. Полето се грижи за формата

си и заради друго важно деяние — собственото си самовъзпроизвеждане и размножаване, съответно и на формата си.

Така както се изгражда пространството на една физическа система, така се изграждат и „десетте хиляди неща“, включително и човека. Така е и според древният израз:

Както горе, така и долу.
Каквото е горе, такова е и долу

Тъй като личното поле *M* изгражда и поддържа своята форма *III*, древните траки са казали:

Не можеш да излекуваш тялото,
докато не си излекувал душата.

Или с други думи казано:

Здраво тяло в здрав дух.

§ 6. СИМВОЛИ ЗА КРЪГОВРАТА.

Продължение от § 3.

Кръговратът се преобразява в символи по всички възможни начини от нашите деди и се предава от поколение на поколение, за да остане жив в човешкото съзнание под някаква форма. Чрез символите той е пренасян през годините по цялата земя, за да достигне, да дочака необходимото интелектуално израстване на човечеството.

Четири периода от кръговрата имат различни имена в различните школи, учения и символики. Ето някои от тях:

Ова — Ива — Ава — Ева

Юг — Запад — Север — Изток

Xxxxx — Адхарма — Xxxxx — Дхарма

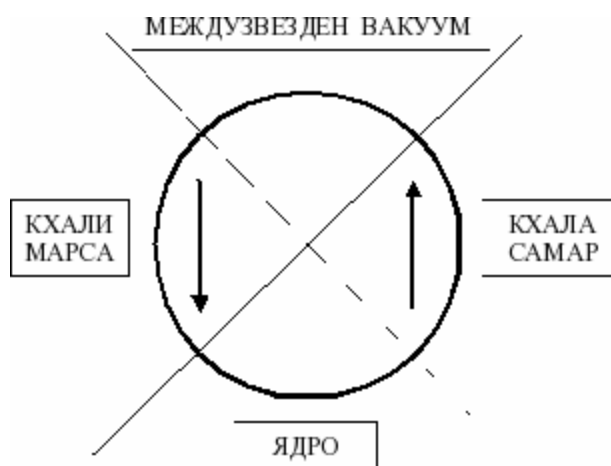
Xxxx — Кхали — Xxxx — Кхала

Xxxxx — Марса — Xxxxx — Самар

От древността до нас са достигнали няколко символични модела за кръговрата на Втората противоположност.

§ 6:1. КРЪГОВРАТЪТ КХАН.

От първата противоположност, от междузвездния вакуум се отделя втората, свива се и се втича в ядрото. Пътят и от вакуума до ядрото е разединението на противоположностите. За да се затвори кръга, втората противоположност, от ядрото трябва да се върне отново във вакуума. Пътят и от ядрото до вакуума, е обединението на двете противоположности.

Първият период е единство на противоположностите в междузвездния вакуум. Пространството и времето не съществуват.

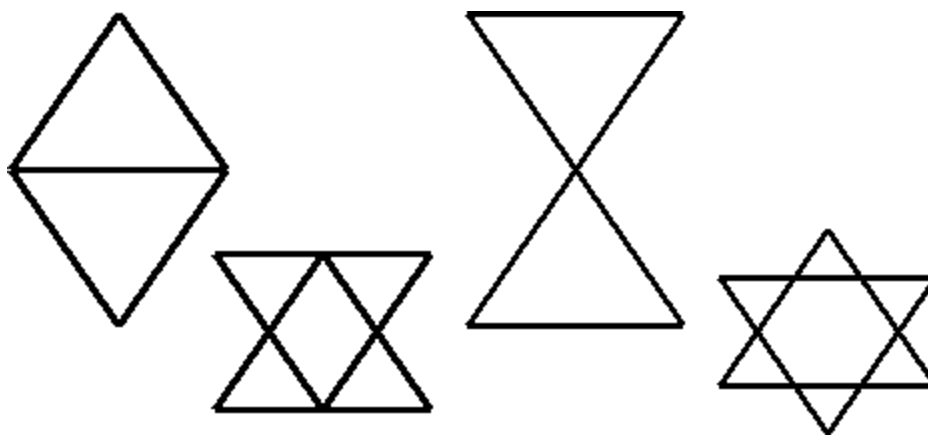
Вторият период е раздвояване на противоположностите и придвижване на втората от вакуума до ядрото. Пространството се свива, а времето тече обратно.

Третият период е дуализъм на противоположностите. Първата е във вакуума, а втората в ядрото. Пространството и времето не съществуват.

Четвъртият период е обединение на противоположностите и придвижване на втората от ядрото до междузвездния вакуум. Пространството се разширява, а времето тече в права посока.

Днес Слънцето и всички планети и комети в Слънчевата система, са в четвъртия период от своето развитие.

В древността всеки от тези четири периода е получил свой графичен знак:

2. Кхали Марса. 4. Кхала Самар

Тъй като първи и трети период са недостижими и непознаваеми, някъде те само се отбелязват, а другаде направо се изпускат, но и при двата случая се обясняват и разглеждат достижимите и познаваеми втори и четвърти период.

Звукосъчетанието *КХ* в езика Бхаджа е символ за изграждане или разграждане на материята — творческата мощ, творчеството, творенето, а *КХАН* е действието осъществяване и установяване на *КХ*, което е възможно през втори и четвърти период.

Две от имената на четвъртия период са Кхала и Самар, а Самар има много значения и е известен като графичен знак от дълбока древност в Средна Азия.

Първото значение на Самар е за четвъртия — оживителния период от кръговрата *КХАН*.

В съвременния английски език живителният сезон през годината се нарича Summer (Самър) — Лято.

Второто е символ за оживотвореност, живителност, живот.

Третото значение на Самар е име на планетата Земя — живата планета. Мъртвата планета е Марса — Марс.

От това Самар е и името Самарамада — Семирамида. Тя е майката на Самар — животворния период. Самарамада е земното ядро, а Висящите градини на Семирамида са полярните сияния.

Четвъртото значение на Самар е име на древна държава в Междуречието, известна днес като Шумер.

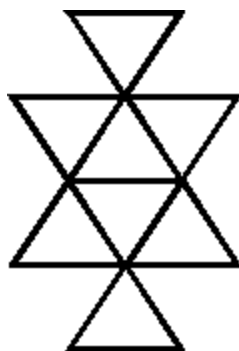
Петото е име на древна държава в източното средиземноморие, основана от преселници от Шумер, част от които са и хората на библейския Абрахам — Аврам. От Библията ни е известен „Добрият самарянин“ — жител на тази Самария.

И шесто, това са множеството градове със същото име. По-известни са: Самара, където нашите опълченци получиха „Самарското знаме“, Самария в Ирак и перлата на Средна Азия Самарканд.

Знакът Кхала — Самар е вариант на знака Кхали — Марса.

Ако знаците Кхали — Марса и Кхала — Самар са точно в средата на своите периоди, те ще бъдат абсолютно еднакви, а с един знак не могат да се означат два различни периода. За да има видима разлика между тях двата триъгълника в знака Кхала — Самар са се разминали повече. Но истинската причина двата триъгълника в знака Кхала — Самар да са в тази позиция е фактът, че Земята е преминала средата на живителния период Кхала — Самар и отива към своя край.

Така без знака Кхала — Самар, за четирите периода остават само три знака. Те образуват една обща фигура носеща името Кханатица. Тя е графичният символ за кръговрата *КХАН*.

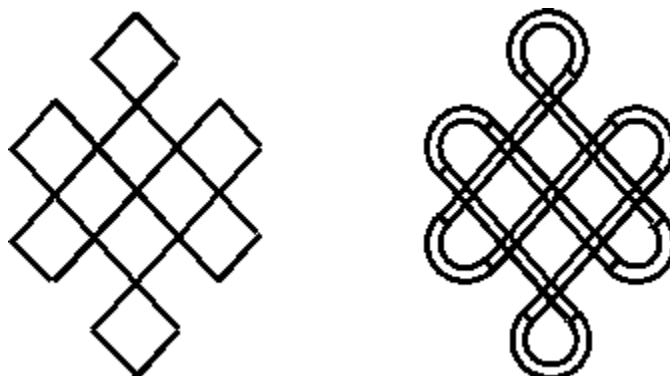

Кханатица

Кханатицата и всички знаци от кръговрата *КХАН* са широко използвани мотиви в българските килими, ковчорчета, възглавници, дамаски, дрехи и др.

Освен чрез триъгълници, на изток, в орнаментиката на Тибет, Монголия, Китай, Непал и Индия от дълбока древност до днес Кханатицата се изобразява с други два варианта — на затворен

лабиринт от непрекъсната линия известен днес с името Небесна костенурка:

Небесна костенурка

Но Кхан е и древна титла на българските владетели. Хората имащи власт да изграждат държавата, като справедливо административно устройство на обществения живот на българите.

Възможно е Кханатицата да е знакът за произхода на властта на нашите древни владетели — Кхановете. Както е записано за тях в стари текстове: „... от Небето поставен...“

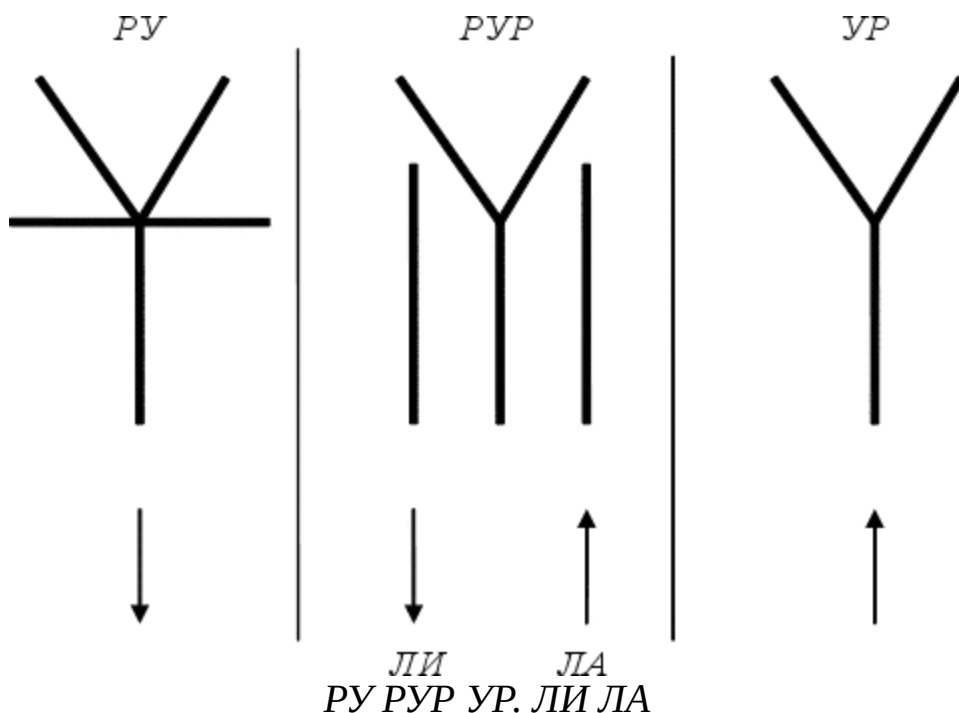
Кхан, като владетелска титла в по-късни времена се променя и в някои народи е Кан, а у други Хан. На английски и днес думата се пише Khan — с четири букви.

§ 6:2. КРЪГОВАТЪТ РУР — ЛИЛА.

Следващата група от три знака символизира същото, като символите на Кханатицата. Но тук отсъстват първи и трети период, защото в действителността те са невидими, недостижими. Затова в този кръговрат са отразени само втори и четвърти период. В тези три знака са смесени две символики:

Първата, *РУР*, се отнася само за момента на прехода през долната граница на физическата система, между ядрото и полето. *РУ* е преходът между втори и трети период, *РУР* изразява и двата прехода, между втори и трети и между трети и четвърти, а *УР* е преходът само между трети и четвърти период.

Втората символика вложена в тези три знака се отнася за Времето праз втори и четвърти период:

Основният знак и в трите символа от този кръговрат е *УР* — *У*.

Той е третият по ред, но тъй като е общ и за трите ще започна с него.

Долната вертикална линия от знака е символ за физическото ядро. За това, че в него има само едно нещо и то е втората противоположност.

Тази вертикална линия е станала знак за цифрата едно и звука И, в латинската азбука.

Звукът за втората противоположност в езика Бхаджа е *И*.

Горната разклонена част от знака е символ за полето, което се състои от двете тежнения, на двете противоположности.

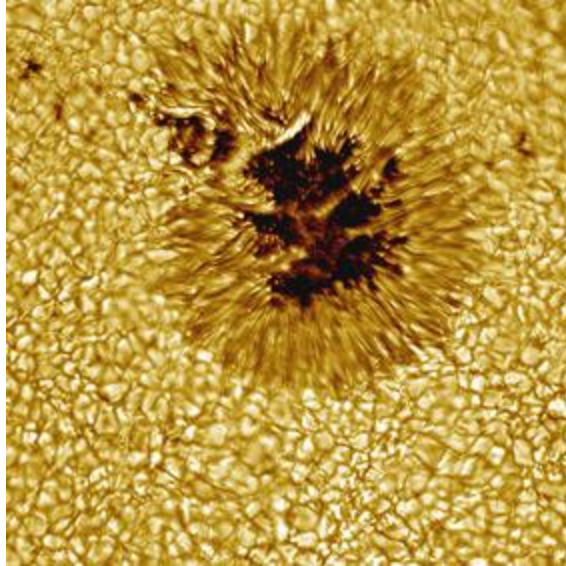
Точката където се съединяват трите линии е символ за долната граница — между ядрото и полето. Звукът за долната граница между ядрото и полето в езика Бхаджа е *У*. Затова *V* — горната разклонена част от знака, в латинския език се чете *У*. Най-известният пример за това е името на световноизвестната компания за бижута и козметика *BVLGARI*.

А целият знак *УР* — *У* е станал графичен знак за звука *У* в българската писменост. Той се изписва триходово — *У*, но практиката не търпи разхищение на време и движения и днес неговото изписване е станало двуходово — *У*.

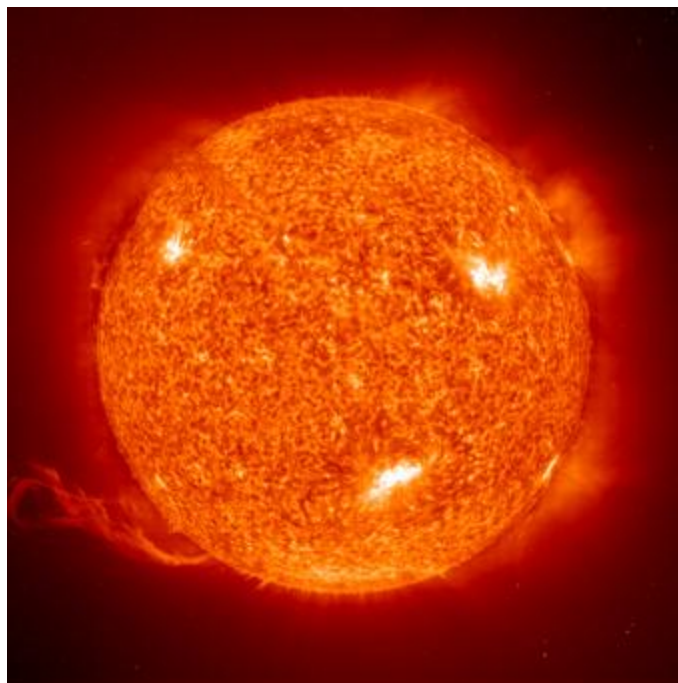
Какво символизира знакът *УР*?

Той е символ за това, че долната граница *У*, между ядрото и полето вече е отворена навън и ядрото „излъчва“, че физическата система е в четвъртия етап от своето развитие.

В действителността *УР* е това което наблюдават астрономите върху слънчевата повърхност, в най-долния слой на слънчевата хелиосфера, над самото ядро. Там където се образуват гранулите.

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0511/sunspot_vtt_big.jpg

http://umbra.nascom.nasa.gov/images/eit_19970914_0121_304.gif

В древността *УР* е символизиран със змия, дракон или огнедишащ змей, който е обвил ядрото.

В Индия *УР* — „Васуки или Шеша, е цар на морските дракони или наги. Владетел на долната земя Патала. Обитава водите на първичния океан. Когато една от хилядата уста на Шеша се прозява,

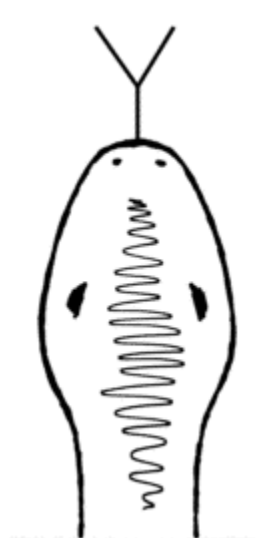
някъде по света става земетресение. В края на нашата епоха, когато боговете решат, че Земята вече трябва да бъде унищожена, от устата на Шеша ще се излее горяща отрова, която ще превърне в пепел всичко сътворено на света.“

И понеже цялото материално многообразие на Земята е изтекло през *УР*, змиите се считат за най-мъдрите същества, а кобрата е свещено животно както в Индия, така и в древен Египет. Можем често да я видим над главата на фараона от древните стенописи. Там тя е наричана Уреус.

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Tutanchamun_Maske.jpg

А ето от къде е взет графичният знак Υ , символ за отворената долна граница UP :

Първият знак от кръговрата *РУР* е *РУ*.

Той е знакът *УР*, с добавена хоризонтална линия през точката където се сливат долната отвесна и горните две разклонени линии. Това означава, че през долната граница *У* — между полето и ядрото може да се осъществява само движението втичане в ядрото. Добавената хоризонтална линия е символ за затворената за изтичане долна граница *У*.

От *РУ*, в съвременния български език са думите: *руша*, *разрушавам*, *рутя*, *ругая*, *руда*, *рудник* и *рудар*.

В Индия едно от имената на бог Шива, в разрушителния му аспект е **Рудра**. За него е написано следното:

Ревящ, виещ, бог на бурите, господар на смъртта и времето. Годината е неговият лък, за тетива му служи собствената сянка, той е нощта на Страшния съд. Той е черния дим, издигащ се над погребалните клади. Рудра е баща на **Рудри** и **Марути**.

Знакът *РУ* е останал в окултизма с два варианта. Първият е петолъчка с върха надолу, а вторият лице на брадат козел. И двата знака са с отрицателен смисъл, символи на инволюцията.

Основният знак в кръговрата е *РУР* — **ЛИЛА** — **ІУІ**.

Двете отвесни линии встрани от *УР* са символ за двете противоположности, за двете им тежнения и за това, че кръговратът се извършва в две посоки — надолу и нагоре. Че битието преминава в небитие и обратно, като влиза в ядрото и излиза от него през долната граница *У*.

Лявата отвесна линия — *ЛИ* е символ за първата част от *ЛИЛА* и за втория период от кръговрата. Тя е равнозначна на периода *Кхали* — Марса, от кръговрата *КХАН*. По време на *ЛИ*, посоката е низходяща — раздвояване на противоположностите и придвижване на втората от вакуума до ядрото. Полето и пространството се свиват, а времето тече обратно. Краят на *ЛИ*, е *РУ*.

През периода Марса се осъществява *КХАЛИ* — разграждане на материята.

В Индия това е едно от имената на богинята *КАЛИ*. За нея е написано:

Богинята унищожителка, Кали черната. Тя е Джаганмата — майка и владетелка на материалния свят, която оставя след себе си само смърт и разрушения и всява страх и ужас.

Изобразяват я като чернолика жена с искрящи и жадуващи кръв очи, от които капе човешка кръв. Навървени около шията и висят човешки черепи, змии опасват шията и като огърлица, а във всяка от десетте си ръце държи оръжие. Като богиня на смъртта Кали унищожава всичко, включително и божествения си съпруг.

Дясната отвесна линия — *ЛА* е символ за втората част от *ЛИЛА* и за четвъртия период от кръговрата. Тя е равнозначна на периода *Кхала* — Самар, от кръговрата *КХАН*. По време на *ЛА*, посоката е възходяща — обединение на противоположностите и придвижване на втората от ядрото до междузвездния вакуум. Полето и пространството се разширяват, а времето тече в права посока. Началото на *ЛА*, е *УР*.

През периода Самар се осъществява *КХАЛА* — изграждане на материята. В Индия това е едно от имената на бог Шива, в неговия градивен аспект *КАЛА*. За него е написано:

Кала черният, бог на времето и на смъртта (времето е стареене и смърт). Съпруг на унищожителката Кали.

Знакът *ЛИЛА* — **IYI** е графичен знак за сътворението — стилизирана графика за полов акт. Така пише за *ЛИЛА* в книгата „Индийска митология“:

Любовната игра на боговете, на двама божествени съпрузи, които правят божествена любов и чрез нея слагат начало на всичко и на земята върху която живеем. След пълното си сливане се разделят и материалният свят започва да се разпада, тъй като нещата съществуват дотогава, докато трае божествената любов. Раздялата превръща света в прах.

Също там за Раса — Лила пише:

Танц на сътворяването, изпълняван от бог Кришна и всички пастирки или гопи едновременно, след като се е саморазмножил в безброй еднакви тела.

Знакът *РУР* — *ЛИЛА* е един от най-стойностните знаци от древните графични символи и ако ние българите искаме да осъществим отново връзката си с древността и мъдростта на нашите деди, знакът *РУР* — *ЛИЛА* **IYI**, знакът за сътворене, за творчество, трябва да е нашият духовен герб.

В знамената на много народи са изобразени символи от Балкхара, наричани днес езотерични. Такива са знамената на Япония, Южна Корея, Израел. Всички знамена с кръст, с двуглав и едноглав орел, с полумесец. Цветовете на много от тях също са символи от Балкхара.

В подкрепа на това, че *РУР* — *ЛИЛА* по право е нашият идеен герб е фактът, че навсякъде където е имало българи този знак **IYI** е

откриван в изобилие, като графити.

§ 6:3. КРЪГОВРАТЪТ ЗОДИАК.

Тук считам за необходимо да направя уточнение и пояснение относно названието „Зодиак“ и неговият смисъл в древността и днес.

Всички знаем, че сега то звучи лековато за сериозния човек и изследователите. И с право, като се има предвид съвременния начин за ползване на зодиака във вестници, списания и отделни книги, с претенции за изчерпателност и задълбоченост по въпроса.

Ще се върна в началото, в древността. Първичният смисъл, съдържанието на Зодиака носи информация за раждането, еволюцията и отмирането на материята. За същността на пространството и времето. Но тъй като те са абстрактни и недостижими за обикновените хора, древните наши праотци са се постарали тези знания да останат в паметта на хората като са направили няколко важни неща.

Първо. Разделят втората половина от кръговрата на дванадесет части, за да се поддържа култа към числото дванадесет. За всяка от тези дванадесет части са избрали дванадесет символа, предимно животни с някаква идейна прилика със съответната част. Това е Големият Зодиак.

Второ. Разделят небесния кръг на нашата галактика на дванадесет участъка със същите имена. Това е Звездният Зодиак — картата на Млечния път.

Трето. Разделят земната година на дванадесет зодии-месеци със същите имена. Това е Малкият — Българският Зодиак.

Думата зодия е само формално название за една от дванадесетте части на кръговрата, означена с определено животно. Българската дума за зодия, за част от кръговрата е живот. Така е записано в Симеоновия сборник, където е описан и нарисуван Българският зодиак.

Мисля, че живот е правилното название, защото животът е време, а всяка част от кръговрата е следствие от предишната и причина за следващата.

§ 6:3:1. ГОЛЕМИЯТ ЗОДИАК.

Той е част от кръговрата и обхваща неговата втора половина. От средата на третия период, целия четвърти период и половината от първия период. Той е малката тайна, за създаването, съществуването и разграждането на материята около земното ядро.

Този път — процес е еднократен, вторият полукръг от кръговрата, но е обособен като самостоятелно интелектуално творение и условно представен като многократно повтарящ се затворен кръг, който започва отдолу, стига до горе и завършва отново долу. По същия начин са структурирани Малкият зодиак, Колелото на промените и календарът.

Имената на зодиите са подбрани така, че да изразяват най-характерното действие на Закона през зодията. Да подчертаят изявата на Закона през време на всяка от тях.

Същият смисъл имат и аватарите на бог Вишну в Индия.

Аватара, буквално означава „слизане“, „спускане“ — бог слиза на Земята и добива видима форма, защото само на Земята е мястото, където човек може да го възприеме със сетивата си. Божественият дух може да пребивава навсякъде в пространството непроявен, нероден, недвижим... Индуистките философи винаги завършват с думите, че Бог е един и че всяка физическа проява е мая, илюзия, резултат от ограничените ни мисловни възможности.

Начало и на трите зодиака е зодията *Стрелец*. Тя е символ за непорочното зачатие. А защо е Стрелец?

В древността човек е могъл да въздейства на разстояние само с няколко оръжия: камък хвърлен с прашка, бумеранг, копие и стрела. Копието по далекобойност не може да се сравнява с останалите три, а камъкът и бумерангът нанасят целта само външно. Единствено стрелата пробива и влиза в целта. Освен това по форма тя е точно целенасочена в пространството. Но посоката и целта са избор на стрелеца. Затова зодията е Стрелец.

Втората зодия е *Козирог*. В Българския зодиак тя е Еднорог. Защо козирог и защо еднорог?

За да си обясним това трябва да пренесем гледната точка вътре в ядрото. А то е затворено кълбо. За да започне да излъчва то трябва да се отвори. Сферата която трябва да се отвори е небето за гледащия отвътре. Но за яснота ще се върнем на Земята запазвайки естествените позиции на човека и небето. За древните, дивите кози са животните достигащи най-високо по скалистите зъбери на планините и съответно най-близо до небето. Естествено е те да го достигнат и пробият, но за целта техните рога не са най-подходящите. Затова се съчетават козирог и еднорог.

Третата зодия е *Водолей*. След като сферата на ядрото е вече пробита то ще започне да излъчва. Но какво? Древните наричат съдържанието, това което изпълва Всемира *Водите*. Космосът е прозрачен като вода. Едната противоположност изтича от другата и се втича в Черната дупка. След това, при зодия Водолей тя извира от ядрото и потича към вакуума и накрая ще се влее в него. Но някой контролира този процес и насочва *Водите*. Затова зодията е наречена Водолей. В астрономията това са неутронните звезди.

Четвъртата зодия е *Риби*. След като водата потече, ядрото започва да излъчва само един вид елементарни частици, които преминават последователно в три различни качествени състояния — светлина, топлина и звук. От тях се изгражда цялото материално многообразие, като се изграждат първо елементарните частици, а след това и атомите. В древността атомите са оприличавани на риби, защото и те като рибите се раждат и плуват във *Водите*. В астрономията така излъчват звездите, каквото е и нашето Слънце.

Петата зодия е *Овен*. Защо Овен? Тук ще пренесем гледната точка в Слънчевата система и ще погледнем Юпитер отблизо. След като ядрото започне да излъчва, след време излъчването става поинтензивно, а излъчените елементарни частици и образувалите се атоми се умножават. Променя се и напрегнатостта на полето около ядрото, така че произведените атоми се групират помежду си и се задържат близо до него.

Тук ще припомня, че материята около ядрото се изгражда от горе на долу. Първо се изгражда най-външния слой — ефирът, т.е. всичко в околземното пространство което не е твърдо или течно. И така от горе надолу се изгражда първо ефирът и после в него се задържат,

примесват и увеличават пари, които след време ще образуват течността. И накрая под течността ще се образува твърдта.

Зодия Овен е символ на етапа от развитието на физическата система когато ядрото е обвито с гъсти пари и под тях се образува течност. В това състояние е днес Юпитер. Неговата атмосфера е оприличена от древните на овчето руно.

Шестата зодия е *Телец*. След етапа в който е сега Юпитер, течността ще се увеличава, а напрегнатостта на полето около ядрото ще се променя и отдолу, под течността ще се образуват твърди елементи, които ще се групират и постепенно ще образуват твърда кора около ядрото. Твърдта ще се увеличава докато части от нея излязат над течността, а това вече ни е съвсем познато. Твърдата обвивка около ядрото, земната суша е символизирана с бика. Той е най-здравото и силно животно в нашия бит, с изявена мускулатура.

Седмата зодия е *Близнаци*. След като на Земята се е образувала твърдта и полето около ядрото е такова, че позволява наличието и съществуването едновременно на ефира, течността и твърдта, върху земната повърхност се изгражда многообразие от материални форми, които съществуват за определено време в зависимост от промените на полето в околоземното пространство.

Зодия Близнаци е върхът, средата на периода Кхала — Самар от Кръговрата. В тази зодия развитието на материята достига своя зенит, върха, най-горната точка от кръга на Големия зодиак. Първата половина от зодията е възходяща, а втората низходяща. Затова символично е представена с близнаци. Символ за тази зодия е и двуглавият орел.

Осмата зодия е *Рак*. По-горе писах, че материята около ядрото се изгражда отгоре надолу през първата половина на Големия зодиак. През втората половина тя се разгражда по същия начин, от горе надолу. След време от околоземното пространство ще изчезне първо ефирът, а после и течността. Твърдта ще остане последна, като камъни и прах. Днес в това състояние са Марс и Луната. А когато втората противоположност от ядрото, излъчвайки се се изчерпи, каменната твърд ще се раздроби и ще се понесе в космоса като поток от каменни отломки. Началото на този път е зодия Рак.

Деветата зодия е *Лъв*. При разграждането си материята ще се раздробява и умалява до ниво елементарни частици, а те ще бъдат

излъчени в междузвездното пространство. Но в тази зодия каменната твърд ще се раздроби на едри късове — астероиди. Процесът е опреличен на убиването и разкъсването на жертвата от лъва.

Десетата зодия е *Везни*. С везните се теглят малки тежести и се установяват най-малките разлики в теглото. Те са символ за етапа в който елементарните частици се излъчват от околядреното пространство в космоса.

Единадесетата зодия е *Скорпион*. Знайно е, че опашката на скорпиона с отровния шип е извита в кръг и стои над главата му. Това символизира края на кръга на Големия зодиак. Освен това съществува поверие, че скорпионът при опасност си забива отровното жило в главата и така се самоубива. Това е символ, че след тази зодия през която ядрото се изчерпва, остават само раздробени каменни късове и нищо вече не напомня за съществуването на тази физическа система.

Последната, дванадесета зодия е *Дева*. Тя символизира отново зареденото ядро, очакващо непорочното зачатие.

Това е смисълът на зодиите от Големия зодиак, представен условно като многократно повтарящ се кръг. За разлика от него в Малкия зодиак кръгът реално е затворен и реално се повтаря многократно на едно място с едни и същи физически, химически и биологични системи. Това е годината с нейните сезонни промени, обусловени от промяната на полето върху земната повърхност, заради случайното сегашно състояние на наклона на земната ос спрямо слънчевите лъчи. Ако оста на земното кълбо не е наклонена спрямо слънчевите лъчи, няма да има метеорологична година с нейните сезони. Но наклонът на земната ос е факт и е позволил на древните да сътворят времеизмерителния инструмент Малък зодиак, от който произлизат съвременния Григориански и древния Български календар.

§ 6:3:2. МАЛКИЯТ ЗОДИАК.

Времето е в нас и ние сме във времето.

То нас обръща и ние него обръщаме.

Васил Левски

Времето, това неуловимо и необяснимо нещо или може би нищо, винаги ни е вълнувало. Хиляди години човекът — ловец се е опитвал да го улови и опитоми, като диво животно. Но то е като водата в шепите, винаги изтича.

И кое време да лови? Своето, на водата която тече като него, на Луната, на Слънцето? Всяко нещо има свое време и те всички са различни. Някои са променливи, други не. И така от улов на улов ловецът трупа опит и знания за времената. Избира си едно от тях и започва да съизмерва другите с него.

Днес ние използваме времето на околоосното въртене на Земята и земната обиколка около Слънцето за мерни единици спрямо всички други времена. Дори и днес още се използва времето на лунната обиколка около Земята, а в древността се е използвало и времето на юпитеровата обиколка около Слънцето. С установяване на времена — мерки стигаме до календара.

Що е календар?

Всички знаем че има различни календари, започващи в различно време от годината. Съдържащи различен брой месеци, седмици и дни. Всички те някога и някъде са служили на хората.

Самият факт, че съществуват много календари доказва, че някои са по-точни, други не. Същият факт ни убеждава, че и ние можем да си измислим календар. Той може да започва по всяко време на годината, защото тя е кръг. Може да съдържа произволен брой месеци, седмици и дни в тях. Може да е лесен за употреба, може и да не е. Но ние ще го направим според нашите знания, умения и изисквания за сезонните работи през годината. А за начало на новото летоброене ще поставим някоя важна дата от нашия бит.

От казаното до тук може да се обобщи, че календарът е измислено от човека средство за времева ориентация в годишния кръговрат. Той е субективна истина. Тя може да е близо до обективната истина в действителността, в природата, а може и да не е. Знаем, че има прецизни и точни календари, но с тях си служат само астрономи и математици. В ежедневието се употребяват календари с различни недостатъци.

Съчетаването на точността и прецизността на професионалните календари и изискванията на бита и ежедневието е мярката за качество на всеки календар.

За наша радост и за наша гордост дедите ни са създали най-практичния и точен календар за широка гражданска употреба. Такъв е той и до днес.

Но в наше време се ползва Григорианският календар. Той е наложен с була от папа Григорий XIII, през октомври 1582 г. За негова основа е послужил проектът на проф. Луиджи Лилио Гарали от Перуджа.

Всички познаваме този календар и вероятно много от нас са се питали:

Защо годината започва именно на първи януари?

Защо броят на дните в месеците е различен — 28, 29, 30 и 31?

Защо броят на дните в сезоните и полугодията е различен?

Защо се редуват месеци с различен брой дни, без никакво основание за това?

Защо февруари е толкова къс?

Всички тия недостатъци на Григорианския не съществуват в Българския календар. В него всичко е точно, ясно, логично обосновано и непроменливо.

За това е писано много в последните години и не е необходимо да повтарям вече известни неща.

Сравнявайки двата календара някои хора, а вече и организации у нас, повдигат въпроса за замяна на съвременния календар с нашия — българския, заради неговото съвършенство. Прагматичното мислене на тези хора и навярно известна доза национална гордост, и то с основание, ги кара да желаят замяната на чуждия — несъвършен календар с родния — български. Цялата известна информация в написаното по тази тема им дава основание за това.

И аз, като човек уважаващ реда и симетрията си мислех същото. Безспорно това ще е крачка напред. Пък и ще заменим нещо чуждо с нещо българско. Оказа се обаче, че ако го направим ще заменим нещо българско с друго българско нещо, защото съвременният Григориански календар също е български. И той, и Българският календар произлизат от древния Български Зодиак.

Българският Зодиак е подчинен на две главни условия.

Първо. Той е ориентиран точно спрямо четирите астрономически точки — зимно и лятно слънцестоене, пролетно и есенно равноденствие.

Второ. Той е близо до математическото съвършенство за началата, върховете и краищата на зодиите — месеци и броя на дните в зодиите, сезоните и полугодията, доколкото за това позволява първото условие.

Най-древният аналог на Българския Зодиак е в древния Шумер. Той започва със зодия Стрелец, която е наричана само Мул Гула — Великата зодия, докато всички останали имат по няколко имена.

Друг източник на сведения за Българския Зодиак е Симеоновият сборник, изнесен в десети век в Русия и известен днес като Изборник на Светослав. Там е описан и нарисуван Българският Зодиак с начална зодия Стрелец.

Но Българският Зодиак е ползван от колобрите и посветените велможи, а за удобство е бил създаден за широка гражданска употреба Българския календар. Лесен за запомняне и боравене с него, той и до днес е най-съвършения създаван някога календар за широка гражданска употреба.

Българският Зодиак, освен че е бил ползван в България до времето на Симеон, е пренесен и в Италия от Алцековите българи, от богомилите или от предишните преселения на българи на Апенинския полуостров. Там папа Григорий го установява като официален календар, с който светът си служи и днес. За това писа и Йордан Вълчев в книгата си „Календар и слово“.

Единственото, което е направил папа Григорий е било да измести началото на съвременния календар девет дни след Коледа в Българския Зодиак и Нова година в Българския календар, за да не се обезличи големият християнски празник Рождество Христово. Но най-вероятно е знаел и за деветте Мръсни дни, от Коледа — 22 декември до 1 януари — Суров ден, денят на новото слънце от българската целогодишна празнично-обредна система. Затова е поставил съвременната Нова година на Суров ден (светлия ден), след Мръсните (черните) дни.

Седмицата в Българския календар е започвала в Неделя. Самото име подсказва, че Неделята е неработен ден. Седмиците се повтарят една след друга и е без значение дали Неделята ще се счита за ден първи или последен от седмицата, както е в Григорианския календар. Днес Неделята е почивен ден след трудовата седмица, а в древността е била ден първи, ден за размисъл и планиране на дейността за

предстоящата трудова седмица. С това нашите деди поставят разума преди труда, както за всяка дейност в своя живот.

Денят Неделя не е броен. Бройни имена получават някои от останалите дни на седмицата.

Първият е Понеделник. Той не получава числово название, например Пръвник, защото така директно ще бъде посочен като пръв ден от седмицата. Не е наречен и Вторник защото Неделята не е броен ден, а е получил най-точното име Понеделник — След Неделник, като с това се утвърждава Неделята като ден първи.

Думата *по* се е употребявала в някои наши диалекти като синоним на *след*. В средновековието, така е образувано названието *помаг, помаци* — хора следващи мага. Това е времето на насилственото покръстване на българите от княз Борис I, предизвикало съпротива в част от народа, предвождана от своя Маг (вероятно Боян), за отстояване на старата духовност.

Дори и днес *по* се употребява като синоним на *след*. В шоплука може да се чуе „оди по мене“, върви след мен.

Вторият броен ден естествено е наречен Вторник.

Третият ден не е наречен с бройно име, а с името Сряда — среда. С това се указва, че Сряда е реалната среда на седмицата, което също уточнява, че Неделята е ден първи.

Четвъртък и Петък са наречени с естествени бройни имена.

Последният ден има лично, а не бройно име — Събота. То не показва собствения си смисъл, но логично и звуково най-близо до него стои руската дума забота — грижа. Не е невъзможно първите два звука да се променят от *за* на *съ*, но звукосъчетанието *съ* е често използвана представка в езика ни и означава съвместно действие: *съученик, съселянин, съотборник* и др. Възможно е първообразът да е бил *съ/ра/бота* — съвместна работа в общински и държавни дела, като строежи на крепости, напоителни канали, валове и др. Нещо като ленинските съботници, които по-възрастните вероятно още помнят. По същия начин са образувани и думите *събор* — съвместна борба и *събран* — съвместна бран. И двете означават рат, война, но по-късно в тях остава само смисъла за събирането на войската под знамената *събор* и *събрание*, а днес те вече имат трето значение — събиране на много хора на едно място.

Трета възможност е чуждата дума *сабат*, *шабат*, но в речника за чуждите думи пише, че тя означава последният неработен ден от седмицата, а това ни отвежда пак в началото. Освен това събота, сабат или шабат са една и съща дума, което означава общ произход, но от кой език и от кой народ никой не е в състояние да докаже.

Неделята е началото на седмицата и затова е приета и за ден за житейското начало, ден за сватби и кръщенета, а Съботата ката ден последен от седмицата е определен за края на житейските неволи и радости и затова е определена като ден за почитане на мъртвите. Това е възприето и от църквата.

В календара ползван в Съединените щати днес, седмицата започва в Неделя.

Как са изписвали датите в древността?

Водещо е било астрологичното начало, а астрологичните различия между зодиите са по-осезаеми и ясни от тези на отделните дни. И за да се изведе на преден план числото дванадесет, първо се е изписвала зодията, съответно месеца от календара и след това денят и годината.

И този начин на записване е наложен като календарна особеност в САЩ. Също там е наложено отброяване на часовете през денонощието да става на два пъти по дванадесет. Преди полунощ — РМ и след полунощ — АМ. Така отново се акцентира на числото дванадесет.

Доказателства за истинността и древността на Българския Зодиак.

Доказателство първо. Хронологично сведенията за Българския Зодиак са преди налагането на Григорианския календар.

Доказателство второ. Всички въпроси за несъвършенствата на съвременния календар, които си зададохме по-горе, получават своите отговори в Българския Зодиак.

Абсолютността, на условие първо — ориентиране на Зодиака спрямо четирите астрономически точки налага, по условие второ — математическото съвършенство, броя на дните в месеците да е такъв, че върхът на всяка зодия да е в средата на месеца, а върхът на всеки сезон да съвпада с една от астрономическите точки. Това е наложило броя на дните и в съвременния календар.

Що се отнася до различието на броя на дните в сезоните и полугодията, за това е „виновен“ февруари. Защо той има 28/29 дни. Зодиакът дава отговор и на този въпрос. Защото Земята през февруари се движи по-бързо с около три дни в сравнение с останалата част от годината. Това е по условие първо, което е наложило по условие второ да се отброят толкова дни за февруари.

От казаното до тук се вижда, че Българският Зодиак е точна снимка на действителното положение и движение на системата Земя — Слънце, а не пригоден натъкмен, скалъпен по нечие желание и за някакви нужди. От тук следва още, че няма и не може да има друг Зодиак. Обективната истина в природата е една и истинският Зодиак може да е само един и това е Българският. Всичко друго е измислица.

Вероятно разглеждайки приложените таблици читателят ще се изненада от ранните дати за началата на сезоните в Зодиака. Основанието за това е, че Зодиакът отразява астрологичната причина, а календара метеорологичното следствие.

Ще дам пример с нещо обикновено, от бита. Когато сутрин поставяме съд с вода за чай върху огъня, това е причината, началото. След десет минути, когато водата заври, това е следствието, върхът.

Същото е и със Земята. Астрологичните промени настъпват в магнитосферата, в околземното пространство и са причината която ще се изрази като осезаемо следствие върху земната повърхност като метеорологични, сезонни промени със закъснение от месец и половина, поради инертността на процесите върху масивното небесно тяло — планетата Земя.

Зодиакът следва и отчита промяната на наклона на земната ос спрямо слънчевите лъчи в дадена географска точка, изразяваща се в промяна на съотношението тъмно — светло, нощ и ден. А температурните промени сме регистрирали и отразили в календара. Справките за времето на тяхната промяна правим пак там.

Доказателство трето. Това са многобройните сведения от нашата история, бит и култура свързани с Българския Зодиак, което ми дава основание да твърдя, че нашата празнична система от времето преди налагане на християнството се основава на Зодиака. Не съм специалист в тази област, затова само ще спомена някои дати без коментар.

Днес изследователите у нас са единодушни, че в древността българската година е завършвала и започвала на 22 декември. На 21 декември от Зодиака е Бъдни вечер, а на 22 Коледа — краят и началото на астрологичната година и Зодиака.

На 24 декември е Бъдни вечер, а на 25 Рождество Христово, според църковния календар.

На 6 януари е Бъдни вечер, а на седми Рождество Христово по Юлианския календар, ползван от старостилните църкви. В Зодиака на 6 януари завършва зодия Стрелец, а на седми започва зодия Козирог.

На 22 март, според Зодиака е върхът на зодия Риби и на астрологичната пролет. Тогава се е празнувал върхът на периода „Парамардха“ — денят „Дхаурус“.

Днес в средноазиатските държави той е възприет от Исляма и се празнува на 21 март с името „Науруз“ — иранската Нова година, а в Християнството е разделен на две, „Сирница“ и „Великден“.

На 6 май според църковния календар е Гергьовден. Според Зодиака на 6 май завършва зодия Овен. Това е причината на Гергьовден да се принасят в жертва агнета и овни. На седми май започва зодия Телец. Тогава е Летов ден — началото и на астрологичното лято.

Според Зодиака 22 юни е Енник, Енинак — върхът на астрологичната година, астрологичното лято и на зодия Близнаци.

На 24 юни е Еньовден — ден за бране на билки.

На 6 август е Преображение. Според Евангелието тогава Христос се е преобразил пред своите ученици. Според народа тогава Слънцето се обръща и поема обратния път. Според Зодиака на шести завършва зодия Рак. Тогава завършва и астрологичното лято. На 7 август започва астрологичната есен.

На 6 ноември е Никулден. Според Зодиака тогава завършва зодия Скорпион.

В обяснението за зодия Риби от Големия Зодиак е записано:

В древността атомите са оприличавани на риби, защото и те като рибите се раждат и плуват във Водите.

Това се отнася за първата, възходящата половина от Зодиака, когато материята около Земята се изгражда, а през втората половина,

низходящата, когато материята се разгражда, в зодия Скорпион всички елементарни частици и атоми се излъчват в пространството, а с това и долната вода от ядрото. Така физическата система престава да съществува. Затова на Никулден се принасят в жертва риби, а свети Никола е покровител на моряците.

На 21 ноември от църковния календар е Въведение Богородично. Според Евангелието на този ден Дева Мария е въведена в храма господен. Според Зодиака на 22 ноември е върхът на зодия Дева. В следващата зодия Стрелец е непорочното зачатие.

Това са само няколко празника, но те са основни и показателни за връзката на старото и новото време с Българския зодиак.

Българският зодиак

Зодия	Начало	Връх	Край	Брой на дните
1. Стрелец	7.12	22.12	6.1	31
2. Козирог	7.1	22.1	6.2	31
3. Водолей	7.2	21.2	6.3	28/29
4. Риби	7.3	22.3	6.4	31
5. Овен	7.4	22.4	6.5	30
6. Телец	7.5	22.5	6.6	31
7. Близнаци	7.6	22.6	6.7	30
8. Рак	7.7	22.7	6.8	31
9. Лъв	7.8	22.8	6.9	31
10. Везни	7.9	22.9	6.10	30
11. Скорпион	7.10	22.10	6.11	31
12. Дева	7.11	22.11	6.12	30
Общо дни				365/366

Сезон	Начало	Връх	Край	Брой на дните
Пролет	7.2	22.3	6.5	89/90
Лято	7.5	22.6	6.8	92
Есен	7.8	22.9	6.11	92

Зима	7.11	22.12	6.2	92
Общо дни				365/366
Коледа		22.12		

Българският календар

Месец	Начало	Край	Брой на дните
1. Първи	23.12	22.1	31
2. Втори	23.1	21.2	30
3. Трети	22.2	23.3	30
Общо дни тримесечие			91
4. Четвърти	24.3	23.4	31
5. Пети	24.4	23.5	30
6. Шести	24.5	22.6	30
Общо дни тримесечие			91
7. Седми	23.6	23.7	31
8. Осми	24.7	22.8	30
9. Девети	23.8	21.9	30
Общо дни тримесечие			91
10. Десети	22.9	22.10	31
11. Единадесети	23.10	21.11	30
12. Дванадесети	22.11	21.12	30
Общо дни тримесечие			91
Общо дни година			364

Забележителни дни:

Нова година — **22.12**. Триста шестдесет и петият ден от годината — неотбелязан в древно българския календар с число, а с лично име — **ин**, Инник, Ининак, Игнажден.

Уравнителен ден — **22.6**. Между шестия и седмия месец. Триста шестдесет и шестият ден от годината — неотбелязан в древно

българския календар с число, а с лично име — **ЕН**, Енник, Енинак, Енювден.

По Йордан Вълчев и Петър Добрев.

§ 6:4. КРЪГОВРАТЪТ ЮГ — ЗАПАД — СЕВЕР — ИЗТОК.

В началото, преди да станат двуизмерни географски посоки тези четири названия са били означения за четирите периода от Кръговрата.

Съвременните български думи *запад* и *изток* са думи изразяващи движенията през втори и четвърти период на кръговрата.

Думата *запад* идва от глагола *западам*. Той е различен от *падам*. Могат да западат цели държави, райони, градове, стопански отрасли, родове, хора и т.н. Това означава, че материята през втория период от кръговрата не само пада надолу, но и че губи качества като се свива, стича и втича в черната дупка.

Това е *западът* за древните.

Думата *изток* също е ясна и идва от глагола *изтичам*. Изтичането на материята от земното ядро през четвъртия период от кръговрата, разширението и движението и към междузвездния вакуум.

Днес определянето на географските посоки в северното полукълбо чрез позицията на човешкото тяло става по два начина, посредством два ориентира.

През деня, по пладне, трябва да застанем с лице към слънцето с разперени ръце. Тогава ще знаем, че лицето ни сочи юг, тилът ни север, лявата ръка изток, а дясната запад.

През нощта трябва да застанем с лице към полярната звезда и да разперим ръце. Лицето ни ще сочи север, тилът ни юг, лявата ръка запад, а дясната изток. Ако искаме да превърнем нощната поза на нашето тяло в показател за четирите периода от кръговрата, то тогава трябва да знаем, че краката ни ще сочат севера — земното ядро, главата ни юга — междузвездния вакуум, лявата ръка залеза, запада — втория период и дясната ръка изгрева, изтока — четвъртия период от кръговрата.

Възможно е това да е причината поради която някои древни общности при погребение са полагали мъртвите с краката на север.

Юг, днес, като физика означава и топло, а топлината предизвиква *разширение*. Най-топло е на юг, от което следва, че там е максималното *разширение*. Това е символиката определяща юга като първи период от кръговрата.

За втория период — запада е следният откъс от „Книга за долното полукълбо“ от древен Египет, а откъсът се нарича „Басня за слънчевата лодка“.

1-я час на нощта. — Той слиза, този велик Бог, под земята, „арит“ на западния небосклон, който има окръжност 120 атруи; Боговете които са с него, минават в този арит. Той не се приближава до боговете на долното небе. Величието на този велик Бог достига тогава до Уер-нес (небето) в едно поле, 309 атруи дълго и 120 атруи широко. Нте-му-ра е името на това първо поле на долното небе. Хенба-в-ш-у е името на боговете, които са с него. Погребалните почести, които се получават на земята с облеклото на истината (мумията), се пренасят в голямото долно небе.

Ето и още един цитат от свещена книга на древен Египет. „Книга за излаза от деня“, погрешно преведена като „Книга на мъртвите“. Цитатът е от „Глава за обществото на боговете“:

О, ти, който установяваш намиращата се у мене тайна, произвеждайки преобразуванията, като Хепра, излизайки във вид на кръг за да осветяваш! Аз съм бил заченат на **Западната част на Небето**, аз давам светлина на душите в техния ковчег, аз хвърлям лъчи върху ония, които се намират затворени в клетка.

Аз приготвям добър път към вратите Тиау; върша това, защото придружавам оногова който е отпаднал и изнемощял, подкрепям го, защото онзи, който плаче е онзи от **Западняците**, когото спасявам, на когото аз съм Богът Акер от областта Акер.

Ето и още един откъс от „Книга за излаза от деня“, който се отнася и за втори и за четвърти период:

Аз съм вчера и познат ми е утрешния ден. Господар на възкресението, тайна на душата — създателка на боговете, която произвежда жизнените храни за ония, които се приближават до запада на **небето**, управител на **Изтока**, господар на лицата, които сияят в неговата светлина, господар на излизания из тъмнината бъдещ живот.

За третия период има сведение от Индия:

Кубера — Бог на духовете, пазител на Севера. Той е бог на мъртвите и богатствата. Негова обител е Прабха, наричана още Алака, разположена в Хималаите с разкошен парк върху планината Мандара. Кубера притежавал всичкото злато, сребро и скъпоценни камъни на земята. Наричат го още бог на богатствата.

Кубер е бог и владетел на богатствата, защото символично се е считало, че всичко материално не само излиза от земното ядро, но и че се съхранява там. Към това ни насочва и следният текст за Курма-аватара на бог Вишну в Индия която се превежда — костенурка:

По време на първата космическа епоха, или Сатяюга, Вишну приел образа на костенурка и се спуснал до самото дъно на първичния океан, за да изнамери отново някои съкровища, изчезнали по време на потопа.

Потопа е вторият период от кръговрата, а Сатяюга е началото на четвъртия.

За четвъртия период от кръговрата има сведения от древен Египет и от Библията. За Египет са от „Книга за долното полукълбо“, „Басня за слънчевата лодка“, края на текста за дванадесетия час на нощта:

... Величието на този бог достига до тая страна, която е краят на безусловната тъмнина. Раждането на този велик бог, който се е появил в Хепер (бъдещия живот) е станало в тая страна. Името на вратата на тая местност е Тен-нете-у (врата на боговете). Името на това място е Хепер-т-кеку-с-атат-у-мес-т-у (произвеждане на (от) тъмнината, изгрев на ражданията). Ония, които се намират в тая страна се покланят на този велик бог в мига на съединението му с **ИЗТОКА НА НЕБЕТО**, те се провикват: „Раждане! Раждане! Произвеждане! Произвеждане!“ Всяка душа от небесния път поднася почестите си на твоята душа; тя

се съединява с нея и земята, с твоите същности, господаря на благоговението!

Богът — Слънце когато достигне до горното полукълбо, се издига, образувайки въодушевените същества в собствената им страна.

Аз съм вчера и познат ми е утрешния ден. Господар на възкресението, тайна на душата — създателка на боговете, която произвежда жизнените храни за ония, които се приближават до запада на небето, управител на **Изтока**, господар на лицата, които сияят в неговата светлина, господар на излизация из тъмнината бъдещ живот.

Възвание към Ра: Лицето ти се развеселява от добрата истина която възвестяваш, която е влизането ти в небето на изходът ти на **Изток**.

А ето и текстовете от Библията.

Така той изпъди Адама; и постави на изток от Едемската градина херувимите и пламения меч, който се въртеше, за да пазят пътя към дървото на живота.

Тогава излезе Каин от Господното присъствие и се засели в земята Нод, на изток от Едем.

Дотук сведенията за кръговрата юг — запад — север — изток са откъслечни и би могло да се приеме, че наистина има такъв символичен кръговрат, но най-категорично доказателство за него е запазеният вариант в Китай под името Бха Гуа.

§ 6:4:1. БХА ГУА.

Освен многото благодеяния които направил за хората, митичният китайски император Фуси, който живял в началото на третото хилядолетие преди новата ера, създал и Бха Гуа. Така е записано в книгата „Китайска митология“ от Дерек Уолтърс.

Бха Гуа е символичен модел на кръговрата при който се показва съотношението между двете тежнения през четирите периода на кръговрата в трите гуни — трите химически плътности на полето.

Тежнението разширение е представено с дълга права черта, а тежнението свиване с две по-къси (или една прекъсната). Поставяйки по един от тези два знака за всяка от трите гуни, един върху друг се образува знакът тричерта. Това е най древният пример за двоично записване на информация. Долната черта е за Тама гуна — твърдата плътност на полето, средната за Рама гуна — течната плътност и горната за Сама гуна — ефирната плътност на полето. Възможните комбинации между двата знака по тройки е осем тричерти.

Кръговратът се състои от четири периода от по три части всеки, общо дванадесет. Но първи и трети период са невидими и непознаваеми и затова в Бха Гуа са отразени като една част, а втори и четвърти със своите три части. Така общо отразените части в Бха Гуа стават осем. Осемте отразени части от кръговрата и осемте комбинации — тричерти между цяла и прекъсната линия са щастливо съвпадение и същност на Бха Гуа.

Днес Бха Гуа е известен с няколко варианта, но те почти винаги са неточни като графики и неразбираеми като текст. Две са причините които правят днешният Бха Гуа неразбираем. При линейния вариант отсъства неговата кръгова същност. А при кръговия и осмоъгълен вариант не се указва гледната точка. Четири от тричертите са отвесноогледални съответствия по двойки и затова е важно откъде ще бъдат гледани, отдолу или отгоре. Ако гледната точка не е посочена, те стават неразбираеми.

Това според мен е правилният вариант на линейния Бха Гуа:

Кръговратът Бха Гуа

1 пер.	Втори период			3 пер.	Четвърти период			1 пер.
Юг	Ю — 3	Запад	С — 3	Север	С — И	Изток	Ю — И	Юг
Циен	Дуй	Кан	Джън	Кун	Гън	Ли	Сун	Циен

Кръговият или осмоъгълен вариант на „Късно небесно подреждане“ на тричертите не е логичен. Предполагам, че има своя специфична същност защото е използван като компас от китайските мореплаватели. Изхождайки и от името му, предполагам, че вариантът „Ранно небесно подреждане“ е оригиналът, но е повлиян по-късно от прагматичното предназначение и използване на „Късното небесно подреждане“, като са сменени местата на някои тричерти и триизмерните посоки юг — запад — север — изток от кръговрата, с реалните двуизмерни земни географски посоки изток — запад — север — юг.

Ще представя правилният, според мен, Бха Гуа — „Ранно небесно подреждане“, в осмоъгълен вариант с правилното разположение на тричертите и тяхното съответствие на триизмерните посоки от кръговрата.

Гледната точка за графиката е нейният център. Тричертите трябва да се гледат от там.

Но както Големият Зодиак е наложен като проекция върху земната година, за да се помни чрез Малкия Зодиак, така и Бха Гуа е наложен като проекция върху земната година, за да се помни, чрез Колелото на промените известно днес от книгата Идзин.

§ 6:4:2. КОЛЕЛОТО НА ПРОМЕНИТЕ.

То е основата и началото на Астрологията. Отразва годишния кръговрат на промените в земното поле, които настъпват като следствие от движението и промяната на взаимното разположение на Слънцето, Земята и Луната. Поради различните скорости с които се извършват тези движения, позициите на трите небесни тела едно спрямо друго са винаги различни за определена дата в годините.

Времето между астрологическата причина — промяната на земното поле и метеорологичното следствие върху земната повърхност се вмести два пъти във всеки от четирите сезона от земната година, а сезоните се определят от четирите астрономически позиции на Земята спрямо Слънцето: Зимно и лятно слънцестоене и пролетно и есенно равноденствие. Така земната година е разделена на осем части.

http://photo-cult.com/pics/252/pic_10000119_0252872.jpg

Една осма част от годината, около 46 дни, е времето след което астрологичната промяна в земното поле, в магнитосферата ще се изяви, осъществи върху земната повърхност, като реална метеорологична, сезонна промяна. И не само като метеорологична промяна. Тези 46 дни са останали в съзнанието на народите като 40 дни и са важен срок в народните обичаи на българите и днес.

Осемте части са приблизително равни на четиридесет и пет дни и петнадесет часа. Но тъй като годината е с нечетен брой дни — 365 и поради неравномерното движение на земята през годината, броят на дните в осемте части на Колелото на промените не е еднакъв.

Название	Начало (Дата и час)	Върх (Дата и час)	Край (Дата и час)
----------	---------------------	-------------------	-------------------

Кун	29.11 — 24	22.12 — 0	13.1 — 15
Гън	13.1 — 15	5.2 — 3	27.2 — 18
Ли	27.2 — 18	22.3 — 6	14.4 — 9
Сун	14.4 — 9	7.5 — 9	30.5 — 12
Циен	30.5 — 12	22.6 — 12	15.7 — 15
Дуй	15.7 — 15	7.8 — 15	30.8 — 18
Кан	30.8 — 18	22.9 — 18	14.10 — 21
Джън	14.10 — 21	6.11 — 21	29.11 — 24

Моделът, който ще видите по-долу е астрономически несъвършен защото е изкуствено създаден инструмент, в който са направени компромиси за да бъде той по симетричен и достъпен за ползване.

Колелото на промените отразява всички възможни взаимни разположения между Слънцето, Земята и Луната за всяка от осемте части за една година. Основна отправна посока в пространството за тази тройна система е галактическият център.

В книгата „Китайска митология“ е записано, че император Фуси е създал Бха Гуа — осемте тричерти, а ето какво пише за Идзин в нея:

Идзин — Книга на промените. Представлява сборник от кратки съждения, смятани за средство, чрез което Небето разкрива волята си.

В Бха Гуа знаците са *тричерти*, а в Колелото на промените стават *шестчерти*.

Бха Гуа се преобразува в Колело на промените по следният начин. Всяка тричерта образува осем комбинации — една със себе си и още седем с останалите седем тричерти. Осем комбинации за една тричерта умножени по осем тричерти прави шейсет и четири комбинации. Това е броят на шестчертите в Колелото на промените.

Какво символизируют те?

Долните три черти са за тежненията в трите плътности на полето — в трите агрегатни състояния на материята около Земята. Долната е за земната кора, средната за водата, а горната за въздуха.

Горните три черти са за тежненията в трите плътности на полето — в трите агрегатни състояния на материята около Луната. Долната е за

лунната кора, средната за водата, а горната за въздуха. Въпреки, че там няма видима хидросфера и атмосфера, тежненята съществуват и се променят.

Това е смисълът на шестчертите.

В „Китайска митология“, за създаването им е записано следното:

Заглавието, стихът и текстът за линиите съставляват основното съдържание на Идзин. За техен автор се смята владетелят Уън, а за хексограмите_ (шестчертите) _неговият син — владетелят У, основател на династията Джоу.

В книгата „Китайска митология“, за Идзин можем до прочетем и следното:

При неотдавнашни археологически проучвания се откриха различни варианти на Идзин, разпространени през втори и първи век преди н.е. Стана ясно, че не съществува стандартен вариант нито за наименованията на хексаграмите, нито за реда, по който те се появяват... Текстът и адаптациите на Идзин в днешния им вид се основават на канонизиран вариант, изготвен много векове по-късно.

Защо Бха Гуа става Колело на промените? Защо някой или някои са решили и са създали Колелото на промените? Отговорите са два. Първият е: за да предсказват промените, следствията от влиянието на небесните тела тук, на Земята, а вторият е: защото тогава Луната се е появила на земният небосклон и е станала спътник на Земята.

Ако това наистина се е случило, тогава на Земята се е състоял потопът. Доказателство за това са големите океански и морски приливи и отливи които днес Луната предизвиква при обикалянето си около Земята.

Преди да стигнем до графиката на Колелото на промените ще припомним двоичното записване на двете тежнения.

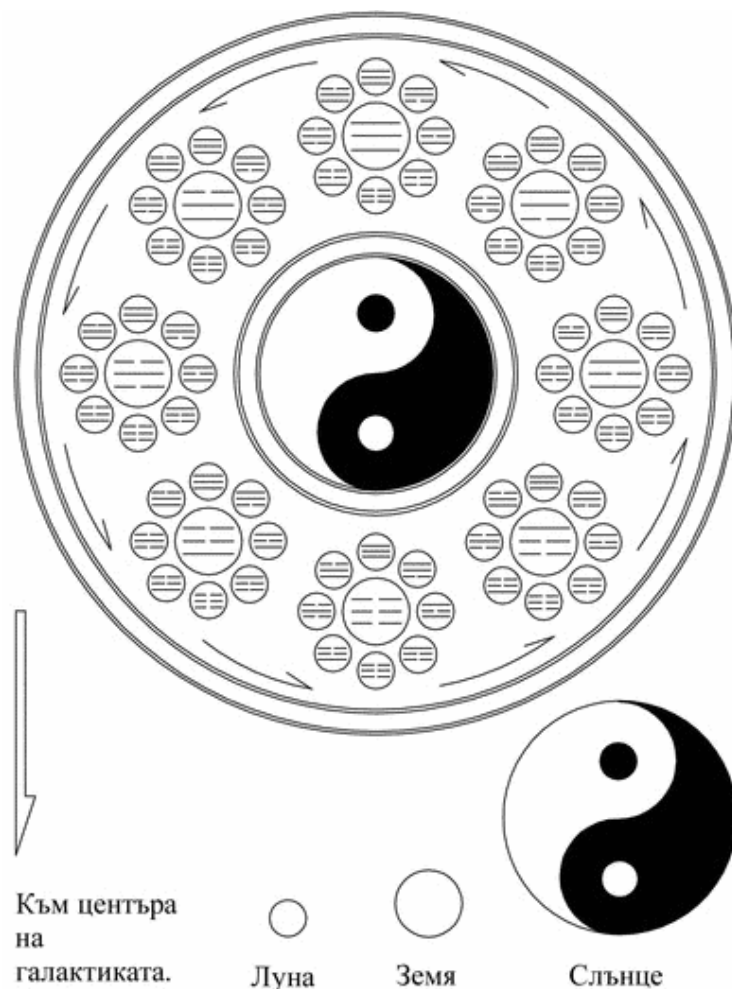
Положителното тежнение на полето — *ДА*, чиято посока е *разширение* към междузвездния вакуум, се записва с дълга, права, водоравна черта, символ за единицата и първата противоположност.

Отрицателното тежнение на полето — *АД*, чиято посока е *свиване* към ядрото се записва с две къси, прави, водоравни черти, символ за двойката и втората противоположност.

Върхът на всяка от осемте части от Колелото на промените се изразява с графика от шест знака за двете тежнения, една дълга или две къси линии разположени един над друг, от долу нагоре: за твърдта, течността и ефира. Долните три са за Земята, а горните три за Луната.

Пример: Това е тричертата за периода Циен — , през който тежнението на полето е положително и в трите агрегатни области на материята в околоземното пространство, описани от долу нагоре: твърдта, течността и ефира. Върхът му е на 22 юни, по пладне.

Пример: Това е тричертата за периода Кун — , през който тежнението на полето е отрицателно и в трите агрегатни области на материята в околоземното пространство, описани от долу нагоре: твърдта, течността и ефира. Върхът му е на 22 декември, в нула часа.

Колелото на промените е двоичен математически модел за промените на напрегнатостта на полето върху земната повърхност, следствие от движението на Луната около Земята и на Земята около Слънцето, ориентирани към галактическия център.

Тук се вижда ясно, че хелиоцентричната система е била не само позната на нашите деди, но и единствена, каквато е и действителността.

Земното поле, между ядрото и междузвездния вакуум, е постоянна величина и би се променяло плавно и закономерно ако ги нямаше Слънцето, Луната и другите планети от Слънчевата система. Поради своите непрекъснати денонощни и орбитални движения те си влияят едно на друго. Естествено, най-мощното влияние върху Земята оказва Слънцето. Неговата активност създава сериозни проблеми в съобщенията, електроснабдяването, транспорта, човешкото здраве и на всичко намиращо се на Земята.

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0410/sun2_trace_big.jpg

Когато върху слънчевата повърхност се появят петна, напрегнатостта на полето над тях се увеличава, а с това и „излъчването“ от Слънцето. Винаги, когато по някаква причина напрегнатостта на слънчевото поле се увеличи, това ще е неблагоприятно и за всичко намиращо се върху земната повърхност.

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0310/sunspot484_casado_big.jpg

Кога Колелото на промените ще опише пълен кръг могат да отговорят само астрономите. Аз бих могъл да кажа само, че началото и краят на един кръговрат на Колелото на промените е моментът когато може да се прекара мислена права линия от галактическия център, която да пресече последователно през центъра им Слънцето, Земята и Луната, като навлезе в Земята през върха на периода Кун за северното полукълбо и излезе от Земята през върха на периода Циен за южното полукълбо.

Накрая ще направя обобщение и пояснение за времевите мерни единици, които са създадени още в древността, а някои от тях се използват непроменени и днес.

Слънчевите времеви мерни единици които се използват и днес са секундата, минутата, часът, денонощието, сезонът и годината.

За да се помни числото дванадесет от Кръговрата, денят и нощта са разделени на по дванадесет часа, а върху земната година се наслагва като проекция моделът на Големия зодиак с неговите четири сезона и дванадесет части именувани с имена на животни, които имат някаква идейна прилика със съответната част. Така годишната обиколка на Земята около Слънцето започва да се измерва с Малкия — Българският зодиак и неговите дванадесет зодии. Те, както и часовете са условни единици и нямат аналог в действителността. Думата зодия не е българска. В написаното за Българския зодиак в Симеоновия сборник, зодията е наричана с времеизмерителната единица, за битност — живот.

През шестнадесети век Българският зодиак е преобразуван от папа Григорий в съвременния Григориански календар. За целта Зодиака е бил завъртян напред с двадесет и пет дни и началото му се е преместило от седми декември на първи януари. През двадесети век Българският зодиак се върна отново при нас, но вече като календар. А ние в древността сме си имали и календар. Известно е, че той е най съвършеният календар за широка гражданска употреба, създаван някога на Земята. Българският календар е съвършено, изкуствено създадено времеизмерително средство което е обвързано единствено с годината. Четирите му сезона и дванадесетте му части са условни и не отговарят на действителните, но съвършената му форма го прави достъпен и лесен за ползване от простолюдието.

В написаното до тук отсъстват месецът е седмицата. Те са лунни времеви мерни единици. Месец е българска дума с две значения.

Първото е българското име на Луната. Луна е чуждица навлязла и уседнала в българския език след освобождението, с навлизане на

европейските нрави у нас. Като име Месец се е ползвало и в трите граматически рода:

*Настане вечер — месец изгрее,
звезди обсият сводът небесен;...*

*Огряла си месечината,
месечината во градината.*

*Ясний месечко се смей,
рог извил на небесата.*

Второто значение на думата месец е времеизмерително — за един лунен цикъл. Който е чел индиански романи вероятно си спомня, че и те така измерват времето: с една луна, с три луни, което означава един или три лунни цикъла. По късно, в ново време названието *месец* остава и в Българския и в Григорианския календар като техен първообраз, въпреки че не съответства с тях като време.

Един лунен цикъл се състои от четири фази: новолуние, първа четвърт, пълнолуние и последна четвърт. Една фаза трае приблизително седем дни. Това е първообразът на седмицата.

Лунна година е безсмислен израз, защото по луната могат да се измерват като време само лунният месец и седмицата. Но Луната, заедно със Слънцето оказват най-същественото външно полево въздействие върху земното поле през годината и с това предизвикват промени в него. Слънцето предизвиква сезонните промени, а Луната цикличните. Всичко това е отразено в Колелото на промените. То се ползва и днес от големите религии за определяне на подвижните им празници.

Като по-голяма времева мерна единица в древността се е ползвал и дванадесетгодишният Юпитеров кръг — една обиколка на Юпитер около Слънцето. В него всяка година е била означена с точно определено животно и в целия кръг са се редували едно след друго дванадесетте животни, животно след животно. В българския език един от синонимите за животно е думата *гад*, *гадина*. Ако заменим животно с *гадина*, в Юпитеровия кръг ще се редуват *гадина* след *гадина*.

Гадина е първообразът на съвременната българска дума година. Така твърди Даниел Илиев и аз съм напълно съгласен с него.

Животните от Юпитеровия кръг не съвпадат със животните от Зодиака.

Пет Юпитерови кръга са шейсет години, десет са сто и двадесет години, двадесет и пет са триста години, петдесет са шестстотин години, а сто Юпитерови кръга са хиляда и двеста години.

По-долу е отпечатана стара тибетска графика, предоставена от архитект Слави Дончев. На нея са събрани няколко от символите за кръговрата, за които беше писана по-горе.

В средата на графиката е „Магическият квадрат“, с вписаните в него девет цифри — символ за деветте равнища на напрегнатостта на полето на всяка физическа система.

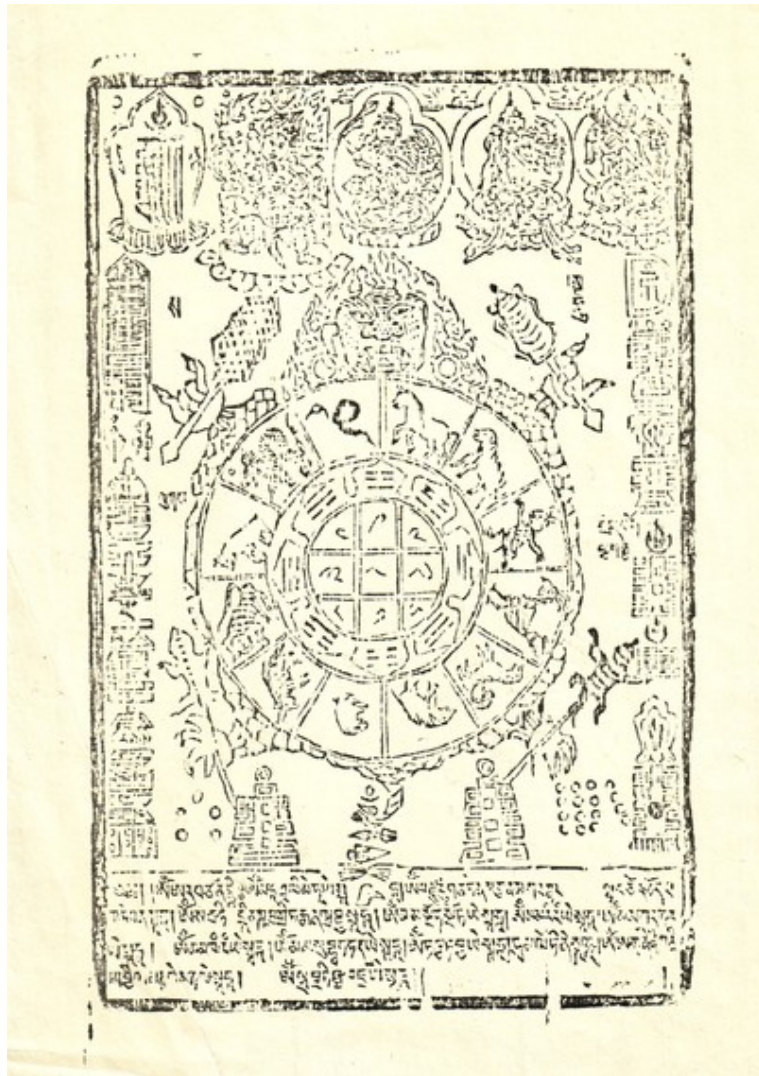
Вън от магическия квадрат, в първия вътрешен кръг е отпечатан кръговратът Бха Гуа, в неговия вариант „Късно небесно подреждане“.

Навън от Бха Гуа, в следващият кръг е отпечатан Зодиакът. Убеден съм, че идейно става въпрос за Големият Зодиак, въпреки, че животните там са от дванадесетгодишният Юпитеров кръг, неотменима част от българският календар, използван от българите в тяхното времеизмерване до деветнадесети век.

Тези три символа са вписани в „Небесната костенурка“, а тя е вариант на кръговрата „Кхан“.

Петте фигури в горния край на графиката са „Панча Маха Бхудта“ — Петте велики елемента: етер, въздух, вода, земя и огън (тази последователност не е по графиката). Първите четири са пространството, а петият е времето.

Това се вижда от пръв поглед, но вероятно там, както и в други древни документи се съдържат още много безценни съкровища.

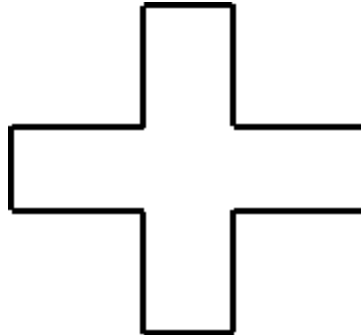
§ 6:5. КРЪГОВАТЪТ КРЪСТ.

Кръговратът се извършва в четири периода с дванадесет части. Поради това първото значение на Кръста е символ за кръговрата. Четирите му рамена са символи за четирите периода от кръговрата.

Днес историци в България издигат и поддържат тезата, че някои владетели в Кубратова, а по-късно и в Дунавска България са приели Християнството още преди покръстването на Борис. Основание за това им дават кръстовете върху откритите печати на Кубрат, Аспарух и Органа, върху някои от съдовете в златното съкровище от Наги сент Миклош, от каменни релефи и от други източници. За тези историци те са християнски кръстове, на аз мисля, че са кръстове — символи за кръговрата.

http://bp3.blogger.com/_YB7CEloMcRY/SDXRNO5I9uI/AAAAAAAAAK8/uCs2znb-sF8/s400/Nagy+Szent+Miklosh+-+tas+cor+r.jpg

<http://www.bulgaria-is-alive.com/simvoli-solarcross.htm>
http://church-rz.landbg.com/image/cross_silver.gif

Разглеждайки кръста от таса, от съкровището от Наги сент Миклош и каменния релеф на богомилски кръст от Босна виждаме, че всяко от четирите му рамена завършва с трилистник — символ за трите части на всеки от четирите периода от кръговрата на развитието на всяка физическа система и в частност на нашата планета, Земята. Общо за четирите рамена те са дванадесет — основата на Зодиака. В средата на кръста от таса има окръжност с точка в средата. Това е

знакът за третия период от кръговрата и за физическо ядро и в частност за ядрото на Земята. А ние вече знаем, че:

Има ядро — има нещо, няма ядро — няма нищо.

Затова в средата на този кръст е знакът за земното ядро, защото благодарение на него (на ядрото) и заради него се осъществява кръговратът с неговите четири периода и дванадесет части.

От този предхристиянски кръст се е запазила и до днес формата на кръстовете върху много от църквите в България, на които всяко рамо завършва с малък кръст или с трилистник.

Но дори и кръстът да не е орнаментиран с трилистници, той пак е кръст символ за кръговрата. Всяко от неговите рамена има три страни. За четирите рамена те са дванадесет.

БХАДЖА

Език свещен на моите деди...

В Балкхара е вложено познанието на нашите деди за същността, изграждането, съществуването, преобразуването и разграждането на всичко във Вселената. Но до тайните на Балкхара може да се достигне само чрез свещения език на древните българи Бхаджа.

Балкхара е най-мощният идеен тласък в човешката история, но с времето избледнява, а Бхаджа се забравя, препокрити от множеството породени религии, митологии, езици и символи. Тях днес ги няма в обхвата на съвременното човешко познание. Но в Индия, в този океан от религии, философски течения, митове, писмености и езици е останала голяма част от идеите на Балкхара и Бхаджа, като ехо от онези славни времена когато идеализмът беше над всичко.

Нашите деди, знаейки че през Кали Юга — желязната епоха човечеството ще деградира, ще подивее отново, правят всичко възможно Балкхара да не изчезне безвъзвратно. Влагат неговите идеи като символика в обичаите от бита, в приказките, в митовете. Създават религии, писмености и езици. Изпращат ни чрез тях послания за да преоткрием Балкхара защото знаят това което е записано и в Библията:

... няма нещо тайно,
което не ще стане явно,
нито потаено
което не ще се узнае
и не ще излезе наяве.

Но колко назад ще се върне човекът през Кали Юга, никой не знае.

Границата между човека и животното е говора. Затова древните мъдреци са вложили тайните от Балкхара в култивираните и осмислени звуци на речта. Те са най-ниското равнище на човешкото в нас.

В началото бе словото.

Ако всеки от нас отпусне мускулите на лицето и долната челюст, като устните и зъбите са леко отворени и издаде звук, ще чуе само звука Ъ. Той не е обработен от нашия говорен апарат и е звукът майка на всички обработени звуци.

Един бърз поглед, за това как се произнасят звуците съответстващи на буквите от някои азбуки, ще ни покаже нещо интересно.

В испанската азбука буквите се четат А, Бе, Це, Де..., в английската Ей, Бий, Сий, Дий..., в руската А, Бе, Ве, Ге..., а в българската А, Бъ, Въ, Гъ, Дъ... В стария правопис на българския език, в края на думи завършващи със съгласна се е изписвало Ъ: *столъ, хлябъ*.

Единичните звуци които могат да се произнесат ясно и отчетливо от нашия говорен апарат са двадесет и два. На тази основа нашите деди са създали езика Бхаджа. Той е строго фонетичен език от двадесет и два звука, в които са закодирани двадесет и две висши понятия от Балкхара за същността и процесите във Вселената.

Езикът Бхаджа е известен в Индия със следните имена: *бхача, бхаша, бача, баша, сандхйя бхаша* или *санкхйя баша*.

Ето един откъс от книгата на Шри Свами Рама „Живот сред хималайските мъдреци“.

Този език е роден в Хималаите. Някои съвременни филолози се опитват да преведат и изтълкуват този израз_ (сандхйя баша) _като „език на здрача“, но пътят, по който мене ме учеха на този език, е напълно различен от представата, която имат по този въпрос съвременните писатели. Това е един чисто йогичен език, да говорят на

който са имали щастието много малък брой йоги, мъдреци и адепти. Във философски и идеен план сандхйя баша много прилича на санскрит, доколкото всяка дума в него приема пълното си значение от своя коренен звук. Сандхйя баша е език предназначен за обсъждане само на духовни въпроси. Неговият словесен запас не дава възможност да се обсъждат деловите въпроси на този свят. Когато слънцето сключи брак с луната, когато денят сключи брак с нощта, когато токовете Ида и Пингала се изравнят, това обединение се нарича Сандхйя или Сушумна. Сушумна е майката, от чиято утроба е бил роден Сандхйя Баша — езикът на здрача. По време на този период Сушумна йогът изпитва такава огромна радост, каквато изобщо е възможна в съзнателно състояние. Когато такъв йог разговаря с другите адепти, те използват при общуването си този език, който е малко разбираем за другите хора. Знанието да се четат правилно ведическите химни постепенно се изгубва в течение на времето, защото граматиката на Ведите е различна от граматиката на санскрит (граматиката на санскрит се нарича нирукта). По същата причина изчезва и граматиката на Сандхйя Баша, която изцяло се основава на звуците. Така както композиторите на класическа музика записват с ноти височината и силата на тоновете, за да създадат своята музика, така могат да бъдат записвани с ноти и звукове и думите на Сандхйя Баша, който се нарича също и „език на девите“.

В книгата си „Тайното учение“ Елена Блаватска пише за древна „Книга на Джан“ и за езика на посветените, на който била написана тя.

Преданието гласи, че била написана на сен-зар — тайният жречески език — под диктовката на Божествените Същества, които я открили на Синовете на Светлината в Средна Азия още в началото на петата (нашата) раса. Имало е време, когато езикът сен-зар се е знаел от Посветените на всички народи.

НЯКОЛКО ГРАМАТИЧЕСКИ ПРАВИЛА

Единичен звук от Бхаджа означава всеобщо, принципно, потенциално, латентно, неприявено, идеално състояние на понятието чийто символ е той, отнасящо се въобще за всички настоящи и евентуални бъдещи системи и движения във Вселената.

Когато звуците се съчетават в срички, с участие на гласен звук, смисълът им се отнася за действителна изява или състояние от процеса на изграждане, съществуване, преобразуване и разграждане на дадена система или взаимодействие между системи.

Колкото по-кратка е думата, толкова понятието, чийто символ е тя е по-общо. Когато думата е по-дълга, понятието което тя символизира е по-конкретно, по-частно.

Пет са гласните звуци в Бхаджа и с тях са обозначени петте части на физическата система.

Звуците могат да се съчетават в едносрични думи от по два или три звука, смесени, гласни и съгласни и само от съгласни звуци.

Преобладаващата част от думите се образуват само с гласния звук А, тъй като всички понятия от Балкхара се изявяват осезаемо единствено чрез и във физическото поле, чийто звук е А.

Примери: *Балкхара, Махабхарата, Парамардха, Самарамада, Кхарана, Мадара* и др.

Тази е причината в семитските езици да се записват само съгласните звуци, а гласните да се изпускат. Това днес създава много проблеми за съвременните изследователи на древни текстове на някой от семитските езици.

Когато звукът А се прибави в началото на дума, той означава отрицанието НЕ, а смисълът на думата става противоположен.

Примери: *Дхарма — Адхарма, Суастикха — Асуастикха, Сад — Асад, Сур — Асур* и др.

Това правило се е запазило и днес в някои чужди езици, от където се е завърнало отново и в съвременния български език.

Примери: *морален — аморален, логичен — алогичен.*

Някои едносрични думи от Бхаджа са станали устойчиви градивни единици за образуване на по-сложни думи и в много от древните и съвременни езици на Индия са изписвани с една буква от съответната азбука. Затова много азбуки от този район са различни графично, но четенето на буквите им (на азбуките) става по един и същ начин, с едносрични думи.

Такива азбуки са: Брахми, Бенгали, Деванагири, Грантха, Гуджарати, Гупта, Гурмикхи, Кадамба, Калинга, Канада, Кашмири, Кхарошти, Ланда, Малаялам, Модии, Нагари, Ория, Сарада, Синхала, Стара Канада, Такри, Тамили, Телугу, Тибетската, а вероятно и други.

За някои двусрични думи е от значение и къде се намира едносричната съставна дума, дали е първа или втора.

Примери: *сара* — *раса*, *мара* — *рама*.

Сара означава промяна, реструктуриране на някаква съществуваща вече конфигурация от ефира, а *раса* означава промяна, структуриране на някаква нова конфигурация в ефира. Целият процес може да се запише *сараса*, нещо се променя в друго нещо, но в рамките на ефира. Старото се унищожава и от него се изгражда ново.

Мара означава промяна, реструктуриране на химическо, лично поле. За личното поле това е край, смърт. *Рама* означава, че се изгражда ново химическо, лично поле. Целият процес може да се запише *марама*, унищожава се съществуващо лично поле и от него се изгражда ново.

Многосричните думи в Бхаджа се образуват като се добавят отпред и/или отзад към едносрична дума, други едносрични думи. Така е и в съвременния български език. Днес думите се образуват с представки и наставки прибавени към корена на думата.

Ще дам пример от Бхаджа с едносричната дума *мар*: *мар+дха*, *а+мар+дха*, *пра+мар+дха*, *па+ра+мар+дха*, *мар+дху+кха+н*, *мар+га*, *а+мар+га*, *са+мар*, *мар+ин*, *мар+ин+кха* и др.

За пример от съвременния български език ще ползвам корена *лич*. От него, с прибавяне на представки и наставки се образуват много съвременни думи: *лич+ен*, *раз+лич+ен*, *от+лич+ен*, *пуб+лич+ен*, *у+лич+ен* (от улика), *из+лич+ен*, *раз+лич+ава+м*, *за+лич+ава+м*, *из+об+лич+ава+м*, *лич+но*, *раз+лич+на*, *раз+об+лич+ава+щ+и+я+т* и др.

Мисля, че коренът *лич* днес е неизвестен като самостоятелна дума защото гласният звук в него е променен — *лич* е станал *лъч*.

За да разпознаем някого, да го отличим от множеството трябва да видим *лицето* му. То е неговият представителен образ пред света. Но човешките очи не вижда нищо друго освен светлина.

Ако през нощта се огледаме в нашата стая, ще видим там много предмети, но ако изключим осветлението няма да видим нищо, а предметите са си пак там.

За да видим и да различим *лицето* на човека трябва да го осветим — да го *олъчим*.

Ще дам два примера от Бхаджа за съчетаване на едносрични думи в многосрични.

Първият пример е с многосрична дума образувана от пет едносрични: *Ма + кха + бха + ра + дха*. Те се съчетават и образуват три други думи: *Макха + Бха + Радха*, а те пък образуват една дълга, сложна и трудна за произнасяне дума *Макхабхарадха*. Днес тя е останала като Махабхарата.

Втората многосрична дума се състои от четири едносрични: *Па + Ра + Мар + Дха*. Те се съчетават и образуват две нови думи: *Пара + Мардха*, а те пък образуват *Парамардха* Днес тя е останала като Парамарта.

Разчитането на думите от Бхаджа става на няколко равнища.

Първото равнище е когато думата се разчита звук по звук от Бхаджа, което означава понятие по понятие от Балкхара.

Пример: *Макхабхарадха*, ако бъде разчетена буква по буква ще се получи следното:

М, е символ за голямото, общо химическо поле на физическата система Земя, (трите гуни) и за личното, химическо поле на всяка самосъществуваща химическа или биологична система в него — Духът и душата.

А, е физическото поле на Земята, където се случва всичко.

К, е напрегнатостта на полето на Земята. Тя е различна на различно разстояние от земното ядро.

Х, са възможностите, идеите, кодовете, шифрите, гените за изграждане на всяка самосъществуваща физическа, химическа или биологична система, за областите с различна напрегнатост на полето.

Б, е Законът и неговите правила.

Р, е промяната, структурирането, поддържането, преструктурирането и съществуването на физическите системи и

спътникови общности.

Д, е разполвяването и посоката разширение на физическото поле, каквато е тя днес на Земята.

Макхабхарадха, може да се прочете и изкаже по различни начини. Ето три примера.

Първи пример: *Изграждане на цялото материално многообразие около земното ядро, по правилата на физическите закони, като следствие на промените в полето.*

Втори пример: *През четвъртия период от кръговрата на Закона, Водите и всички понятия от Балкхара, заедно, Духът на Земята и душите на „десетте хиляди неща“ очакват своето време и място, за да бъдат образувани, според Закона и правилата.*

Третият пример е от книгата Джан:

През време на Четвъртата Вечност
Синовете получават заповед да създадат своите
Образи.

Една трета отказва, двете други приемат.

Проклятието е произнесено.

Те ще се родят в Четвъртата,

ще страдат и ще причиняват страдание.

Това е Първата Война.

По-древните Колела се въртят надолу и нагоре...

Искрата на Майката изпълни всичко.

Имаше война между Творците и Разрушителите.

Водеше се битка за Пространство.

Семето се появяваше отново и отново.

На второ равнище се четат едносричните думи, които са придобили свое самостоятелно значение в практиката и понякога значението им е различно от това от първо равнище.

На второ равнище *Макхабхарадха* ще се прочете *Ма+кха+бха+ра+дха*.

Ма, е Азът на Земята, нейният дух, химическото и поле.

Кха, е творческата мощ.

Бха, е божествено.

Ра, е промяната, структурирането, преструктурирането, разграждането.

Дха, е диханието — издишване, разширението.

На трето равнище се преминава на двусрични думи.

Макха, е сътворяване на Аза, на Духа.

Бха, е божествено.

Радха, е осъществяване на възможностите, идеите, шифрите, кодовете, гените.

Но в Индия днес са променени и звученето и смисъла на *Макхабхарадха*. Тя е станала Махабхарата и отделните и двусрични думи се пишат и четат различно.

Маха, е велико.

Бха, е божествено.

Рата, война.

В Индия днес преводът на Махабхарата е „Великата божествена война“.

За четене на думите от Бхаджа е от значение и какво е тяхното окончание.

Ще дам за пример думата Балкх, с три различни окончания.

Първият вариант е Балкх+ан, Балкхан.

Звукът за установяването в Бхаджа е *Н*.

Първата противоположност *Е*, е установена в междузвездния вакуум *ЕН*. Втората противоположност *И*, е установена в ядрото *ИН*. Физическото поле *А*, е установено в простора *АН*. Но те не са се самоустановили там по свое желание, а са установени там по волята на Закона. Същото се отнася и за Балкх. Той е установен в Балкхан.

Това деяние на Закона е останало и в граматиката на съвременния български език като страдателен залог. Той днес се образува и със същите три окончания *ен*, *ин* и *ан*.

Примери с окончанието *ен*: *защитен*, *изумен*, *възхитен*, *осветен*, *осиновен*, *променен*, *назначен*, *уволнен*, *освободен*, *опарен*, *оперен* (от птичи пера), *различен*, *уличен* (от улика), *заличен* и др.

Ударението би трябвало да пада винаги върху *ен* и общо взето е така.

Примери с окончанието *ан*: *командирован*, *изигран*, *освиркан*, *избутан*, *изтласкан*, *вкаран*, *скаран*, *боядисан*, *закопан*, *закодиран*, *складиран*, *отзован*, *поруган*, *излъган* и др.

Ударението би трябвало да пада винаги върху *ан*. Така е в думите от Бхаджа: *Балкхан, бхагаван, паган, кхалиман, брахман, атаман, варан, кхараман, кхан* и др., но вероятно е заработило по-ново граматическо правило и днес, с малки изключения не е така.

Попитахме един учител: „Как да различаваме коя дума е страдателно причастие?“, а той ни отговори: „Когато можете да я замените с думата «такован».“

Примери с окончанието *ин*: *бащин, майчин, мамин, бабин, лелин, тетин, чинкин, стринкин, учинайкин*.

Тези съвременни думи са за принадлежност, притежание от жени, в затворен роднински кръг. Изключение прави сама *бащин*. В тях ударението пада винаги върху първата сричка и никога върху *ин*.

Днес за образуване на име на дете, чийто баща е неизвестен се използва майчиното му име: *Пенкин, Донкин, Станкин*.

Вижда се, че окончанието *ин* в съвременния ни език се използва в думи за лица от женски род. Вероятно това е така защото земното ядро *ИН* е символ за женското начало и за жената.

Окончанията за бащини и родови имена *ов* и *ев*, който са традиционни и преобладаващи в именната ни система произлизат от имената на първи и четвърти период от кръговрата, а имената на четирите периода изразени чрез звука за радиалното движение *В* са: *ОВ — ИВ — АВ — ЕВ* или *ОВА — ИВА — АВА — ЕВА*.

Окончанията за бащини и родови имена *ен* и *он*, който са традиционни и преобладаващи в именната система на скандинавските народи произлизат от звуците за Горната вода *Е* и горната граница на физическата система *О*, в съчетание със звука за покоя и установяването *Н*.

Примери: *Амундсен, Хансен, Андерсен, Райконен, Ховалайнен, Йохансон, Петерсон* и др.

При вторият вариант ще добавя наставката *ар*, *Балкх+ар*, *Балкхар*.

Звукът за промяната в езика Бхаджа е *Р*. Ако разгледаме една дума от Бхаджа като цяло изречение, примерно *мардха*, звукът *Р* в нея ще е сказуемостта, действието. Ако думата е по сложна, образувана от две думи, примерно като *парамардха*, тук вече са две изречения с две сказуеми *пара+мардха*. Но ако думата завършва на *ар*, тогава цялата дума ще е подлог, извършителят на действието.

Такива думи от Бхаджа са: *бар, балар, балкхар, кханар, мар, мардар, мадар, падар, самар, зар, зарар* и др.

Едносричната дума *ар*, добавена в края на думите става граматическа категория, окончание за деятелен залог, което се е запазило и днес в съвременните български и английски езици. Употребява се за хора деятели, извършители, които обладават теоретическо и практическо знание, с приложно-битов характер в земния, материалния, човешкия свят. Така се образуват думи, които днес в повече от случаите означават професии.

Примери: *Господ — господар, друг — другар, лек — лекар, хляб — хлебар, нож — ножар, желязо — железар, злато — златар, каца — кацар, бъчва — бъчвар, дърво — дървар, риба — рибар, овца — овчар, говедо — говедар, обуца — обуцар, врата — вратар, зид — зидар* и т.н.

Ударението би трябвало винаги да пада върху *ар*.

Не е изключено окончанието *ар* да е първообразът на думите *ар* ед.ч *ари, арии* мн.ч., име на известен народ от древността, а *ара* да е първообразът на арал — ареал и Арана — Ариана.

Третият вариант е Балкх+ара, Балкхара.

Първият звук от думата е изходното правило, състояние или движение, след което могат да се случат събития или състояния, докато се стигне до последния звук крайното правило, състояние или движение.

Когато последният звук на думата е съгласен, тя изразява незавършено действие или състояние.

Примери: *балкх, балкхар, балкхан, мадар, самар, тар, бан, мар, мад, сар, самсар, бал, балар, кхан, кханар* и др.

Когато последният звук на думата е гласен, тя означава завършено действие или състояние.

Примери: *Балкхара, мадара, самара, тара, мара, сара, самсара, сагара, зара, вара, кханара* и др.

Това разбира се не е цялата граматика на езика Бхаджа, но дава достатъчно добра представа и основа за бъдеща работа по въпроса.

А има ли и други прилики между Бхаджа и съвременния български език, освен посочените до тук?

Да, мисля че има. Ще посоча още две.

Първата е ятовата езикова граница в съвременния български език, която преминава през средата на съвременна България, от север на юг и разделя езика ни на западни и източни диалекти.

Съвременният българският книжовен език произлиза от източните диалекти. За негово начало се счита „Рибният буквар“ от Петър Берон, родом от град Котел.

Основното различие между източните и западните диалекти и причина за ятовата граница е различната употреба на звуците Е и Я. На запад казват *нема хлеб, нема млеко и бегай в лево*, а на изток *няма хляб, няма мляко и бягай в ляво*.

Друга разлика, не толкова категорична и повсеместна днес е употребата на звука Ъ. В източните говори казват *мъж, път, лъже*, а в някои югоизточни части от българските поселения те се произнасят *маж, пат, лаже*.

Каква е приликата и разликата на западните и източните български говори с езика Бхаджа? В Бхаджа няма нито двойни, нито меки звуци. Не се използва и звукът Ъ, което показва, че западните български говори са по близо до Бхаджа.

До същият извод ни отвежда и историята. Българите се заселват първо в западните балкани още в четвърти век. Източните ни земи са заселени с българи от Аспарух, в средата на седми век. Тук се проявява разлика от около два века, която за развитието на всеки език при различни условия и влияние е значим срок. Освен това в източните земи, след основаването на Аспарухова България се заселват трайно или преминават от там много народи прииждащи от изток. Всички те са повлияли в някаква степен на развитието на източните говори и отдалечаването им от западните и от Бхаджа. Но мисля, че най-решаваща е насилствената смяна на езика и народността ни, от българска в славянска, с налагането на славянския език от източното православие като официален език в България.

Същото се случва и с езика на волжските българи. От български, официалният религиозен език преминава в арабски заради Исляма, а говоримият по-късно преминава в тюркски, заради новите завоеватели и съседи от изток.

А ето и смисъла вложен в звуците от БХАДЖА.

§ 1. А — ФИЗИЧЕСКОТО ПОЛЕ.

А — Символ за взаимодействието между двете тежнения — Физическото поле.

Взаимодействието между двете тежнения, *свиване* и *разширение* се осъществява благодарение на, и заради физическите ядра — ГА, защото:

Има ядро — има поле, няма ядро — няма нищо!

Полето е единственото осезаемо нещо във Вселената и всичко което ние можем да доловим по някакъв начин е поле или се случва в полето. Затова по-голяма част от сричките и думите в Бхаджа се образуват с участието сама на гласния звук А.

Примери: *Макхабхарадха, Кхарана, Брахма, Самсара. Равана, Самарамада, Джараджара* и др.

Символ за Физическото поле е първото значение на звука А в езика Бхаджа. Второто е граматическо:

Когато звукът А се прибави в началото на дума,
той означава отрицанието НЕ,
а смисълът на думата става противоположен.

Примери: *Дхарма* — закон, *Адхарма* — беззаконие. *Сур* — светъл, *Асур* — тъмен и др.

Преводът и обяснението на звуци и думи от езика Бхаджа ще става по азбучен ред. Затова думите започващи със звука А ще бъдат оставени в края, когато преводът на първичните думи вече ще бъде прочетен.

§ 2. Б — ЗАКОНЪТ НА МЪДРОСТТА.

За звука *Б* ще отделя повече внимание защото е важен за нас българите и за да се разбере начинът за изграждане на звукосъчетанията и тяхното четене.

Б — *За философията*: Идеен символ за Мъдростта на Вселената, за най-мъдрият и всеобхватен промисъл от Вселенския Разум за делата и нещата във Всемира, постановен в Единен природен Закон, който никога не е нарушаван, нито вчера, нито днес, не ще бъде нарушен и утре.

Б — *За физиката*: Единният природен Закон.

Б — *За религията*: Идеите на Твореца, вложени във Всемирния природен Закон.

Б — *За българите*: Мъдростта. Истината.

Отнесен към човека той е символ за Третото око — мъдростта, творческото мислене. То е лично качество и дава възможност на човека да „види“ неща и движения извън сведенията получени чрез сетивата.

БА, Б+А — *За философията*: Единният природен Закон — *Б*, по чиито правила се изгражда, поддържа и унищожава всичко във Вселената, се изявява единствено в и чрез Битието — *А*.

БА — *За физиката*: Единният природен Закон — *Б* е изградил физическо поле — *А* и се е изявил чрез него и в него.

БАЛ, БА+Л — *За философията*: Законът — *Б* проявява Битието — *А* от Небитието, като го изгражда, поддържа и унищожава по време на кръговрата — *Л*.

БАЛ — *За физиката*: Единният природен Закон — *Б* е изградил физическото поле *А* и е започнало времето *Л*. То е „кръгово“, положително и отрицателно, а началото и краят му са безвремие.

БАЛ — За българите: БАЛ — „Кръговратът на Закона“ е най-висшето понятие в миросгледа на нашите деди. БАЛ означава и Истина.

От това понятие, от тази дума започва роенето от нашата древна цивилизация и народ. Тогава голямата Истина се разделя на части, които имат своите названия в езика Бхаджа.

Истината, знанието за най-малките химически системи във Вселената САМ — атомите става Самбала. Това са Тибетската Шамбала, Симбела и руското Беловодие.

А истината, знанието за това как се изгражда, съществува и разгражда материята, за творческата мощ — КХА, става Кхабала. Това е еврейската Кабала.

Както се вижда без БАЛ — Истината не могат да минат нито тибетската Шамбала, нито еврейската Кабала.

БАЛ — За българите: Мярка за човешкото познание. В нашите училища, знанията на децата се оценяват по шестоБална система, а във висшите училища се приемат кандидатите с най-висок Бал.

Идеята за Бал, само като градация е приета и за мярка, степенуване на височината на морските вълни.

БАЛ — За религията: За да остане в човешката памет през вековете и да придобие масовост, а от там почит и уважение от много хора, понятието БАЛ става Бог.

От почит и уважение към него, дедите ни наричат главния си град Балкх, държавата си Балкхара, а себе си балкхари — жители на град Балкх, поклонници на бог Бал.

Той е бил върховен бог в Балкхара, Акад, Вавилон, Балистан — Палестина и неговата колония Картаген.

Навсякъде, при своите преселения последователите му именуват държавите си, главните си градове, планини, езера и морета с неговото име. Такива са: БхаБел — БаБел — Вавилон, Баалбек и БиБал в Балистан — Палестина. Такива са езерата Балкхаш — Балхаш и Балатон. Балтийско море — от народа балти. Балти живеят и днес в Балтистан, в североизточен Пакистан, близо до глетчера Балторо. Държавата Белгия — от народа белги. Белги живеят и днес в североизточен Пакистан. Провинция Белуджистан в Пакистан — от народа белуджи. На територията на Волжска България, са развалините

на древната и столица Болгар. В Кавказ и днес съществува Балкария и град Балкхар в Дагестан. В Дунавска България са Бяла, Белица, Беласица и сръбската столица Белград. А най-голямата планина в земите на аспаруховите българи е именувана Балкхан.

Бог Бал е известен от историята още и със следните имена: Бел, Пал, Пел, и Балу, а от Библията Баал — семитска версия, Ваал — гръцка версия.

Балистанският град БиБал, е оставил името си върху корицата на Библията, а с него и името на бог Бал, въпреки че в нея не са казани ласкави думи за него.

Така е защото Библията е сбор от редактирани и приспособени за нуждите на новата религия по-стари текстове от Вавилон. Но както писа наскоро един световноизвестен автор, в една своя книга „Борбата между Бал и Ехова, още не е завършила“.

В книгата „Веда словена“ в „Речник на чуждите и диалектни думи“ е записано:

Бела — Бог на всякакво добро.

БАЛА, БАЛ+А — *За философията:* Завършен кръговрат на Закона. Цялата Мъдрост.

БАЛА — *За физиката:* Четвъртия период от кръговрата на Закона, когато времето тече в права посока — *ЛА*. *БАЛА* означава и кълбо, нещо завършено.

От това *БАЛА* е и съвременната дума *бала* памук, слама.

БАЛАН, БАЛА+Н — *За физиката:* Единният природен Закон през четвъртия период от кръговрата се установява — *Н*.

БАЛАН — *За човека:* Подвластен на Мъдростта от кръговрата. Умъдряван, вразумяван, правен умен сега, в сегашно време. Ученик.
Думите завършващи със звука *Н* в Бхаджа са в страдателен залог.

БАЛАНА, БАЛАН+А — *За физиката:* Мястото, пространството, където Единния природен Закон се е установил, през четвъртия период от кръговрата си. Завършена физическа система.

Окончанието *АНА* означава място, завършена част от пространството.

БАЛАНА — *За човека:* Умъдрен, вразумен, направен умен. Знаещ човек. Завършен мъдрец.

БАЛАР, БАЛА+Р — *За философията:* Законът изявява цялата си Мъдрост.

БАЛАР — *За физиката:* Законът се осъществява през четвъртия период от кръговрата (чрез материалните образувания).

БАЛАР — *За българите:* *БАЛ* е най-висшето понятие в мирогледа на нашите деди. *Р*, като символ от Бхаджа означава промяна, осъществяване.

Отнесен към човешкото битие звукът *Р* означава същото, както при Закона, но носителят на знанието и извършителят на действието не е Законът а човека.

Думите завършващи със звука *Р* в Бхаджа са в деятелен залог.

АР се добавя в края на думите и става граматическа категория, окончание, което се е запазило и днес в съвременния български език. Употребява се за хора, които обладават теоретическо и практическо знание, с приложно-битов характер в земния, материалния, човешкия свят. Така се образуват думи, които днес в повече от случаите означават професии.

Примери: *лек* — *лекар*, *хляб* — *хлебар*, *нож* — *ножар*, *желязо* — *железар*, *злато* — *златар*, *каца* — *кацар*, *бъчва* — *бъчвар*, *дърво* — *дървар*, *риба* — *рибар*, *овца* — *овчар*, *говедо* — *говедар*, *обуца* — *обуцар*, *врата* — *вратар*, *зид* — *зидар* и т.н.

Балар означава велик мъдрец. Човек който знае тайните на понятието *БАЛ*. Прилага ги, пази ги и ги препредава на своите ученици. Древни синоними на *балар* са: *брахман*, *риш*, *двиджа*, *пандит*, *нагомъдрец*, *химнасофист*, *атман*, *махатман*, *адепт*, *архат* и др.

Кхана е висшата владетелска титла в древното българско общество, на човека прилагащ еднолично висшата изпълнителна власт, а *баларите* са висшата законодателна власт. Те предписват, предопределят устройството и развитието на нашето древно общество. Определят стратегията и тактиката — от планиране на дългосрочни геополитически, цивилизационни действия, до най-дребните детайли в социално-битовото ежедневиe.

Но по-късно статуквото се променя и цялата власт преминава в Кхана. От по-висш, *балар* става по-нисш — *боляр*. От мъдрец — законодател става подчинен администратор.

БАЛАРА, БАЛАР+А — *За философията*: Цялата, осъществена на практика Мъдрост от Закона.

БАЛАРА — *За физиката*: Единният природен Закон се е осъществил на практика. Земята днес е *БАЛАРА*.

БАЛАРАМА, БАЛАРА+МА — *За физиката*: Единният природен Закон се е осъществил на практика в земното химическо поле — *МА*.

Но мисля, че е по-уместно *БАЛАРАМА* да се преведе по друг начин, от две думи *БАЛА+РАМА*. *БАЛА* е развитието на Земята в четвъртия и период, а *РАМА* е проявеният земен воден океан.

БАЛАРАМА — *В Индия*: Бог, седмата аватара на Бог Вишну — Законът.

БАЛИ, БАЛ+И — *За физиката*: Вторият период от кръговрата на Закона — *БАЛ*, когато времето тече обратно — *ЛИ*.

БАЛИН, БАЛИ+Н — *За физиката*: Законът през втория период от кръговрата се установява — *Н*.

БАЛИН — *За човека*: Подвластен на Мъдростта от кръговрата. Умъдряван, вразумяван, правен умен сега, в сегашно време. Ученик.

Може да означава ученик, който изучава отрицателно познание, магьосник или разрушител във войската.

БАЛИНА, БАЛИН+А — *За физиката:* Мястото, пространството, където Законът се е установил, през втория период от кръговрата си. *БАЛ + ИНА.*

БАЛИНА — *За човека:* Умъдрен, в разумен, направен умен. Знаещ човек. Завършен мъдрец.

БАЛКХ, БАЛ+К+Х — *За философията:* *БАЛ* е кръговратът на Закона, а звукосъчетанието *КХ* е символ за творческата мощ. *БАЛКХ* означава: „Кръговратът на Закона за прилагане на възможностите.“

БАЛКХ — *За физиката:* *БАЛ* е кръговратът на Единния природен Закон във физическото поле. *К* е напрегнатостта на физическото поле — причината за всички следствия, а *Х* са възможностите от Закона — идеите, кодовете, шифрите, гените по чиито правила се изгражда всичко във Вселената, от най-малкото до най-голямото.

БАЛКХ — *За българите:* Древна българска столица. Хилядолетен световен духовен и книжовен център. Днес малък град в северен Афганистан.

Част от крепостната стена на древния Балкх.

Снимката е предоставена от д-р Александър Илиев.

В книгата на Петър Добрев „Сага за древните българи“ в главата „Индийските сведения за Древна Балхара“ е записано следното:

„Царете на Ария — пише в «Махабхарата» — верни на своята цел, сигурни в своето знание, познавачи на «Ведите», изкъпаха душите си в светлия ручей на «Упанишадите». Царете с цялото дължимо достойнство и благолепие и вървейки заедно като един, изпълниха всички високи церемонии за своето обединяване, Бхарата! Това беше царят на Балх — Бахлик, който докара колесница, облечена цялата в злато и Судакшина я запрегна с бели коне от Афганистан... Господарят на Декан донесе ризница. Царят на Магадха — гирлянда и тюрбан; великият стрелец Васудана доведе огромен слон на 60 години... Царят на Кашите донесе лък. Шаля — царят на Мадра, донесе позлатен меч и мандолина със златни струни.“

Тук царят на Балх е посочен на първо място между съюзниците на индийската династия Каурави, при това той стои начело на съюзните царе при церемонията по побратимяването, съединяваща по прастар обичай в едно цяло царете на АИРИЯ, т.е. на древната индоиранска прародина. Забележителен е и подаръкът на царя на Балх — облечена в злато бойна колесница с превъзходни бели коне. Направената проверка в санскритския оксфордски речник показва обаче, че преводачът изкуствено е: осъвременил своя превод като е нарекъл конете с изрза „коне от Афганистан“, а навсякъде в самия епос тези коне се наричат „коне от Балх“ /по санскритски Valhi, т.е. коне от Балх/.

<http://chitanka.info/text/8270/11>

http://static3.nanoset.net/assets/bb/30/30/bhagavad_gita.jpg

БАЛКХА, БАЛКХ+А — *За философията:* Кръговратът на Закона и цялата творческа мощ.

Правилно е да се разглежда като *БАЛ+КХА*.

БАЛКХАН, БАЛКХА+Н — *За философията:* Кръговратът на Закона и цялата творческа мощ се установяват — *Н. БАЛ+КХАН*.

БАЛКХАН — *За българите*: Име на няколко планини в Евразия. Една от тях е в съвременна България и е дала името на целия полуостров.

БАЛКХАН+А — *За философията*: Място в пространството — *АНА*, където е установен *БАЛКХ*.

БАЛКХАР, БАЛКХА+Р — *За философията*: *БАЛКХА* се осъществява — *Р*.

БАЛКХАР — *За физиката*: Практическо осъществяване на *БАЛКХА*.

БАЛКХАР — *За българите*: Отнесено към човешкото битие *КХ* е символ за власт, а човекът призван да прилага градивните, творчески идеи от Закона за устройството и развитието на обществото е *БАЛКХАР*. Това название е образувано от понятието *БАЛКХ* и наставката *АР*, която приобщава лицето, наречено *БАЛКХАР*, към понятието *БАЛКХ*. Това е окончание за професия, призвание, приобщаване, обричане, служене на нещо. В случая, хората приобщени към *БАЛКХ* стават *БАЛКХАРИ*, *ари*, *арии* — хора на знанието и практическото действие, служещи на *БАЛКХ*, хора обречени на *БАЛКХ*, хора — защитници, ратници на *БАЛКХ* — мъдростта и творческата мощ.

Вероятно затова писаната история на волжските българи започва с думите „Българин значи мъдър, знаещ човек.“. Същото пише и арабският пътешественик Абу Хамид ал Алдалуси:

Името „българин“ означава мъдър, знаещ човек.

БАЛКХАРА, БАЛКХАР+А — *За философията*: Напълно завършен, практически осъществен *БАЛКХАР*. По смисъл на всеобхватност е Битието, в което и чрез което се изявяват всички понятия от учението *БАЛКХАРА*.

АРА е окончание за нещо осъществено и напълно завършено.

БАЛКХАРА — *За физиката*: Осъщественото всичко: завършеност на кръговрата, полето и възможностите от действието

БАЛКХАР.

БАЛКХАРА е повече от това което днес учените влагат в понятията *природни закони, материя, пространство и време.*

БАЛКХАРА — *За българите:* Древно учение в което е вложен миогледа на българите за тайните на Вселената. То е най-моцтний идеен тласък в човешката история, начало на много цивилизации, култури, религии, явни и тайни учения.

БАЛКХАРА — *За българите:* Най-древната известна днес българска държава, със столица град Балкх.

Окончанието **АРА** означава и духовното, териториалното и политическото влияние на **БАЛКХ**. Това е територия в Средна Азия, която Зарадхустра нарича Ариана. От **АРА** е съвременната дума *ареал*.

БАН, БА+Н — *За философията:* Мъдростта от Закона — **БА** се установява — **Н**.

БАН — *За физиката:* Единният природен Закон — **Б** се установява — **Н** във физическото поле — **А**.

БАН — *За човека:* Умъдряван, правен мъдър, приобщаван към мъдростта. Ученик.

Това **БАН** е първообразът на титлата Бан, употребявана от средновековните владетели в Босна и полското обръщение пан, пани.

БАН — *За българите:* Българска Академия на науките.
Трябва да означава и горното.

БАНА, БАН+А — *За философията:* Мъдростта от Закона е установена. Мисъл.

БАНА — *За физиката:* Единният природен Закон е установен във физическото поле.

БАНА — *За човека:* Мъдрец.

БАНА — *За българите*: Митичен български цар. В книгата „Веда Словена“ за него е пояснено:

Биль нашъ царъ, кой-то първъ пътъ излель отъ Край-земя и дошелъ по тая земя та заселилъ наши-те дедовци.

БАНАН, БАНА+Н — *За философията*: БАНА е установената цяла мъдрост от Закона — Дървото на познанието, от която се проявяват, установяват и осъществяват отделни негови части (на Закона). БАНАН е подразделение на БАНА, клон от Дървото на познанието.

Днес банан за всички е вкусният жълт плод на нещо като дърво или по-точно гигантска трева. Но има и друго, истинско дърво от рода на смокините, което расте в Индия и на други места. Под такова дърво медитират индийските мъдреци. Под него четат проповеди на учениците си. То е тяхната класна стая, аулата на техния университет. Под Банан е получил своето озарение и Буда.

Банановото дърво е символ за Дървото на познанието, а познанието е едно цяло, но с обогатяване на опита и увеличаване на знанията от общото познание се отделят различните науки: физика, химия, математика, биология, медицина и т.н. Днес връзките между тях са много слаби, почти са изчезнали но тъкмо те породиха някои интердисциплинарни науки.

На всичко това отговаря като символика Банановото дърво. Днес то се нарича, за отлика от съвременния банан Баняново дърво.

В интернет открих следното за един Банан на Хавайските острови:

Най-просто казано, баняновото дърво не е дърво като дърво, а нещо като колония от дървета. То отначало си е едно, но после клоните тръгват настрани, пускат корени надолу, корените стигат земята, забиват се в нея и започват да дебелеят. Скоро изглежда, че имаме ново дърво. Клоните продължават настрани, където отново пускат корени и

отново продължават настрана. В крайна сметка, една малка градска градинка, с размерите на половин футболно игрище се състоеше изцяло от въпросното дърво.

<http://patepis.com/wp-content/mem48-banyan.jpg>

БАНАР, БАНА+Р — *За философията*: Практическо приложение, осъществяване — *Р* на установената Мъдрост от Закона — *БАНА*.

БАНАР — *За човека*: Този, който прилага на практика теоретичните познания за *БАНА*.

БАР, БА+Р — *За философията*: Законът — *БА* в действие — *Р*.

БАР — *За физиката*: Единният природен Закон — *Б*, се изявява и осъществява чрез електромагнитните трептения — *Р* във физическото поле — *А*.

БАРА, БАР+А — Мъдростта от Закона — *БА* е осъществена — *РА*.

БАРАКХ — Осъществената — *РА* Мъдрост от Закона — *БА* осъществява творческата мощ — *КХ*.

БАРАКХА — Осъществената — *РА* Мъдрост от Закона — *БА* е осъществила творческата мощ — *КХА*.

БАРАН, БАРА+Н — Осъществената — *РА* Мъдрост от Закона — *БА* се установява — *Н*.

БАРАНА, БАРАН+А — Осъществената — *РА* Мъдрост от Закона — *БА* е установена — *НА*.

БАРАР, БАРА+Р — Осъществената — *РА* Мъдрост от Закона — *БА* се изявява — *Р*.

БАРАРА — Осъществената — *РА* Мъдрост от Закона — *БА* се е изявила — *РА. БАР + АРА*.

БАРИТА — В книгата „Веда словена“ за *барита* е пояснено, че означава *кмет*.

БРА, Б+РА — За философията: Първоизява на Мъдростта от Закона.

БРА — За физиката: Първоизява на Единния природен Закон — *Б*, чрез електромагнитните трептения — *Р*, във физическото поле — *А*.

БРА — За религията: Начало на сътворението.

БРАКХ, БРА+КХ — За философията: Първоизява — *РА* на Мъдростта от Закона — *Б* и творческата мощ — *КХ*.

БРАКХ — За физиката: Първоизява на Единния природен Закон — *БРА* и напрегнатостта на полето — *К* с възможностите от Закона — *Х* — идеите, кодовете, шифрите, гените по чиито правила се изгражда всичко във Вселената, от най-малкото до най-голямото.

БРАКХ — *За човека*: Това е първообразът на съвременната българска дума *брак* — граждански или църковен брак.

Във Вселената всичко се състои и изгражда от две противоположности, от две тежнения. Така е и при хората. За да изпълняват повелята за *сътворене със* Закона, хората се събират в разнополови двойки за да осъществяват *БРАКХ*.

БРАКХМ, БРАКХ+М — *За физиката*: Първоизявата на Закона — *БРА* и творческата мощ — *КХ* осъществяват химическото поле — *М*. *АБРАКХМ* е библейският патриарх Абрахам, Аврам.

БРАКХМА, БРАКХМ+А — Първоизявата на Мъдростта — *БРА* и творческата мощ — *КХ* са осъществили химическото поле — *МА*.

БРАКХМА — *За религията*: *БРАКХМА*, също като *БАЛ* става върховен бог и твори, преустройва и разгражда материята през четирите периода от кръговрата, чрез своето дихание:

1. Покой след издишване. Пространството и времето не съществуват.

2. Вдишване. Пространството се свива, а времето тече в обратна посока.

3. Покой след вдишване. Пространството и времето не съществуват.

4. Издишване. Пространството се разширява, а времето тече в права посока.

В Индия, Брахма е поставен в ядрото и от там твори и разрушава Вселената чрез своето дихание:

Когато Брахма издишва се създава цялата Вселена,
а когато вдишва,
целият осезаем свят ще изчезне,
ще загуби видимата си форма
и ще се оттегли в божествената си същност,
където всичко се връща.

В древността за издишването на Брахма „Когато Брахма издишва се създава цялата Вселена“ е казано следното:

Така Диханието става камък,
камъкът — растение,
растението — животно,
животното — човек,
човекът — дух,
а духът — бог.

През четвъртия период от кръговрата, издишването от Диханието на Брахма, се създава цялото материално многообразие върху земното ядро.

Когато в началото на думата *БРАКХМА* добавим звука *А*, той означава отрицанието *НЕ* и значението на думата става противоположно *АБРАКХМА*.

Това е вторият период от кръговрата, вдишването от Диханието на Брахма:

а когато вдишва,
целият осезаем свят ще изчезне,
ще загуби видимата си форма
и ще се оттегли в божествената си същност,
където всичко се връща.

БРАКХМА, Брахма, Брама — *В Индия*: според книгата „Индийска митология“:

Бог, Творецът, Висшето същество. Първият съзнателен разум във Вселената, който от самосебеси се ражда от Златния зародиш Хиранягарбха, след като бил „излъчен“ от мистериозната Първопричина. Брахма е Творецът в смисъл, че той предизвиква появата на света и на всичко в него, а не в смисъл, че съзнателно и нарочно

създава всяка подробност от света, както е в библейския генезис.

Брахма спи, докато наоколо нищо не съществува. Когато се пробужда, светът се оформя. Когато Браhma издишва се появява Вселената. После Браhma стои буден цял един ден, който се равнява на два милиарда човешки години. След това Браhma постепенно заспива отново, т.е. вдишва, което ще рече, че целият осезаем свят ще изчезне, ще загуби видимата си форма и ще се оттегли в божествената същност, където всичко се връща в собствения си зародиш. Остават елементите, от които по свои си закони са направени всички същества, както остават и душите, т.е. индивидуалните същности на богове и мъдреци, великият разум на Вселената. Те ще пребивават в инертно състояние, докато Браhma се пробуди отново.

БРАКХМАН, БРАКХМА+Н — *За философията: Установяване на БРАКХМА.*

БРАКХМАН, Брахман, Браман — *За обществото: Човек обучаван на БРАКХМА.* Член на висшата от четирите варни на които се разделят хората от древното общество според умствените си възможности, за да може всеки да заеме подобаващо място в обществената структура.

Брахманите са мъдреците на обществото и направляват неговото развитие.

Думата трябва да се разделя по следния начин **БРАКХ+МАН**. **МАН** означава и човек.

БРАКХМАНА, БРАКХМАН+А или **БРАКХ+МАНА** — Мястото, пространството, където е установено химическото поле — **МАНА** след първоизявата на Мъдростта от Закона и творческата мощ — **БРАКХ**.

БРАН, БРА+Н — *За философията: Първоизявата на Закона — БРА* се установява — **Н**.

В българския език днес думата *бран* означава *защита*.

БРАНА, БРАН+А — Първоизявата на Закона — *БРА* е установена — *НА*.

Мястото, пространството където се е установила първоизявата на Закона.

БХА, Б+ХА — *За физиката*: Единният природен Закон — *Б* и възможностите — *Х* се изявяват единствено в и чрез физическото поле — *А*.

БХА — *В Индия*: Бог и божествено.

БХАБЕЛ, БХА+БЕЛ, Бабел — *За религията*: Бог Бел, главният град в древен Бабилон.

БХАБЕЛА, БХАБЕЛ+А или **БХА+БЕЛА** — *За религията*: Бог Бела

БХАБЕЛАН, БХАБЕЛА+Н — *За религията*: Мястото, където се е осъществил и установил Бог Бел — Бабелон.

БХА+Г — *За физиката*: Законът — *Б* и възможностите — *Х* осъществяват физически системи — *Г*.

БХАГА, БХА+ГА — *За физиката*: Законът — *Б* и възможностите — *Х* са осъществили физически системи — *ГА*.

БХАГА — *За българите*: *БХАГ, БХАГА*, на древноперсийски Бага, е първообразът на съвременната българска дума Бог, Бога.

БХАГАВАД, БХАГА+ВА+Д — *За физиката*: Законът — *Б* и възможностите — *Х* са осъществили физически системи — *ГА*, задвижили са ги радиално — *ВА* и ги разполвяват — *Д*.

БХАГАВАД ГИТА — *В Индия*: Днес се превежда Божествена песен. Най-великата поема, най-ярката част от най-великия епос от древна Индия, Махабхарата.

Махабхарата се състои от 220000 строфи и е писана в продължение на хилядолетия. Окончателната редакция на текстовете е извършена от митичният Кришна Двайпаяна или още Вяса, съставителят.

Това е литературното произведение — законодател в човешката история и цивилизация. Няма друг епос или книга, който толкова задълбочено, подробно и всеобхватно да е вплътил в себе си тайните на мирозданието и да е постановил толкова много традиции. Но разстоянието във времето и пространството е отдалечило мирогледите на съвременните и древни хора до такава степен, че днес ние не разбираме техните послания.

Махабхарата е една световна съкровищница в чието начало е записано:

Това, което тук го пише и другаде го пише.

Тава, което тук го няма, никъде го няма.

Ето накратко съдържанието на епоса.

Цар Шантану имал син Бхишма, но на стари години се влюбил в принцеса Сатявати. Тя отказала да се омъжи за него, защото синът и нямало да наследи престола като първороден. Тогава Бхишма се заклел, че няма да става цар, за да може баща му да се ожени за любимата си. След сватбата Сатявати родила двама сина. Когато пораснали те се оженили, но починали без да оставят потомство. Тогава Сатявати помолила Вяса, поета да сподели брачното ложе на двете вдовици. Вяса също бил неин син, от преди брака и с цар Шантану.

Вяса бил полубог и изглеждал така страховито, че когато влязъл при по-възрастната вдовица, тя си затворила очите. Роденият от нея син Дхритаращра бил сляп. Когато влязъл при втората, тя пребледняла и синът и Панду се родил с много бяла кожа.

Щом двете момчета пораснали, на престола бил поставен помладият Панду, тъй като по-големият бил сляп.

Панду имал две съпруги, но веднъж убил антилопа по време на съвкупление и бил прокълнат да умре в обятията на жена си. Заради въздържанието си дълго време останал бездетен. Накрая двете му жени,

Кунти и Мадри, родили пет сина, Пандавите: Юдхищхира, Бхима, Арджуна, Накула и Сахадева, заченати от пет бога.

Слепият брат Дхритаращра имал сто сина, Кауравите.

Цар Панду умрял докато Пандавите били още деца и чичо им ги отгледал в своя двор.

Когато Дхритаращра обявил Юдхищхира, най-големият от Пандавите за престолонаследник, собствените му синове се изпълнили със злоба и така се стигнало до голямата вражда между тях.

Пандавите се оттеглили да живеят в малка къща в гората, но най-големият от Кауравите Дурьодхана я подпалил. Пандавите успели да се спасят.

След време до тях достигнала вестта, че цар Друпата организира състезание за ръката на дъщеря си, красивата Кришна Драупади и решили да участват.

Те с лекота победили останалите претенденти. Арджуна в стрелбата с лък, Бхима с боздугана, а Юдхищхира с познаването на закона.

Драупади се влюбила в Арджуна.

Когато шестимата се върнали в къщи, Арджуна съобщил на майка си Кунти, че си идват с голяма придобивка. Без да знае за какво става въпрос Кунти отговорила „Наслаждавайте и се заедно“. Така Драупади станала съпруга на петте братя и дарила всеки с по един син.

След като Пандавите се появили отново Дхритаращра разделил царството си на две половини. Хастинапура дал на Дурьодхана, а Хиндрапрастха на Юдхищхира, за столици на двете царства.

Юдхищхира бързо разширил своето и се готвел да стане император. Това засилило още повече омразата на Кауравите и те поканили Пандавите да играят на зарове. Чрез измама, Юдхищхира загубил всичко: царството, своята свобода, свободата на братята си и Драупади. След унижително за Пандавите поведение от страна на Кауравите, Дхритаращра убедил синовете си да върнат всичко на Пандавите. Но Юдхищхира повторно се поддал на порока и отново загубил играта на зарове. Залогът бил да прекарат *дванадесет* години в гората, а на *тринадесетата* да слугуват на някой владетел.

След като преживели *дванадесет* години в гората, отишли предрешени на служба при цар Вирата. Той бил нападен от съседен цар, но Пандавите го отблъснали и така спечелили благоволенieto на

своя владетел. Когато Вирата бил нападат от Кауравите, Пандавите отблъснали и тях. Щом изтекъл срока им да служат при цар Вирата, Пандавите си поискали обратно царството, но Кауравите отказали да им го върнат. Всичко трябвало да се реши на бойното поле.

В тази война участвали почти всички царе на Индия. Решителната битка се състояла на полето Курукшетра. Тя, е описана в поемата Бхагавадгита.

В нея участвал и бог Кришна. Войската му на страната на Кауравите, а той самият бил при Пандавите. На бойното поле един срещу друг застанали много родственици и близки хора.

С помощта на Кришна, на осемнадесетия ден войната била спечелена от Пандавите.

В последния двубой Бхима повалил тежко ранения Дурьодхана и искал да го убие, но Юдхищхира го възпрял, защото било подло да убиеш повален враг. Но последните двама останали живи Каурави не мислели така. През нощта се промъкнали в лагера на Пандавите и убили петимата им сина докато спели. Когато занесли главите им на умирация Дурьодхана той казал „Аз ненавиждах Пандавите, а не тези невръстни деца.“

Почти за всяка дума от Махабхарата може да се напише отделна глава. От почти всяко изречение отделна книга.

В действителност в Махабхарата е описано развитието на материята около Земята по време на Кръговрата. Там са преплетени действителни хора и събития с абстрактното описание на нещата от природната действителност, с похватите на символизма.

Ето какво пише там.

— Ще започна със заглавието. То започва с *М* и би трябвало по азбучен ред да бъде при думите започващи с *М*, но *маха* е само определение към основната дума Бхарата. Затова и обяснението на Махабхарата е тук.

Древните и съвременни индийци считат себе си за потомци на цар Бхарата, така че Бхарата за тях означава и Индия, а Махабхарата Велика Индия. Пандави и Каурави също са потомци на Бхарата.

Но думата Махабхарата е от езика Бхаджа и означава следното.

За да се запази азбучната последователност ще вмъкна следващата кратка статия.

БХАГАВАН, БХАГАВА+Н — *За физиката*: Единният природен Закон — *Б* и възможностите — *ХА* са осъществили физически системи — *ГА*, задвижили са ги радиално — *ВА* и ги установяват — *Н*.

БХАГАВАН — *За религията*: Божествено вместилище. *БХА+ГАВАН*.

Продължавам с Махабхарата.

БХАРАДХА, БХА+РА+ДХА, Бхарата — *За физиката*. Единният природен Закон — *Б* и възможностите — *ХА* са осъществили третото движение — *РА* по време на диханието — *ДХА*.

Но за по-ясно се превежда *БХА+РАДХА* Божествено действие.

За да продължа ще трябва да превода и думата *МАКХА*. *М* е химическото поле на Земята, от горния край на атмосферата до долния край на земната кора.

КХА е творческата мощ.

Но някои срички от Бхаджа са обединени по двойки и така са придобили по-ясен и практичен смисъл. *МАКХА* — величие, *БХА* — божествено и *РАДХА* — действие. Така че Макхабхарадха означава Велико божествено действие или с други думи сътворението и претворението на материята в околоземното пространство, на нашият прекрасен дом Земята.

Ще продължа с текста.

— Когато двамата сина на Сатявати се оженили и починали без да оставят потомство, тя помолила Вяса, поета да сподели брачното ложе на двете вдовици. Вяса също бил неин син от преди брака и с цар Шантану.

Този обичай е описан и в Библията. Когато мъжът почине, без да остави потомство, тогава брат му отива при вдовицата за да продължи рода.

— Когато Вяса влязъл при по-възрастната вдовица, тя си затворила очите, а роденият от нея син Дхритаращра бил сляп. Когато влязъл при по-младата, тя пребледняла и синът и Панду се родил с много бяла кожа.

Така двамата братя придобиват характерни човешки черти, символизиращи абстрактни понятия. Те, двамата, са символи за двете

плътности но полето — физическата ГАНА и химическата ГУНА. Дхритаращра за тъмната и сляпа ГУНА, а Панду за светлата (бяла) ГАНА.

— Слепият Дхритаращра имал сто сина, Кауравите. Те са символ за химическите елементи. Числото сто е символично, за множество, а точния им брой е споменат в Евангелието на Йоан.

Затова Симон Петър се качи на ладията
та извлече мрежата на сушата,
пълна с едри риби
на брой сто петдесет и три;
и все, че бяха толкова,
мрежата не се скъса.

— Панду имал пет сина, символ за *възможностите* за петте фини неща в природата, наричани в Индия петте *татви*. Те са: светлина, топлина, звук, аромат и вкус. За всяка от тях хората имат сетиво.

Първите три са трите качествени състояния на физическите системи — ГА, звук, топлина и светлина — физически величини.

В Махабхарата те са тримата синове на Кунти, първата съпруга на Панду: Юдхищхира, Бхима и Арджуна.

Другите две *татви* са аромата и вкуса — химически величини. Техни символи в Махабхарата са синовете на Мадри, втората съпруга на Панду: Накула и Сахадева.

— Пръв на престола е възкачен Панду, защото ГАНА е първата, физическата плътност на земното поле образувана около ядро. От там, от нея се изгражда химическата плътност на полето ГУНА с трите си части: САМА ГУНА, РАМА ГУНА и ТАМА ГУНА — атмосферата, водата и твърдта, които отново ще се върнат в ГАНА. Затова в епоса властта преминава от едните в другите, а накрая остава в Пандавите. Те на старини умират, един по един, изкачвайки се нагоре по възвишенията на Хималая.

— Враждата между Пандави и Каурави е борбата между тежненятията на двете плътности ГАНА и ГУНА в околземното пространство.

— Когато Пандавите се оттеглили да живеят в гората Дурьодхана им запалил къщата. Така е защото Дурьодхана е символ за първия химичен елемент, водорода. Най-избухливият, горящ и опасен.

Учените твърдят, че около ядрата на звездите и кометите гори водород.

— Когато Пандавите спечелили състезанието за ръката на принцеса Драупади и се прибрали в къщи с нея, Арджуна казал на майка си Кунти, че се връщат с голяма придобивка. Без да знае за какво става въпрос Кунти отговорила „Наслаждавайте и се заедно“. Така Драупади станала съпруга на петте братя и дарила всеки с по един син.

Този обичай, многомъжество, съществуваше до скоро северно от Индия. То е символ за това, че всяка физическа система има собствено ядро и че тя преминава последователно през тези пет *татви*, имайки винаги едно ядро. Означава също, че *всички физически ядра са еднакви по съдържание и различни по големина и качествена изява*.

Обратното, многоженството се основава на факта, че Междувзвездният вакуум владее много ядра. В действителност всички.

Междувзвездният вакуумът е мъжкото начало, а ядрото женското, от което се ражда всичко материално.

— Играта на зарове е игра на съдбата. Всъщност това са кодовете по които става образуването и преобразуването на материалните форми. Причина и двигател за това е промяната на напрегнатостта на полето в околземното пространство.

Символично, чрез играта на зарове се променя посоката и напрегнатостта на земното поле, съответно и властта преминава ту в Пандавите ту в Кауравите.

— Решителната битка между армиите на Каурави и Пандави става на полето Курукшетра. То носи името си от Куру, дивен цар, прародител на цар Шантану, следователно и на Пандави и Каурави. Куру бил благочестив и се отдал на аскетизъм, а мястото където сторил това се нарича Курукшетра.

Истинската дума от Бхаджа е Кхурукхсадра.

Кхурукхсадра означава уплътняване на полето в околземното пространство където се структурира и преструктурира материята в цялото и многообразие, под въздействието на тежненята на двете плътности на полето *ГАНА* и *ГУНА*, Пандави и Каурави.

Точно това е записано и в книгата Джан:

През време на Четвъртата Вечност
Синовете получават заповед да създадат своите
Образи.

Една трета отказва, двете други приемат.

Проклятието е произнесено.

Те ще се родят в Четвъртата,
ще страдат и ще причиняват страдание.

Това е Първата Война.

По-древните Колела се въртят надолу и нагоре...

Искрата на Майката изпълни всичко.

ИМАШЕ ВОЙНА МЕЖДУ ТВОРЦИТЕ И РАЗРУШИТЕЛИТЕ.

ВОДЕШЕ СЕ БИТКА ЗА ПРОСТРАНСТВО.

Семето се появяваше отново и отново.

— Когато донасят отрязаните глави на синовете на Пандавите при умирация Дурьодхана той казал:

Аз ненавиждах Пандавите, а не тези невръстни деца.

Пандавите са пет общи правила от Закона, управляващи пет различни равнища на напрегнатост от полето, а невръстните им синове са петте *татви*, материалните частици производни на тези пет правила.

— В решителната битка на Курукшетра взимат участие почти всички царе на Индия, на страната на Каурави или Пандави. Войните от двете армии са в многобройни роднински връзки в пряка и сребрена линия. Моето мнение е, че са символ за действителните връзки на елементите в природата и това може да се разчете ако се знае какво точно означават имената на героите от Махабхарата.

БХАДЖА, БХА+Д+ЖА — *За религията*: Божествена изява.

БХАДЖА — *За физиката*. Законът — **Б** и възможностите — **ХА** разполвяват — **Д**, изграждат и проявяват химически системи — **Ж**, във физическото поле — **А**.

Звуките *Д* и *Ж* са винаги заедно в звукосъчетанието *ДЖА*, което означава, че химическите системи са винаги поляризирани, а биологичните двуполови.

В Индия *джа* означава роден.

БХАДЖА — *За българите*: Свещеният език на древните българи. Чрез него се извява Вселенската Мъдрост. В него е Истината за изграждането на материалните светове и в частност на нашата планета.

Той се състои от двадесет и два звука в които са вложени двадесет и две висши понятия от учението Балкхара.

Ето накратко техният смисъл:

А — Физическото поле.

Б — Законът на Мъдростта. Идеите на Твореца, вложени в Единния природен Закон.

В — Радиалното движение на физическите системи. Външното уравнивяване.

Г — Физическите системи.

Д — Разполвяването на физическите системи на два полюса, а биологичните на два пола. Посоката на полето.

Е — Първата противоположност. Горната вода.

Ж — Химическите системи.

З — Човешкото познание, паметта, съхранените сведения, съзнанието.

И — Втората противоположност. Долната вода.

К — Напрегнатостта на полето.

Л — Кръговратът. Времето.

М — Химическото поле.

Н — Покоят. Установяването.

О — Горната граница на физическата система.

П — Плътността на полето. Пространството.

Р — Промяната. Третото движение. Вътрешното уравнивяване. Течната плътност на полето.

С — Ефирната плътност на полето.

Т — Твърдата плътност на полето.

У — Долната граница на физическата система.

Ф — Четвъртият период от кръговрата.

Х — Възможностите, кодовете, шифрите, гените.

Ш — Формите на химическите системи. Звуците от Бхаджа могат да се групират по смисъл.

Б, **Х** и **З** са символи за Закона, правилата и възможностите.

Б е Единният природен Закон, властен в цялата Вселена.

Х са правилата, възможностите за всяко отделно нещо или движение навсякъде във Вселената.

Б и **Х** могат да са непроявени, в Небитието и/или проявени в Битието.

Звукът **З** е символ за човешкото познание и се изявява само в Битието.

Петте гласни звука **А**, **Е**, **И**, **О** и **У** са символи за трите части на физическата система **Е**, **И** и **А** и двете граници между тях **О** и **У**.

Звуците **В**, **Д**, **К**, **Л**, **Н** и **Р** са символи за действия и движения.

Ако ги подреда последователно, пръв ще е **Л** — кръговратът — Времето. Втори ще е **Д** — разполовяването, разделяне на физическите системи, а от там и на физическото поле на два полюса — положителен и отрицателен, северен и южен, а химическите системи и химическото поле на два пола. Така звукът **Д** определя посоката на движение на физическите системи. След определяне на посоката се изявява напрегнатостта на полето — **К**. Тя постановява радиалното движение — **В** на физическите системи — към ядрото или към междузвездния вакуум. Едновременно с **В** — външното уравнивяване се осъществява и **Р** — вътрешното уравнивяване на физическите системи, до установяването им в устойчиво неравновесие — **Н**.

Звуците **Г**, **Ж**, **М**, **П**, **С**, **Т** и **Ш** са символи за вътрешни и външни състояния на системите. Символи за качества на полето.

Г е физическа система, **Ж** е химическа система, **М** е химическото поле, **П** е плътността на полето — Пространството, **С** е ефирната плътност на полето — Атмосферата, **Т** е твърдата плътност на полето — земната кора, а **Ш** са материалните форми.

Звукът **Ф** е символ за четвъртия период от кръговрата защото Земята Слънцето и всички планети и комети в Слънчевата система са в четвъртия период от своето развитие.

Не само Истината от Балкхара се рои и преминава в нови учения, но и езикът Бхаджа също. От него произлиза езикът на ариите Санскрит, на който е писана ведическата литература. От Санскрит

влиянието на Бхаджа преминава в латинския, а от него в езиците на Западна Европа.

От Бхаджа произлизат и семитските езици. Преобладаващата част от сричките и думите в Бхаджа се образуват с участието само на един гласен звук — А. От тук като следствие е останало правилото в семитските езици, в писмената форма на думите да се изписват само съгласните звуци, а гласните да се изпускат.

БХУ, БХ+У — *За физиката.* Законът — Б с възможностите — Х уплътняват — У.

БХУЛА — *За физиката.* Законът — Б с възможностите — Х уплътняват — У, когато времето тече в права посока — ЛА.

Когато тежнението разширение има превес и физическото ядро започне да „излъчва“, се извършва БХУЛА и се образува ГАНА. Част от ГАНА са и физически системи в качествено състояние светлина. Халото, светлината около ядрото означава, че то е вече подвластно на междузвездния вакуум, чрез тежнението разширение.

БХУЛА — *За българите.* От БХУЛА, в съвременния български език са думите *було, булка и буля.*

Това е първообразът на традицията според която младоженките се забулват в бяло и стават булки, омъжени жени и преминават под властта на своя избраник. Но по-късно, и днес, в страните с радикален Ислям БХУЛА и булка е станало бурка — чулът с който се покриват жените, от глава, до пети.

БХУМ, БХУ+М — *За физиката.* Законът — Б с възможностите — Х уплътняват — У химическото поле — М.

БХУМИ — *В Индия.* Име на планетата Земя.

БХУРДЖ, БХУ+Р+ДЖ — *За физиката.* Законът — Б с възможностите — Х уплътняват — У, осъществяват — Р и поляризират — Д химическите системи — Ж.

БХУРДЖ, БХУРДЖА означава строителство, градеж на материята.

БХУРДЖАН, БХУРДЖ+АН — *За физиката*. Мястото където е установено действието *БХУРДЖ* — в простора, пространството на полето — *АН*.

БХУРДЖАН, Бурджан — *За българите*. Средновековно название на територия населявана с българи — народът, чрез който ще се изяви познанието за *БХУРДЖА*. Народът, който изгражда човешката цивилизация.

В средновековни текстове някои пътешественици от Багдатския халифат наричат кавказките, дунавските и волжските българи бурджан, а в някои случаи наричат волжските сакалиба.

Багдатският халифат е създаден в земите на Бабилон, където няколко хиляди години е бил един от световните центрове на познанието развивано от шумери, акадци, бабилонци, асирийци, перси. Арабите идват с името си, с езика и религията си, но заварват там знаещи хора и старо познание. Затова в Багдатския халифат много добре са знаели кои сме ние и как са ни наричали в древността.

Думата *бурджан* е оставила следи в историята и територията на Европа на различни места. Поради граматическите различия в европейските езици, който ползват латинската азбука, буквата „G“ се чете в някои от тях като „Г“, а в други „ДЖ“. Затова има и звукови различия в някои от наименованията производни от *бурджан*. Такива са: областта *Бургундия*, известните фамилии *Борджия* в Италия, *Хабсбурги* и *Кобурги* в Австрия и Германия, думата *бург* — крепост, град — *Хамбург*, *Магдебург*, *Петербург* и др.

Но тъй като езикът Санскрит и семитските езици произлизат от езика Бхаджа, следи от *бхурджан* има и в арабския език. От скоро придоби световна известност арабската дума *бурдж* — кула. Тя се съдържа в имената на седемзвездния хотел „*Бурдж Ал Араб*“ и по-новия му конкурент „*Бурдж Дубай*“.

Бург и *бурдж*, означават крепост, град, кула, все думи свързани с градеж, строителство, зидария, извършвани от строители, зидари, а зидари са и масоните, а те са наследници на тамплиерите, а те са наследници на катарите, а те пък са наследници на богомилите — българите разпространили дуалистичното си учение и „тайната книга“ — идеите на Балкхара в западните части на Балканския полуостров, в северна Италия, в южна Франция, Германия и Англия.

В Италия тези идеи допринасят за Ренесанса. Във Франция техни последователи са Катарите. След жестокия разгром на Катарите, Тамплиерите продължават делото им, а и след техния разгром се появяват масоните: във Франция, Шотландия и Англия. От там те отиват в Америка от където управляват света и до днес. В Германия идеите на богомилите са причина за реформизма на Мартин Лутер и раждане на Протестантството.

От тези действителни исторически събития се вижда каква е мощта и стойността на идеите от Балкхара. Ни повече, ни по-малко те промениха Западна Европа, а от там и цивилизацията в целия съвременен свят.

БХУРЛАКХ, БХУРЛАКХАН, БХУР+ЛА+КХ+АН — *За българите.* Тук няма да има превод, защото ще бъде сложен и неясен, а направо ще посоча крайния резултат.

След различните промени на думата и отпадане на звуци от нея остава съвременното българско родово име Бурлаков — за дунавските българи, а за волжските можем да се осведомим от известната картина на руския художник Иля Репин „Бурлаки на Волга“.

БХУРЛОКА — *В Индия.* Име ма планетата Земя.

§ 3. В — РАДИАЛНОТО ДВИЖЕНИЕТО НА ФИЗИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ.

В — Идеен символ за радиалното движение на физическите системи, от междузвездния вакуум към черната дупка или от ядрото към междузвездния вакуум.

В е движение на физическите системи към равновесното им положение една спрямо друга, за външно уравнивяване при взаимодействието им.

То не е присъщо на химическите системи, не е механичното движение на хвърления камък.

ВА, В+А — *За физиката*: Радиалното движение — *В* във физическото поле — *А*.

В полето, в материалния свят движението е абсолютно, а покоят относителен.

Движението на физически системи от междузвездния вакуум към черната дупка може да се изрази още и с думата *инплозия*. Коренът и е съвременната английска дума *blow* (блоу) — духам. Инплозия означава вятър към черната дупка. Изразено със звука *В*, в езика Бхаджа ще бъде *ИВА*. Това е и едно от имената на вторият период от кръговрата.

Движението от ядрото към междузвездния вакуум може да се изрази още и с думата *енплозия*. Коренът и е същият. Енплозия означава вятър към междузвездния вакуум. Изразено със звука *В*, в езика Бхаджа ще бъде *ЕВА*. Това е и едно от имената на четвъртия период от кръговрата.

Понятията *кръговрат* (на Закона, Водите и всички понятия от Балкхара, заедно) и *цикличност* на времето са неточни. Смисълът който е вложен в тях е описаното по горе движение на физическите системи в двете посоки — *навътре*, към ядрото и *навън* към междузвездния вакуум.

Движението в двете посоки, в Индия е изразено с диханието на бог Брахма, който е поставен в ядрото и от там твори и разрушава Вселената чрез своето дихание:

Когато Брахма издишва се създава цялата Вселена,
а когато вдишва,
целият осезаем свят ще изчезне,
ще загуби видимата си форма
и ще се оттегли в божествената си същност,
където всичко се връща.

В древността за издишването на Брахма — за *EBA* е казано следното:

Така Диханието става камък,
камъкът — растение,
растението — животно,
животното — човек,
човекът — дух,
а духът — бог.

ВАД — *За физиката*: Радиалното движение — *ВА* получава посока — *Д*, следствие от разполвяването на полето.

В началото на четвъртия период от кръговрата от ядрото ще се изсмукват, ще се *вадят* физически системи — *ГА*, които ще започнат своето радиално движение — *ВА* с посока разширение — *Д*.

ВАД е първообразът на съвременната българска дума *вадя*.

ВАДА — Радиалното движение — *ВА* е разполвено — *ДА* и насочено.

Това е първообразът на съвременната българска дума *вада* — изкуствен воден поток насочен към воденица, тепавица, самоков, нива, леха.

ВАДЖДРА, ВА+ ДЖ+ДРА — *ВА* е радиалното движението, *ДЖ* е изява на химически системи, а *ДРА* означава, че тези действия се извършват с пълна мощ и безусловно.

ВАДЖДРА е това, което наблюдават астрономите по време на избухване на свръхнова звезда. Каква е мощта на *ВАДЖДРА* можем да научим от следния цитат от популярно списание (цитирам по памет):

Американски учени са наблюдавали в далечния космос, с телескопа *Хабъл* избухването на свръхнова звезда. То било толкова мощно, че взривната вълна по пътя си запалила стотици нови звезди.

Ето, това е *ВАДЖДРА*.

От думата *ВАДЖДРА* има производни в българския език. Най-старата от тях е името на един от българските клонове, Чдар булгар. Истинската дума е *Дждрар* и означава воин.

Защо част от нашите деди са се наричали така? Вероятно защото са живели на военни начала. Доскоро по тези места така живееха казаците, с бръснати глави, а предводителят им се нарича Атаман. Това название също е от Бхаджа, от думата *Атма*. Като махнем първата гласна *А*, означаваща *Не*, остава *тма*. Това е съвременното българско тъма от Тама. *Атман*, *Атаман* означава духовно просветлен човек, мъдрец.

Следващата производна дума от *Вадждра* е от народната песен за цар Иван Шишман „От кога се е, зора зазорила“. В един от куплетите и се пее: „Маждраците им мила моя майно лъо, като гъста гора“. Преведено на съвременен език ще бъде: Оръжията им мила моя майко, са като гъста гора.

Първообразът на думата е бил *вадждрак* ед.ч. и *вадждраци* мн.ч.

ВАДЖДРА — В *Индия*: Оръжието, мълнията на бог *Хиндра*. То има форма на диск или кълбо, които се въртят и пръскат огън и искри.

ВАН — За *физиката*: Радиалното движение — *ВА* се установява — *Н*.

Радиално движение към равновесното му положение.

С *ВАН* се образуват думите за движение към установяване в равновесно положение на четирите плътности на полето: *ГАВАН*, *САВАН*, *РАВАН*, *ТАВАН*.

ВАНА — *За физиката:* Радиалното движение — *ВА* е установено — *НА*.

Равновесно положение.

ВАР — *За физиката:* Радиалното движение — *ВА* се осъществява — *Р*.

От *ВАР* са съвременните думи: *варира, вариации и вариант*.

ВАРА — *За физиката:* Радиалното движение — *ВА* е осъществено — *РА*.

ВАРАН — *За физиката:* Радиалното движение — *ВА* е осъществено — *РА* и се установява — *Н*.

ВАРАНА — *За физиката:* Радиалното движение — *ВА* е осъществено — *РА* и установено — *НА*.

ВАРДЖА — *За физиката:* По време на радиалното движение — *ВА* се осъществяват — *Р* химически системи — *ДЖА*.

Звукът *Ж* в езика Бхаджа винаги е предшестван от звука *Д* в звукосъчетанието *ДЖ, ДЖА*, което в Индия днес се превежда *роден*.

ВАРДЖА е първообразът на съвременната българска дума *върша*.

ВАРН — *За физиката:* Радиалното движение — *ВА* се осъществява — *Р* и установява — *Н*.

ВАРН е част от друга дума, от която е изпуснато началото описващо причината. Цялата дума е *КХАВАРН*.

ВАРН — *За човека:* В книгата „Българи, тюрки, славяни“ от Петър Добрев научаваме, че до планината Тян Шан, при разкопки на могила е намерена седемдесетсантиметрова островърха шапка, за която на страница 108 четем: „... някога към върха и е бил прикрепен един особен религиозен символ — така нареченият Фарн, изобразен като овен с мартеница на врата...“

Такива шапки в древността са носили в един от трите клона на големия народ Сака, *сака тиграхауда* — саките с островърхите шапки.

Моето мнение е, че истинското име на символа от горния текст е Варн. Отнесен към човека той означава, че потокът от сведения — татвите, носени от ВА се улавят от човешките сетива, преработват се и се установяват в неговата памет.

ВАРН е в страдателен залог и означава, че човекът е приспособен, принуден, заставен да приема, съхранява и оползотворява сведенията които достигат до него, по личен неподражаем начин. Това е оформянето на личното човешко съзнание и миروглед.

ВАРНА — *За физиката:* Радиалното движение — ВА е променено — Р и установено — НА.

ВАРНА е час от друга дума, *КХАВАРНА*.

ВАРНА — *За обществото:* Система от четири варни, създадена от нашите деди за правилно оценяване на умствените способности на хората — следствие от тяхната лична еволюция и знания и поставянето им на подобаващо място в обществената структура.

Тук трябва да отбележа нещо изключително важно. Не се оценяват и разделят на четири групи хората, а познанието им. Хората са само негови носители, прозорци към голямата Истина, защото главната цел на човешкия живот е познанието, Истината.

Дедите ни пренасят истините, правилата от Закона и в обществения живот, като готови модели изработени от висшия Разум и приложени и проверени във Вселената. Като модел за варновата система е взет моделът Панча Маха Бхута — Петте Велики Елемента, а те според писмените източници са: Етер, Въздух, Вода, Земя и Огън.

Тук е необходима корекция на „писмените източници“. Петият елемент не е елемент, а движението на физическите системи, което според Бхаджа се нарича ВА, а според съвременната терминология електромагнетизъм. Така елементите остават четири — Чатур Маха Бхута. Те са четирите плътности на полето, четирите му качествени състояния. От тук са и четирите варни — четирите равнища на познанието у хората. Но петият „елемент“ — движението не е отхвърлен, а е гарант за прилагането на варновата система. То е задължителното придвижване на личности в обществената структура, там където им е мястото, според тяхната лична варна.

Човекът е една невероятна лаборатория, до която ВА непрестанно доставя сведения от и за състоянието на земните и слънчеви Чатур Маха Бхута. Сведенията които ни доставя ВА, в Индия се наричат Петте фини елемента, Петте *татви*: светлина, топлина, звук, мирис и вкус.

Това са петте съобщителни, информационни носители, които потокът ВА доставя до петте човешки сетива: *очите, кожата, ушите, носа и езика*. Шестото чувство при човека и животните отчита наличието, скоростта и мощта на доставчика ВА — радиалното движение, електромагнитното поле.

ВАРН е действие с трима участника. Днес то може да се обясни по-ясно поради напредъка на техническия прогрес. За целта ще си послужи с радиото. То се състои от три части. Радиопредавател, радиовълни и радиоприемник. Радиопредавателят излъчва радиовълните. Символично той е излъчващото ядро, примерно на Слънцето. Радиовълните са символ за татвите, всестранно отлъчваната струя ГА от ядрото, примерно на Слънцето. Остава радиоприемника. Той е символ за човека, който приема чрез сетивата си всички сведения от околната среда.

По-възрастните хора помнят, че старите радиоприемници имаха много недостатъци. Не улавяха добре и гладко радиовълните, а на пулсации и със силен шум. Качеството им на работа през различните часове на деня и нощта беше различно. В лошо време също. Важно беше и на какви вълни (честоти) приемаше радиото. Но съвременните радиоприемници са по-съвършени и някои от недостатъците споменати по-горе при тях вече са отстранени.

Същото е и с човека. Ние всички сме различни и възприемаме и преценяваме сведенията от околната среда различно.

Живата материя и най-вече животинският свят е дарен от природата със сетива, за да отчита наличието и количеството на всяка от татвите и движението им през пространството. Да ги съпоставя със собствените си житейски стойности и да реагира на възможни опасности.

За да обменя сведения с околното поле, човекът има седем прозореца към света. Само чрез тях той се съобщава с действителността. Човек на когото е затворен дори и един от прозорците не би могъл да се справи без помощта на другите.

Докато усещането за топлина, възприемането на звука и светлината става чрез кожата, ушите и очите, то въпросът за напрегнатостта на полето и движението или с други думи усещането за наличие и изменение на полето — на електромагнетизма се свързва със шестото чувство, което е развито в различна степен както у хората така и в животните, с уговорката, че животните в определени случаи са облагодетелствани. Това се вижда от масовите им миграции и отличното чувство за ориентация.

С тия четири сетива природата ни е направила съпричастни към това, което става в най-големи мащаби във Вселената. С тях ние се ориентираме за трите качества на физическите системи, за стойността и изменението на напрегнатостта на полето и неговата посока. Ние имаме нужда от ГА за нашето съществуване, като ги възприемаме отвън и отдаваме навън, използвайки в себе си само една част, като се стремим да поддържаме необходимото равновесие както вътре в нас, така и между нас и обкръжаващата ни среда.

Това са сетива за физически величини.

Другите две сетива, вкусът и обонянието ни служат да се ориентираме към външната среда, за приемане на храна и при дишането, които се възприемат отвън и се използват вътре в нашия организъм, като се преработват. И в този случай животните са по-облагодетелствани от хората.

Тези сетива отчитат химически величини.

През различни етапи от изграждането и преобразуването на материалните образувания се отварят последователно различен брой прозорци. Освен това, всеки прозорец е отворен в различна степен.

Както твърдят древните:

Диханието става камък,
камъкът — растение,
растението — животно,
животното — човек,
човекът — дух,
а духът — бог.

Ако трябва да кажем накратко какво е човекът, няма да сгрешим ако кажем: *Човек, това е неговият ум.*

Умът е седмият прозорец, приобщаващ ни към върховната цел на съществуването на материалните образувания. Само той може да съхранява сведенията идващи от другите прозорци, да ги осмисля и изгражда картината на действителността. Затова е важно не само колко ще са отворени шестте прозореца, за да идват до ума достоверни сведения, но и колко е отворен седмият прозорец към идеите на Закона и каква част от него се вижда от нашия ум.

Човешкият ум е отворен към обективното знание в различна степен за шестте сетива. Когато е отворен към знанието за светлината, човекът е художник. Когато е отворен за звука, той е добър музикант. Има изключително чувствителни хора за аромата и вкуса. Те са отлични дегустатори. Тези, със шестото чувство са ясновидци, екстрасенси. А тези с равнопоставено, повишено усещане за повече сетива са добри аналитици.

Както писах по-горе, дедите ни пренасят истините, правилата от Закона и в общественения живот. Така четирите плътности на полето се пренасят символично в човешката общност като четирите варни — четирите равнища на познанието у хората от варновата система, която оценява хората по техните лични, естествени умения и придобити знания. Както е записано и в Библията: „По делата им ще ги познаете“.

Първата, висшата варна символично съответства на физическата плътност на полето *ГАНА, АКХАДЖА, АСТРА*, Етера. А за Акаша, в книгата „Фините неща в природата“ от Рама Прасад е записано:

Акаша — название на първата Татва, етера на звука. Тя е особено важна, тъй като в нея възникват, съществуват и действат всички останали Татви. В Акаша се съдържат всички форми и идеи на Вселената, тя предхожда или следва всяко същество. От това състояние може мигновено да се появи всяка друга Татва или субстанция или по-точно — в него съществува всичко в неприявена форма.

Човекът, който е способен да достигне познание за висшите тайни на Всемира е окачествен като: *велик мъдрец, балар, балкхар,*

риш, брахман, атман, махатман, двиджа — два пъти роден, телесно и духовно. Такива хора са направлявали идейно развитието на човешката цивилизация.

Проблемът при тях е че не се раждат всеки ден. Не на всеки човек се отваря третото око — разума за да стане двиджа и поради това се появяват научените лъжемъдреци.

Брахманите нямат желаня, те се ръководят от обективната Истина и нея прилагат в общественя живот като правила и норми. Затова в древни текстове се казва:

Ако искаш да станеш мъдър, убий желанята в теб.

Символичният цвят на първата варна е белият, защото той съдържа в себе си всички останали цветове, както брахманът обладава цялото човешко познание.

Те са Бялото братство.

Когато брахманите управляват света, посоката и методите за развитие на обществото са сътрудничество и еволюция.

Втората варна символично съответства на ефирната плътност на полето САМА ГУНА — атмосферата. Отнесена към човека САМА ГУНА е символ за възвишеност на разума и чувствата, на морала и добродетелността, на просветлеността и просветеността, на чистотата на духа и тялото.

Това са качества на човек, който не достига до висините на познанието, но е придобил достатъчно високи знания и умения и затова е окачествен като *Кхсадра*. Такива са владетелите, аристократите и висшите военни. Те трябва да са морално чисти и безкористни — прозрачни като въздуха, за да бъдат свършени проводници на познанието и указанията на брахманите.

Те са *едната трета*, която *отказва* да създава своите образи и форми, т.е. не желаят да работят и да се смесват с простолюдието, за да не се замърсят морално, идейно и физически. Затова са горди и властолюбиви.

Проблемът при тях е, че по късно, поради отсъствие на брахмани, или под влияние на собствените си страсти и желаня налагат династичност и наследственост — монархията.

Недостатъците на монархичната система се поправят с републиканско управление.

Символичният цвят на втората варна е жълтият — цветът на нарциса. Който е гледал филма „Последният император“ навярно си спомня думите на императора „Като дете мислех, че светът е жълт“, защото всичко около малкия император беше в жълт императорски цвят.

Те са жълтите — монархическите братства.

Когато Кхсадриите управляват света без брахмани, посоката и методите за развитие на обществото са противопоставяне, а като следствие от това войни и революции.

Третата варна символично съответства на течната плътност на полето *РАМА ГУНА* — водата. Отнесена към човека *РАМА ГУНА* е символ за деятелност, изменчивост, страсти и желания.

Такива са качествата на човек, който е придобил само знания с приложен характер, затова е окачествен като *Вауса*. Те са били търговците, занаятчиите и земевладелците. Днес на преден план в третата варна трябва да се поставят bankerите.

Не рядко *вауса* са груби, алчни материалисти, чревоугодници, сластолюбци, хора с много страсти и желания. Недостатъчно просветлени, недостатъчно просветени, не винаги морални и не винаги добродетелни. Те са физическата мощ на обществото, така наречената „Средна класа“. Те изграждат, те рушат.

Страстите и желанията им за власт и мощ ги тласкат към революции.

Проблемът при тях е съотношението между желанията и знанията и уменията им.

Символичният цвят на третата варна е червеният — цветът на удоволствието. Те са хора с духовни и телесни страсти и пороци, от многоцветните братства.

Когато Ваисите управляват света без брахмани и ксадрии, посоката и методите за развитие на обществото са анархия и **инволюция**.

Четвъртата варна символично съответства на твърдата плътност на полето *ТАМА ГУНА* — земята. Отнесена към човека *ТАМА ГУНА* е символ за мрак и невежество, на нисък морал, на леност и бездействие.

Такъв е човекът с ниски естествени качества и малко придобити знания и умения, затова е окачествен като *Судра*. Те са наемните работници, хора на черния труд, хората които не могат да се пригледят към цивилизацията, към новото и прогреса. Те задоволяват единствено нуждите на своето тяло.

Символичният цвят на четвъртата варна е черният — символ на мрак и невежество.

Те нямат братства.

Когато всички станем *Судри* и настъпи безвластие, ще означава, че сме в дъното на *Кхали Уга*, че съвременното човечество вече се е изчерпило и си отива по естествен път.

В наше време, благодарение на прогреса, различията в качествено и количествено съотношение между варните в общочовешко измерение са много по-малки.

Днес Варновата система е атакувана, клеветена и позорена главно в две посоки.

Първо: Тя е обявена за класова и затова се използва думата каста. Вярно е, че в определен период от историята на Индия, „петият елемент“ престава да действа и обществото приема кастите като окончателно разделение по класов, съсловен, професионален, религиозен и др. показатели. Кастите се затварят и наистина стават регресивни. Но Варновата система няма групов характер. Тя е насочена към отделната личност. Така е записано и в книгата „Бхагавад гита“, в осемнадесета песен:

Действията на брахмани и кшатрии,
вайши и шудри, о, Парамтапа,
са разделени според качества
на личната природа у всеки.

Второ: Заради символичните цветове на четирите варни тя е обявена за расистка система. Взема се предвид фактът, че хората в Индия наистина се различават по цвета на кожата. На север са по-светлокожи, а на юг по-мургави.

Аз мисля, че цветовете на варните по-точно съвпадат с цветовете на човешките коси, отколкото с цвета на кожата.

Това обвинение към Варновата система е несъстоятелно и поради факта, че думата *раса* няма нищо общо с цвета на човешката кожа.

Варните разграничават хората според умствените им способности и всеки заема подходящо място в общественото устройство. Това става единствено чрез доказване на знания, умения и способности. Както пише в Библията: „По делата им ще ги познаете“.

Варната не е привилегия, а задължение. Затова е писано:

По-добре изпълнявай лошо своите задължения, произтичащи от твоята варна, отколкото добре задълженията на друг, от друга варна.

Това изречение днес остава неразбрано, както и други древни сведения достигнали до нас. Дължи се на разликата в миросгледа и морала на древните и нашия. За да разберем смисъла на горните думи трябва да знаем, че за древните правилния път е пътят на Дхарма, нагоре и напред. Не можеш да се откажеш да изпълняваш задълженията си на *ксадра* и да живееш като *ваиса*, само защото на теб ти е по-лесно така. Разхищения на знания и умения и връщане назад в нашето древно общество не са били позволени.

Както се вижда от написаното до тук, ние не сме равни в обществото. Това дава повод на някои да атакуват Варновата система и по трети показател, че тя е елитарна. Да, тя е и трябва да бъде елитарна. Народ без елит няма бъдеще. Точно за това нашите деди са създали Варновата система. Тя работи безупречно и днес в напредналите страни. Всяко отклонение от нея води до застои и дори връщане назад. Знаем как в комунистическото общество у нас и в прехода след него, се овластяваха верни на партията или по шуробаджанашка линия неподготвени и користни хора и какви дела натвориха те.

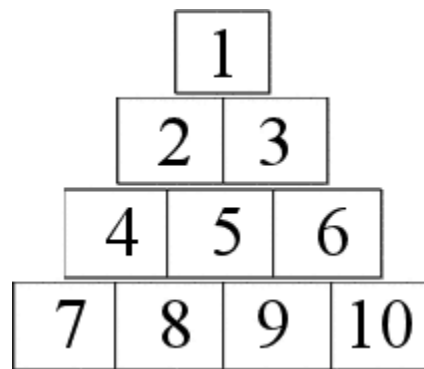
Прилагането на Варновата система е най-важният тест за всяко общество. Ако го решава правилно, ще върви уверено напред.

До тук описвах варните само откъм личните способности на отделния човек, но своето силно влияние имат и обективните условия. За тях цар Соломон е казал:

Обърнах се и видях под слънцето,
че надтичването не е на леките,
нито боят на силните,
нито хлябът на мъдрите,
нито богатството на разумните,
нито благоволенията на изкусните,
но на всеки се случва според времето и случая.

Различията, каквито и да са те, когато и да е, където и да е винаги са повод за разделение между хората. Но и различията са различни. Едните са естествени — лични, а другите изкуствени — групови.

Естествените, личните могат да се градират в пирамидална структура:

Номер едно е фактът, че сме родени хора, човеци. Ние нямаме нито заслуга нито вина за това.

Две и три са мъжът и жената. Ние нямаме нито заслуга нито вина за това, че се раждаме мъже или жени.

Четири, пет и шест са децата, зрелите хора и старците. Ние нямаме нито заслуга нито вина за това, че за определено време сме на определена възраст.

Седем, осем, девет и десет са четирите човешки раси, според цвета на кожата. Ние нямаме нито заслуга нито вина за цвета на нашата кожа.

Ако използвам религиозната символика трябва да кажа, че до тук всичко е от Бога дадено, но от тук надолу всичко е от лукавия. Религии, идеологии, политически партии, етноси, езици и т.н. и т.н.

ВАРНА — Град в съвременна България.

ВАРУН — *За физиката:* Радиалното движение — *ВА* се осъществява — *Р*, уплътнява — *У* и установява — *Н*.

В древността мъдреците познаващи Балкхара и разговарящи за нея с езика Бхаджа са използвали съкратени варианти на думите за да избегнат постоянно повтарящи се едни и същи части от сложните думи, които те познават добре и при разговор ги включват в смисъла на съкратените думи без да са ги чули или изговорили. И говорещият и слушащият знаят защо.

Поради това, когато в древността са казвали *ВАРУН* са имали предвид *КХАВАРУНГУ*, а и още по-подробно *КХАВАРУНГУНА* (*САМА*, *РАМА* или *ТАМА*). *КХА* е творческата мощ, звукосъчетание от *К* — напрегнатостта на полето и *Х* — възможностите от Закона. *КХА* е диктаторът във Вселената. Без неговата повеля не може да се случи нищо, включително и радиалното движение. *КХА* и неговата дейност са даденост и затова може и да не се споменават и повтарят.

От друга страна единственото нещо, което може да осъществява физическо движение (не механично), да се променя и уплътнява са физическите системи — *ГА*. Радиалното движение е движение на *ГА* и на нищо друго. И *ГА* и техните промени са даденост и затова може и да не се споменават и повтарят.

ВАРУНА — *За физиката:* Радиалното движение — *ВА* е променено — *Р*, уплътнено — *У* и установено — *НА*.

Това е *ГУНА*, *МАНА*, място в пространството под *ГАНА*.

ВАРУНА — *В Индия:* В книгата „Индийска митология“ за него е записано:

Син на Адити „Безкрайността“. Един от главните богове на ведическия период, чието име означава вода, океан и е известен далеч назад в общото индоевропейско начало. В прастари ведически времена Варуна бил цар на Вселената и в най-старите химни се описва като бог-творец.

ВАСУКХИ — По време на радиалното движение — *ВА*, ефирната плътност на полето — *С* се уплътнява — *У* от творческата мощ — *КХ* към Долната вода — *И*.

ВАСУКХИ — Също в книгата „Индийска митология“ за Васуки е записано:

Цар на нагите, змиите или драконите, обитаващи долния свят Патала. Известен е още и с името Шеша. Боговете използвали тялото му като задвижващо въже по време на избиването на първичния океан.

Васуки или Шеша са символи за долната граница на физическата система *У*.

ВЕД — *За физиката*: Радиалното движение — *В* към Горната вода — *Е*, следствие от разполвяването на полето — *Д*.

ВЕД е първообразът на съвременната българска дума *вед*, съставна част в думите *стоковед*, *груповед*, *музиковед*, *заведение* (учебно) и означава знам, знание.

ВЕДА — *За физиката*: Радиално движение — *В* към Горната вода — *Е*, когато полето е разполвено — *ДА*.

Радиалното движение разширение, през четвъртия период от кръговрата, когато се изграждат, а по-късно разграждат и унищожават първо атмосферата, след нея водният океан и последна земната кора.

Така е и според записаното в „Индийска митология“:

По време на Великия потоп (втория период от кръговрата) демонът Хаягрива откраднал Веда и Вишну се превърнал в риба, за да държи нещата под око, докато земният живот бил спрял (третият период от кръговрата). Брахма и Шива потънали в размисъл. Само Вишну (Законът) бил нащрек.

Когато възникнал Брахма и светът се започнал отново (четвъртият период от кръговрата), Вишну унищожил Хаягрива и върнал Веда на бог Брахма.

ВЕДАР — *За физиката:* Радиалното движение — *В* към Горната вода — *Е*, следствие от разполвяването на полето — *Д* се осъществява *Р*.

ВЕДАР — *За човека:* Човек познаващ *ВЕДА*. Велик мъдрец.

ВЕДРА — *За физиката:* Радиалното движение — *В* към Горната вода — *Е*, следствие от разполвяването на полето — *Д* се осъществило *РА*.

Може да се преведе и *ВЕ+ДРА*. Радиалното движение — *В* към Горната вода — *Е* се извършва с пълна мощ и безотказно — *ДРА*.

ВЕДХ — *За физиката:* Радиалното движение — *В* към Горната вода — *Е*, следствие от разполвяването на полето — *Д* и възможностите — *Х*.

ВЕДХА — *За физиката:* Радиалното движение — *В* към Горната вода — *Е* и диханието разширение — *ДХА*.

Синоним на *ВЕДХА* е *ДХАРМА*. И двете думи означават разширението на полето, издишването на Брахма при което се изгражда нашият свят. Това е правилната посока и движение, Истината. Затова *ВЕДХ*, *ВЕДХА*, в Индия Вед, Веда е дума и за познанието, за Истината. Поради това изразът „за познанието“ е равнозначен на израза „за *ВЕДХ*“. „За *ВЕДХ*“ е първообразът на съвременната българска дума *завет*, както е в песента „Един завет“. *Завет* означава послание, заръка от нашите деди да пазим познанието.

Но *ВЕДХ* е трудна за произнасяне дума и затова практиката я превръща във Вехт. Така се стига и до израза „Вехт Завет“, което преведено означава „Познание за Истината“, който може да се употреби единствено за Балкхара. Тя е нашият Вехт Завет.

Но днес, в съвременния български език *вехт* означава само стар, остарял и всички знаят, че Вехтият завет е Библията и затова се

превежда правилно, само Стар завет, а Новият завет е Евангелието.

Според книгата „Индийска митология“, от *ВЕДХ*, Веда произлиза:

Едуа — сториисландски сборник с песни с митологично съдържание.

А ето и едно сведение от пътешественика Ел Балхи, за религиозните представи на кавказките българи:

Аз попитах различните народи как наричат това, в което вярват, и как казват на идолите, на които се покланят... и аз чух хора от Бурджан, които казваха че го наричат Едфу, и когато ги попитах за името на идола, те отговориха Фа.

Вед е съвременна българска дума и освен име на третата буква от азбуката ни „Аз, Буки, Веди...“ означава и знание и е съставна част от някои съвременни думи: *стоковед*, *груповед*, *музиковед*.

В книгата „Веда словена“, в „толкованье неразбрани речи“ е записано:

Вета: книга, коя-то съдържа песните испевани на курбане-те.

Вета е вила ветише и пр. са речи отъ стари-йтъ языкъ на нашите дедове, на кои-то значение-то не са зная.

ВЕСТ — *За физиката*: По време на радиалното движение — *В* към Горната вода — *Е* се изявяват ефира — *С* и твърдта — *Т*.

Със звукосъчетанието *СТ* в много думи от езика Бхаджа се изразява цялото материално многообразие около земното ядро, включително и течността.

От *ВЕСТ* в съвременния български език са думите: *вест*, *вестител*, *вестоносец*, *вестник*, *вестникар* и др.

ВЕСТА — *За физиката*: По време на радиалното движение — *В* към Горната вода — *Е* са изявени ефира и твърдта — *СТА*, цялото материално многообразие около земното ядро.

ВЕСТА — *За физиката*: *ВЕСТА* означава известно, а *АВЕСТА* — неизвестно. *АВЕСТА* е земното ядро, а известното *ВЕСТА* е материята около ядрото, всичко видимо и невидимо, знайно и незнайно.

Природата, която ни заобикаля тук на земята е *ВЕСТА*, родена от земното ядро *АВЕСТА*.

ВИД — *За физиката*: Радиалното движение — *В* към Долната вода — *И* следствие от разполвяването на полето — *Д*.

ВИД е първообразът на съвременната българска дума *вид*, *видимо*.

ВИДА — *За физиката*: Радиалното движение — *В* към Долната вода — *И*, когато полето е разполвено — *ДА*.

Радиалното движение, свиване през четвъртия период от кръговрата, когато се проявяват, стават видими, първо атмосферата, след нея водният океан и последна земната кора.

ВИДА е първообразът на съвременната българска дума *видя*, *виждам*.

ВИДАР — *За физиката*: Радиално движение — *В* към Долната вода — *И*, когато полето е разполвено — *ДА*, се осъществява — *Р*.

ВИДРА — *За физиката*: Радиалното движение — *В* към Долната вода — *И*, следствие от разполвяването на полето — *Д* се е осъществило *РА*.

Може да се преведе и *ВИ+ДРА*. Радиалното движение — *В* към Долната вода — *И* се извършва с пълна мощ и безотказно — *ДРА*.

ВИШНУ — В издадената от „Народна култура“ книга „Бхагавад гита“, в частта и „Азбучник-коментар“, за Вишну е написано:

Индийската традиция го тълкува като „проникващ във всичко“, „всеобемащ“, а някои етимолози смятат, че произходът на името му има неиндоевропейски характер. Пураните отреждат на онтологичното единство Брахма — Вишну — Шива функциите създател — пазител — разрушител на мирозданието... Вишну обема в себе си вселената, потъва в сън, излегнат на змията Шеша, която плува по световния океан. Когато се събуди и замисли да сътвори нещо ново, от пъпа му пораства лотос, а от лотоса се появява Брахма, който осъществява непосредствения акт на творчеството.

В книгата „Веда словена“ в „толкованье неразбрани речи“ е записано:

Ючна Бога: наши-те дедове верували трима Бога въ едно лице; ючна, е турска речъ, кое-то значи трима.

Според записаното в „Индийска митология“, следното се е случило през третия период от кръговрата:

По време на Великия потоп демонът Хаягрива откраднал Веда и Вишну се превърнал в риба, за да държи нещата под око, докато земният живот бил спрял. Брахма и Шива потънали в размисъл. Само Вишну бил нащрек.

Когато възникнал Брахма и светът се започнал отново, Вишну унищожил Хаягрива и върнал Веда на бог Брахма.

Този бог и неговото име са известни и ползвани от българите до втората половина на деветнадесети век. Това е документирано в книгата „Веда словена“. В тринадесета песен главните участници са трима български богове, братя: Бела бога, Коледа бога и Вишну бога. Коледа си имал „личен ден Коледов ден“, а Вишну „личен ден Вишин ден“.

Коледов ден би трябвало да е Коледа — 22 декември. Бела бога трябва да е Сура бога, а празникът му да е Суров ден, Нова година — 1 януари. Вишин ден, като противоположен на Коледов ден трябва да е 22 юни. Тогава е най-високата точка от годишния кръговрат, а и името на бога е Вишну — най-висшият бог.

Колкото и наивно да звучи, името на бог Вишну и езиково и смислово съвпада с падежна форма в българския език на израза „Най-висшият Бог“, „Вишният бог“ — „Вишну богу“, какъвто всъщност е Вишну — Законът.

ВРА — *За физиката*: Първоизява едновременно на радиалното — *V* и третото — *РА* движения.

Едновременно начало на радиалното и третото движения, към външно и вътрешно уравновесяване на физическите системи.

ВРАН — *За физиката*: Първоизявените радиално — *V* и третото — *РА* движения се установяват — *H*.

Радиалното — *V* и третото — *РА* движения за уравновесяване — *H* на физическите системи при тяхното взаимодействие. Електромагнетизма.

Мисля, че това е първообразът на „врана коня“.

ВРАНА — *За физиката*: Радиалното — *V* и третото — *РА* движения са установени — *НА*.

Мястото където това се случва е равновесното положение между две физически системи.

За равновесното положение се отнася и митът за прокрустовото ложе от Елада. Ето накратко неговото съдържание.

Разбойникът Прокруст примамвал пътници в дома си и ги привързвал към прокрустовото ложе. Ако човекът бил по-нисък и не го изпълвал по дължина, Прокруст го разпъвал до определената мярка.

Ако човекът бил по-висок и преминавал отвъд мярката, Прокруст му отрязвал краката за да го изравни с мярката.

Мярката в случая е равновесното положение, пътникът физическа система, а Прокруст напрегнатостта на полето.

Името на Прокруст е от езика Бхаджа и е *ПРОКХРАСТ*. Преведено от Бхаджа означава *към кръста*.

ВРАДХА — Първоизявени радиалното и третото движения — *ВРА* по време на диханието, разширението — *ДХА*. Начало на диханието, на пространството.

Мисля, че това е първообразът на съвременната българска дума *врата*.

§ 4. Г — ФИЗИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ.

Г — Идеен символ за физическа система.

ГА — Символ за действително съществуваща физическа система.

Най-важни от всички физически системи са най-малките и най-многобройните — единствените които нямат спътници. Те са първото осезаемо нещо, което се появява във Вселената и последното което се унищожава. Те са полето, материята. От тях е изградено всичко осезаемо и отново на тях ще се разгради.

ГАВА — Физическите системи — *ГА* са извършват радиално движение — *ВА*.

ГАВАН — Физическите системи — *ГА* са извършват радиално движение — *ВА* и се установяват — *Н*.

ГАВАНА — Физическите системи — *ГА* са извършили радиално движение — *ВА* и са установени — *НА*.

ГАВАНА е първообразът на съвременните български думи *гаван*, *гавана*, *гаванка* — издялан от дърво съд за домакински нужди, но най-често използван за хранене на домашните животни.

ГАВРА — Физическите системи — *ГА* извършват радиалното — *В* и третото — *РА* движения.

ГАН — Физическите системи — *ГА* се установяват — *Н*.

ГАНА — Физическите системи — *ГА* са установени — *НА*.

Физическата плътност на полето. Мястото, над земната атмосфера, където са установени физическите системи — *АКХАДЖА*, *АСТРА*, *Етера*.

За *ГАНА* — *Етера*, *Акаша* в книгата „Фините неща в природата“, от Рама Прасад е записано:

Акаша — название на първата Татва, етера на звука. Тя е особено важна, тъй като в нея възникват, съществуват и действат всички останали Татви. В Акаша се съдържат всички форми и идеи на Вселената, тя предхожда или следва всяко същество. От това състояние може мигновено да се появи всяка друга Татва или субстанция или по-точно — в него съществува всичко в непроявена форма.

ГАНА, АСТРА, АМАНА, АКХАДЖА — Акаша, Етер са синоними за едно и също понятие.

ГАНА — Съвременно българско женско име. Мъжките му съответствия са Ганю, Ганчо.

ГАНЕДЖА, Ганеша — В книгата „Индийска митология“ за Ганеша можем да прочетем следното:

Господар на демоните — джуджета Гана... Бог изобразяван като слон с провиснал корем и човешка глава... Ганеша символизира единеното на човека, на индивидуума и микрокосмоса с вселената или макрокосмоса, която често бива изобразявана в образа на слона, царя на животинския свят. Набожните индуси често отправят молитвите си към Ганеша с надеждата, че той ще се застъпи за тях пред страховития Шива...

На небето Ганеша бил определен от своя баща Шива за стража или пазач на дверите на Кайласа (двореца на Шива)

Ганеша, както всички индийски богове има много имена. Едно от тях е Гаджанана.

ГАНДХАРВА — За физиката: Физическите системи — *ГА* се установяват — *Н*, по време на диханието — *ДХА*, когато са осъществени третото — *Р* и радиалното — *ВА* движения.

Промяна на движенията на физическите системи на съвременен език означава, промяна на честотите и дължините на вълните от електромагнитния спектър. За нас гандхарва е светлина, топлина и звук, а най-приятният начин, чрез който хората възприемат **ГАНДХАРВА** е музиката.

ГАНДХАРВА — В „Индийска митология“: „Низши божества, пребиваващи на небето и владеещи неговите тайни, включително и най-съкровенията и заедно с това най-жизнената тайна на боговете — тайната за приготвянето на Сома, божественото вино... Гандхарвите са небесни певци и музиканти.“

ГАНКХ — Физическите системи се установяват — *ГАН* от творческата мощ — *КХ*.

ГАНКХА — Физическите системи са установени — *ГАН* от творческата мощ — *КХА*.

От *ГАН* творческата мощ *КХА* е изградила цялото материално многообразие, съществуващо днес върху земната повърхност.

ГАНКХА, Ганга — име на голяма, свещена река в Индия. За нейната поява в „Индийска митология“ четем:

Ганга била дъщеря на бога на планината Химаван, „Владетеля на снеговете“, и сестра на Парвати, божествената съпруга на Шива. В началото боговете я пазели цялата за себе си, тъй като я намирали за твърде скъпоценна и красива, че да я делят със земните жители. Но ето че се явил Бхагирадха и поискал от Брахма да му даде дар за продължителния аскетизъм.

Бхагирадха се помолил да разрешат на свещената Ганга да слезе на земята. Брахма го предупредил, че това би станало само ако Шива се съгласи да я пусне да тече през сплетените си коси.

След още един дълъг период на лишения Бхагиратха накрая накара Шива да се съгласи.

Ганга се спуснала ревяща и пенлива и сигурно щяла да наводни Индия, ако косите на Шива не били като гъста гора, където тя се успокоила и добила днешния си вид.

ГАНКХА, Ганка — Съвременен българско женско име.

ГАР — Физическите системи — *ГА* се променят — *Р*.

ГАРА — Физическите системи — *ГА* са променени — *РА*.

ГАРВАН — Физическите системи — *ГА* извършват третото — *Р* и радиалното — *ВА* движения и се установяват — *Н*.

Но може да се преведе и *ГАР+ВАН* — Физическите системи — *ГА* се променят по време на радиалното движение — *ВА* и се установяват — *Н*.

ГАРУДА — Физическите системи *ГА* са променени — *Р* уплътнени — *У* и разполвени — *ДА*.

Изграждането на полето около ядрото, става отвън навътре. От *ГА* — физическите системи се изгражда първо *ГАНА*, след това от нея и в нея се изграждат трите *ГУНИ*. Целият този процес е *ГАРУДА*.

ГАРУДА — В „Индийска митология“ за Гаруда четем:

Свещената птица-полубог, която превозва на гърба си Вишну... Гаруда е цар на птиците — слуга на Вишну... Сияел така неотразимо при раждането си, че го взели за превъплъщение на Агни... Веднъж откраднал гръмотевицата от Хиндра и богът трябвало да се сражава, за да си я върне обратно... Гаруда е главният враг на змиите.

Изобразява се като белоглав орел или брадат хималайски лешояд.

ГАУРИ — Едно от имената на богината Кали в Индия.

Гаури — „Блестящата“, „Златната дама“. Първото име на Парвати или Кали, яздеца върху тигър.

ГРА — Първоизява — *РА* на физически системи — *Г*.

ГРАД — Първоизява на физически системи — *ГРА* и разполвяването им — *Д*.

ГРАД е първообразът на съвременната българска дума *град*, в смисъл на *градеж* и *градиране*.

ГРАКХ — Първоизява на физическите системи — *ГРА* от творческата мощ *КХ*.

ГУН — Физическите системи — *Г* се уплътняват — *У* и установяват — *Н*.

В *ГАНА* и от *ГАНА* започва уплътняване на *ГА*, на полето и в долната част на *ГАНА* се уплътняват и установяват физически системи — *ГУН*. Така от *ГАН* и физическото поле *А* се образуват *ГУН* и химическото поле *М*.

ГУНА — Физическите системи — *Г* са уплътнени — *У* и установени — *НА*.

Химическото поле *М* има три плътности. Те са: *САМА ГУНА* — ефирната плътност — въздуха, *РАМА ГУНА* — течната плътност — водата и *ТАМА ГУНА* — твърдата плътност — земната кора. Гуните са трите агрегатни състояния на материята.

В Индия те са наричани: Сатва гуна, Раджас гуна и Тамас гуна.

Тук не бива да отмина четиринадесета песен от най-великата поема — Бхагавад гита, от най-великият епос „Махабхарата“, където е описана същността и действието на трите гуни върху отделния човек.

Повествованието там е разговор между бог Кришна и войнът Арджуна, един от братята Пандави. Кришна е аватара, едно от превъплъщенията на бог Вишну, който в Индия е символът за Закона от Балкхара, по чиито правила се извършва всичко във Вселената, а Арджуна е символ за светлината и в текста е назован с много имена.

А ето и цялата четвърта песен от Бхагавад гита:

Върховносияйният каза:

*Ще разкрия пред теб по-нататък
това най-висше от всички знания.
Щом мъдреците в света го постигнат —
постигат пълното съвършенство.*

*Приютени във висшето знание,
те придобиват моята същност:
нито се раждат при сътворението,
нито умират при разрушението.*

*Великият Брахма е моята утроба.
В нея аз поставям зародиша.
И така се пораждат всички
същества на света, о, Бхарата.*

*Каквито и тела да се раждат
в различни утроби, о, Каунтея,
Брахма — природата — им е утроба,
а аз съм бащата: аз давам семето.*

*Святост — саттва, Страст — раджас и Тъма —
тамас*

*са трите сили на природата.
Те свързват с тялото, о, Мощноръки,
Непреходното Въплътено.*

От тях саттва — сияйна и здрава,

поради своята неопетненост —
обвързва с връзки от земно щастие
и от познание, о, Безгрешни.

Раджас е силата на пристрастията,
родена от жажда и от привързване.
Тя оковава в плътта Въплътеното
чрез веригата на деянията.

Тамас е рожбата на незнанието,
която мами в света въплътените:
оковава ги с тъпо лентяйство
и летаргичен сън, о, Бхарата.

Саттва привързва към щастieto.
Раджас привързва към действието.
Тамас, като забулва знанието,
привързва към мързела и нехайството.

Потискането на Страстта и Тъмната
предизвиква в хората Светост.
На светостта и Страстта — Тъмнодушие.
На Тъмната и Светостта — Страстност.

Когато през всички врати на тялото
прониква светлината на знанието,
тогава със сигурност можеш да кажеш,
че надделява Светостта — саттва.

Алчност, деятелност, предприемчивост,
безпокойство и похот възникват,
щом надделее в твоето тяло
Страстта — раджас, о, Бхаратаршабха.

Помрачение и безделие,
нехайство и заблуди възникват,
щом надделее Тъмната — тамас

в твоето тяло, о, Курунандана.

*Когато при нарастваща Святост
Въплътеното напуска тялото,
към чисти светове се отправя —
към световите на мъдреците.*

*Когато напуска тялото в Страстност,
то се ражда в света на действащите.
А когато в Тъма го напуска —
се ражда от безпросветна утроба.*

*Плодът на добрите дела — на саттва
е от саттва — чиста хармония.
Плодът на раджас е от земно страдание.
Плодът на тамас е неведение.*

*От саттва покълва знанието.
От раджас — алчността и жадуването.
От тамас покълва летаргията,
заблудата и безумието.*

*Които пребивават във Святост —
те ще се издигнат нагоре.
Страстните ще останат в средата.
А Тъмните ще пропаднат надолу.*

*Щом съзерцателят вижда, че няма
друг деятел в света освен гуните
и вижда по-висшето над трите гуни —
той се слива със моята същност.*

*Щом Въплътеното преодолее
тези три сили, пораждащи тялото,
от смърт, раждане, страст и болка
се освобождава — вкухва безсмъртие.*

Арджуна каза:

*По какви признаци се познава
превъзмогналият трите сили?
Какви са делата му, о, Господарю?
Как побеждава всевластните сили?*

Върховносияйният каза:

*Който не мрази озарението,
действенастта и помрачението,
когато идват, нито мечтае
за тях, о, Пандава, когато ги няма,*

*невъзмутим, нетрепващ от силите,
казва, запазил самообладание:
„Не аз — природните сили действат!“
И не трепва от техните действия,*

*неизменен в неволя и радост,
равнодушен към кал, камък, злато,
към желаното и нежеланото,
към похвали и хули — еднакъв,*

*и към почести и унижения,
и към приятел и враг — еднакъв,
отхвърлил личните земни стремежи —
този човек е надмогнал силите.*

*Който с любов, с благоговение
ме почита — такъв бхактийогин,
надмогнал трите природни сили,
се слива с Едното — Вечният брахман.*

*Защото аз съм дом-въплъщение
на нерушимия безкраен брахман,*

*на абсолютната правда,
на неизчерпаемто блаженство.*

ГУНА — Дума от съвременния българския език, означаваща дреха. „Защо си се навлякъл с десет гуни?“, което означава „Защо си се облякъл с десет дрехи: ризи, фанели, якета?“.

ГУНА — Съвременно българско женско име. Мъжките му съответствия са Гуню, Гунчу.

§ 5. Д — РАЗПОЛВЯВАНЕТО. ПОСОКАТА НА ПОЛЕТО.

Полето, материалният свят е винаги естествено разполвен. Физическите системи — *ГА*, а от там и физическото поле — *А* са разполвени на два полюса — положителен и отрицателен, северен и южен, на *ЕН* и *ИН*, а химическите системи — *Ж* и химическото поле — *М* на два пола.

Като следствие от това, кое от тежненията *свиване* или *разширение* е взело превес и накъде се движат физическите системи, към *ИН* или към *ЕН*, разбираме в кой период от кръговрата е действието, през втори или през четвърти. Ако си послужим със символиката мъж — жена, можем да кажем, че през втория период от кръговрата е матриархат, а през четвъртия патриархат.

Отнесено към човека звукът *Д* е символ за всичко свързано с пола и възпроизводството.

Д — Идеен символ за разполвяването и посоката *разширение* на полето.

ДА — Разполвено — *Д* физическо поле — *А*.

ДА е и посоката *разширение* на полето. Тогава физическите системи се движат от ядрото — *ИН* към междузвездния вакуум — *ЕН*.

Обратната посока *свиване* е *АД*.

ДАН — Разполвеното — *Д* физическо поле — *А* се установява — *Н*.

ДАНА — Разполвяването — *ДА* е установено — *НА*.

АНА е окончание за завършено установяване. В случая за мястото, пространството, където е установено разполвеното поле.

ДАНГРА — Разполвеното — *Д* физическо поле — *А* се установява — *Н* при което се осъществява първоизява на физически системи — *ГРА*.

В метеорологията *ДАНГРА* е мълнията.

ДАНГРА, Тангра — Красивата дъга и страшната мълния са единствените впечатляващи природни явления в степите. Поради това Тангра — гърмът е станал бог на тюркските степни народи.

ДАР — Разполвяването — *ДА* се осъществява — *Р*.

ДАР е първообразът на съвременната българска дума *дар*, *подарък*.

ДАРА — Разполвяването — *ДА* е осъществено — *РА*.

ДАРДЖА — Разполвяването — *ДА* се осъществява — *Р* и се проявяват химически системи *ДЖА*.

ДАРДЖА е първообразът на съвременните български думи *държа* и *държава*.

ДЕВ — По време на разполвяването — *Д* към Горната вода — *Е* се осъществява радиалното движение — *В*.

ДЕВА — По време на разполвяването — *Д* към Горната вода — *Е* е осъществено радиалното движение — *ВА*.

ДЕВАН — По време на разполвяването — *Д* към Горната вода — *Е* е осъществено радиалното движение — *ВА*, което се установява — *Н*.

ДЕВАНА — По време на разполвяването — *Д* към Горната вода — *Е* е осъществено радиалното движение — *ВА*, което е установено — *НА*.

ДЖА — Разполвени — *Д* химически системи — *ЖА*.

Звукът *Ж* в езика Бхаджа винаги е в съчетание и е предхождан от звука *Д*.

Думата *ДЖА* е придобила смисъл на проявление, поява, изява.

В Индия *джа* означава роден, а *двиджа* — два пъти роден.

ДЖАГАН — Проявени химически системи — *ДЖА*, когато физическите системи се установяват — *ГАН*.

ДЖАГАН — В *Индия*, светът (материалният).

В съвременния български език се употребява думата *джоган* — нещо голямо.

ДЖАГАНМАТА — В *Индия*, майката, владетелката на света — едно от имената на богинята Кали.

ДЖАН — Проявените химически системи — *ДЖА* се установяват — *Н*.

ДЖАНА — Проявени и установени, химически системи.

ДЖАНАР — Проявените и установени, химически системи се променят — *Р*.

ДЖАНАРА — Проявените и установени, химически системи са променени — *РА*.

ДЖАНАТА — Проявени и установени, химически системи в твърдата плътност на полето — *ТА*. Земната кора.

ДЖАНАМ — Проявени и установени химически системи — *ДЖАНА* в химическото поле — *М*.

Звукът *М* е символ и за човешката душа. Мъжът и жената са символи и подобия на двете противоположности: мъжът на *Е*, жената на *И*.

МАН означава установена душа. Логично е *НАМ* да означава същото. В някои европейски езици *МАН* означава човек и мъж. Различието за мъжа и жената е в позицията на другата част от думата *ДЖА*. За мъжа думата е *МАНДЖА*, а за жената *ДЖАНАМ*. Тъй като основният смисъл на всяка дума от Бхаджа е в началото и, в тези две думи е заложено и различието между мъжа и жената в пола и възпроизводството. Мъжът изгражда и дава душата, а жената тялото.

Това значи още, че душата на мъжа е насочена навън, към разширение, а женската душа е насочена навътре — към свиване. Основание за това ми дава и фактът, че когато мъж изпада в безсъзнание, в последния момент той има усещането че полита. Когато жена изпада в безсъзнание има усещането че потъва. От тук е и символиката за мъртвата и живата вода в приказките. Жената е символ за водата, а мъжът за огъня.

Мисля че думите първообрази на съвременните български думи мъж и жена са: *джанам* — *джана* — *жана* — *жена* и *манджа* — *мандж* — *маж* — *мъж*.

ДЖАНАМ — Дума от съвременния български език с неизвестни произход и значение. Можем да я чуем в текстовете на някои народни песни. Тъй като последният звук в думата е *М*, означаващ и *душа*, **ДЖАНАМ** може да се приеме и като съвременното *душо*, *душко*, *душичке*.

ДЖАНДАР — Проявените и установени химически системи — **ДЖАН** се разполвяват — **ДАР**.

Това е първообразът на съвременната българска дума *джандар* — полицай, човек, който отделя лошите хора от добрите.

ДЖАНДРА — Проявените и установени химически системи — **ДЖАН** са разполвени — **ДРА**.

ДЖАР — Химическите системи — **ДЖА** се променят — **Р**.
ДЖАР е първообразът на съвременната българска дума *жар*.

ДЖАРА — Химическите системи — **ДЖА** са променени — **РА**.

ДЖАРАДЖАРА, ДЖАРДЖА — Когато от ефира се прояви течността това е **ДЖАРА**. А когато от течността се прояви и твърдта, е още веднъж **ДЖАРА**. Двете последователни прояви са **ДЖАРАДЖАРА** или **ДЖАРДЖА**.

Идеята в **ДЖАРДЖА** е следната. Докато огнедишащият змей **УР** е открит, заради неговото огнено дихание не може да се появи живот. Затова **УР** — долната отворена граница на физическата система, между

ядрото и полето трябва да бъде обвита в твърда обвивка, която да обуздае огнения му дъх. Това деяние е *ДЖАРДЖА*, проявяване на твърдта от течността.

Този мотив е възприет от Християнството. Там свети Георги — *ДЖАРДЖА* убива змея *УР*.

<http://www.ikona.hit.bg/files/GEO-1.jpg>

Името Георги е вариант на Джордж, Джорджо, чиито първообраз е Джарджа.

Затова в България за хората носещи името Георги, се използва обръщението Джоро. Така се пее и в народната песен от шопско „Седнало е Джорето...“. Съвременният румънски град Гюргево, до неотдавна е наричан Джорджовград, а гораните българи от Гора в Косово празнуват Джорджовден.

В Големия зодиак **ДЖАРДЖА** е преходът между зодиите Овен — течността и Телец — твърдта. В Малкия зодиак, който е символично копие на Големия, край на зодия Овен е шести Май — Гергьовден. Затова тогава се принасят в жертва агнета и овни. На седми Май започва зодия Телец.

ДЖАРДАН — Променените и разполвени химически системи — **ДЖАРДА** се установяват — *Н*.

ДЖАРДАН, Джордан, Йордан — Река в Близкия изток. В нея Йоан Кръстител покръства своите последователи, между които е и Исус.

ДЖАРДАНА — Променените и разполвени химически системи — **ДЖАРДА** са установени — *НА*.

ДЖАРМАН — Промяна на химически системи — **ДЖАР** в химическо поле — *МА*, което се установява — *Н*.

ДЖДРА — Химическите системи — **ДЖ** се проявяват с пълна мощ и безусловно — *ДРА*.

ДЖДРАР — Химическите системи — **ДЖ** се проявяват с пълна мощ и безусловно — *ДРА* и се променят — *Р*.

ДЖДРАР означава и *войн*. Име на един от средновековните български клонове *Чдар болгар*.

ДЖЕРМАН — Село в съвременна България.

ДЖЕРМАН — Английското название на германците.

ДЖИВА — Химическите системи — *ДЖ* се свиват към Долната вода — *И* по време на радиалното движение — *ВА*.

Тази дума може да се разбере по-лесно ако погледнем към приказката за живата и мъртвата вода. Там мъртвата вода съединява тялото в неговата цялост, а към живот го връща живата вода. В Библията този мотив е изразен така:

И Господ, Бог
създаде човека от пръст из земята
и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание
и човекът стана жива душа.

Ако трябва да се изразят с една дума двете действия тя ще е **ДХАДЖИВА**.

ИВА е едно от имената на втория период от кръговрата, когато пространството се свива, а времето тече обратно. Посоката свиване на полето е гравитацията. **ИВА** е и силата която притегля всички физически, химически и биологични системи в нашето тяло едни към други, като ги уплътнява и образува нашата организирана *плът*.

ДЖИВА — В *Индия*, дума означаваща живот, оживотвореност. Това е първообразът и на съвременните български думи *живо*, *живот*.

ДЖУ — Химическите системи — *ДЖ* се уплътняват — *У*.

ДЖУДА — Химическите системи — *ДЖ* са уплътнени — *У* и разполвени — *ДА*.

ДЖУДА, на съвременен български език *Юда*, означава вода. В нашия език и митология са известни *Юда самодива* — *Джуда самадева* и *Мора Юда* — *Мъртва вода*.

В народните говори се употребява *удъ*, а в една странджанска песен се пее „че кой тича йуда да напива?“

ДЖУДА — Име от Евангелията, дошло в българския език чрез преводите им от гръцки като *Юда*.

Един от дванадесетте апостоли (дванадесетте зодии) — учениците на Исус. В Евангелията е записано, че той предава Исус. Това е символика дошла от Балкхара.

Човекът Исус, наречен по-късно с термин от Бхаджа *КХРАСТ* — кръст, бива предаден от ученика си *ДЖУДА* и е разпънат на *КХРАСТ* — кръст.

Звукосъчетанието *КХ* е символ за творческата мощ, а *РА* за промяната.

Звукосъчетанието *СТ* е символ за съотношението между двете крайни агрегатни състояния на материята в околоземното пространство. Те са *САМА ГУНА* и *ТАМА ГУНА*. *САМА ГУНА* е символизирана със звука *С* — символ за атмосферата. *ТАМА ГУНА* е символизирана със звука *Т* — символ за земната кора. *КХРАСТ* означава, че творческата мощ променя съотношението между ефирната и твърдата плътност на полето.

Ефирното състояние на материята, за да стане твърдо трябва да мине през течно и обратно — твърдото състояние на материята за да стане ефирно, трябва да мине през течно. Най-ясно това се вижда при водата, парата и леда.

За да слезе живителното съотношение от *КХРАСТ* (Христос) на Земята и да се появят растителното и животинско многообразие на нея, включително и човека, то трябва да мине през течността — *ДЖУДА* — Юда. Затова *ДЖУДА* целува Христос и Христос знае защо.

ДЖУДЖА — Уплътнени — *ДЖУ* и проявени — *ДЖА* химически системи.

Това е първообразът на съвременната дума *джудже*.

ДЖУН — Химическите системи — *ДЖ* се уплътняват — *У* и установяват — *Н*.

ДЖУНА — Химическите системи — *ДЖ* са уплътнени — *У* и установени — *НА*.

ДИВ — По време на разполвяването — *Д* към Долната вода — *И* се осъществява радиалното движение — *В*.

Това е първообразът на съвременната българска дума *див*, *дивак*, *диване* — нецивилизован човек и *диво*, *дивеч* и др.

ДИВА — По време на разполвяването — *Д* към Долната вода — *И* е осъществено радиалното движение — *ВА*.

ДИВАН — По време на разполвяването — *Д* към Долната вода — *И* е осъществено радиалното движение — *ВА*, които се установява — *Н*.

ДИВАНА — Разполвяването — *Д* към Долната вода — *И* и радиалното движение — *ВА* са установени — *НА*.

ДРА — Първоизява на разполвяването — *ДРА*.

Когато *ДРА* е първа сричка в някои думи означава *първоизява*. Когато е последна означава, че опоменатото в предните срички се изпълнява с пълна мощ и безусловно. Така е в имената на Драва, Хиндра, Рудра и във Вадждра.

ДРАВА — При първоизявата на разполвяването — *Д* се е осъществило радиалното движение — *ВА*.

ДРАВА — Река в Европа.

ДРАГАН — Първоизява на разполвяването — *ДРА* и установяване на физически системи — *ГАН*.

Това е първообразът на съвременната дума *дракон*.

ДРАГАН — Съвременно българско име.

ДРАГАНА — Първоизява на разполвяването — *ДРА* и установени физически системи — *ГАНА*.

ДРАГАНА — Съвременно българско име.

ДРАМА — Първоизявено — *ДРА* химическо поле — *МА*.

ДРАМА — Съвременен град на Балканския полуостров.

ДХА — Разполвени и разширени — *Д* възможности — *ХА*.

Диханието, издишването.

ДХА е първообразът на съвременните български думи: дух, дъх, душа (жива), *душа* (удушавам), *диша*, *духа* (вятърът), и др.

ДХАН — Диханието — *ДХА* се установява — *Н*.

ДХАНА — Диханието — *ДХА* е установено — *НА*.

ДХАО — Диханието — *ДХА* към горната граница на физическата система — *О*.

ДХАО, Дао — В Китай, учение за Пътя, за чийто основоположник се счита Лао Дзъ.

ДХАРМА — Диханието — *ДХА* осъществява — *Р* химическото поле — *МА*.

ДХАРМА, разширението е правилната посока която трябва да се следва. Всяко противопоставяне на естествения ход в причинноследствената верига от развитието на полето нагоре е грешно, грях, безрезултатно и безсмислено деяние.

Обратното на *ДХАРМА* е *АДХАРМА*.

ДХАРМА — В Индия, основен морален закон и противопоставянето на неговите правила се счита за грях. Адхарма е беззаконие.

ДХАРМАН — Диханието — *ДХА* осъществява — *Р* химическото поле — *МА*, което се установява — *Н*.

ДХУ — Разполвените — *Д* възможности — *Х* се уплътняват — *У*.

ДХУСТРА — Разполвените възможности са уплътнили — *ДХУ* в трите гуни — *СТРА* (*С* — *САМА*, *Р* — *РАМА* и *Т* — *ТАМА*).

ДХУСТРА — Име или прозвище на древноперсийски мъдрец с титлата *ЗАРА*, известен днес като *ЗАРАДХУСТРА*.

ДХУРГА — Разполвените — *Д* възможности — *Х* уплътняват — *У* и променят — *Р* физическите системи — *ГА*.

ДХУРГА, Дурга — Едно от имената на богинята Кали в Индия. Превежда се, *Непробиваема* (крепост).

§ 6. Е — ГОРНАТА ВОДА.

Е — Символ за Първата противоположност — *Горната вода*.

ЕВ — Идеен символ за Горната вода — *Е* и радиалното движение — *В*.

ЕВА — Горната вода — *Е* е осъществила радиалното движение — *ВА*.

ЕВА е едно от имената на четвъртия, животворния период от кръговрата — *КХАЛИ*, *САМАР*, *ДХАРМА*, когато пространството се разширява, а времето тече в права посока.

Ако сравним имената и значенията от два символа за кръговрата, ще установим, че *ЕВА* означава и *Изток*.

Ова — *Ива* — *Ава* — *Ева*

Юг — *Запад* — *Север* — *Изток*

ЕВА — *В Библията*, Адам именува жена си *Ева* — живот.

ЕВАР — Горната вода — *Е* е осъществила радиалното движение — *ВА* и го променя — *Р*.

ЕВАР, *Евър* — *В Елада*, Източният вятър.

ЕВРЕИ — За местните жители от източния бряг на Средиземно море, новодошлите хора на библейския Абрахам — Аврам са евреи — хора от изток защото идват от Самар — Шумер, от град Ур.

Абрахам и неговите хора са поклонници на бог Бал.

Световната и българската история показват, че когато някъде религиозното противопоставяне стане нетърпимо, част от населението се преселва при свои едновеци, едноплеменници или на нова територия. В случая Абрахам отива при свои едновеци в Балистан — Палестина, където върховен е бил бог Бал, наричан и в Вавилон и в Балистан „Създател на небето и на земята“.

Само хората на Абрахам, последователи на бог Бал са евреи, дошли от Ур, от Самар.

Хората на Мойсей, дошли от Египет са джудаи — юдеи, поклонници на бог Йехова и следовници на джудаите от африканска Етиопия.

Съвременният европейски клон ешкенази са хазари — едно от десетте „изгубени“ еврейски племена, „насилствено откарани в плен“ — освободени от джудайско робство и завърнали се отново в своята стара родина Самар и останали там завинаги. Те и днес живеят на територията на Иран и Афганистан.

Истинското име на този народ е Кхазар, кхазари. Исус е от този народ. Затова е наричан „назарянин“, от „град Назарет“.

По-късно част от кхазарите от Персия се преселват заедно с българите в Кавказ. Там част от кавказките кхазари приемат юдаизма и стават днешните евреи ешкенази, а другата част от тях са съвременните азери в Азербайджан. Същото се случва и с българите от Кубратова България. Част от тях начело с Бат Баян приемат юдаизма, а останалите не. Тези разделения, на двата народа са причината за религиозна гражданска война вътре и в двата народа, между джудаи и неприелите новата религия, а не както се описва от науката история, между българи и хазари.

ЕВРОПА — Горната вода — *E* е осъществила радиалното — *B* и третото — *P* движение към горната граница — *O* на пространството на физическата система — *ПА*.

Едно от имената на четвъртия период от кръговрата е *ИЗТОК* и *ЕВРОПА* означава и движение в най-източната част от пространството на физическата система.

ЕВРОПА — Най-източната планина на Балканския полуостров — Странджа.

Ето древните имена на три от южнобългарските планини;

Първата е Родопа — родитна планина. Род — родитност, плодородие, изобилие на блага. Опа е планина.

Втората планина, е Маропа — мъртва планина — Сакар. Мар — мъртво, смърт. Опа — планина.

Третата, е Европа — източна планина — Странджа. Евр — изток. Опа — планина.

Опа съществува и днес в съвременния български език. Когато някое малко дете падне, баба му обикновено казва „Опай, баби, опай.“, което значи „Стани бабиното, изправи се“. С *opa* е свързана и поговорката „Първо прескочи, пък тогава кажи хоп.“

Opa е понятие, изразяващо в най-общ смисъл отвесна посока.

Потвърждение, че Странджа е Европа ни дава и част от древен мит от Елада:

Царят на богатия финикийски град Сидон — Агенор, имал трима синове и дъщеря, хубава като безсмъртна богиня. Тази млада хубавица се наричала Европа. Веднъж Агеноровата дъщеря сънувала сън. Тя видяла как Азия и материкът, който е отделен от Азия с море, превърнати в жени се борели за нея. Всяка от тях искала да притежава Европа. Победена била Азия, която макар и да била възпитала и отгледала Европа, трябвало да я отстъпи на другата.

Това се вижда и от древните наименования на местностите в Балканския полуостров, в карти за онова време.

Но има и още една планина, чието име е образувано по същият начин. Тя е Етиопа. Според историческите сведения, най-вероятно това е средноазиатската планина Хиндокуш. Виж:

<http://protobulgarians.com/Statii%20za%20prabaalgarite/Ethiopi%20i%20gimnosofisti-novo.htm>

Името и е образувано от *opa* — планина и Ети или Йети — Снежния човек, за когото се носят легенди от векове, а самата легенда е достигнала до всички краища на света. В случая не е важно дали наистина е съществувал Снежен човек, мечка, маймуна или каквото и да е. Важно е, че е съществува легендата, а тя е красива и желана и затова е безсмъртна. Била е достатъчно основание планината да се нарече на името на Снежния човек — Етиопа, хората които живеят там — етиопи (както балканджии), а държавата на някой от народите живеещи там — Етиопия.

Ето едно сведение от средновековен български анонимен автор, от XI век.

И тогава, след него се намери друг цар в българската земя — детище, носено в кошница три години, на което се даде име Испор цар, който прие българското царство. И този цар създаде велики градове: на Дунава — Дръстър град; създаде и велик презид от Дунав до морето; той създаде и Плюска град. И този цар погуби множество измаилтяни. И този цар насели цялата Карвунска земя. И оубо (впрочем) бяха преди това етиопи.

За това има и други сведения.

В книгата „Веда словена“, са записани устни предания и песни от помашкото население в Източна Македония. В тях се съдържат сведения за времето когато сме живели в Етиопа, за съжителство на бели и черни етиопи в азиатска Етиопия. За събития станали в съседни тогава с нас царства. Ето няколко цитата:

*Още рече Камяна не отрече,
хабер си кралю дойде,
чи е навървил Читайска краля
през тоя земя Харапска,
през това моря гуляму;
лю утде си дзамине,
сита земя пупленява.
Робинки си църни ръки кършет,
църни ръки кършет солзи ронет,
чи си тяхна земя устает,
ут майка си са дялба раздилат.*

*Бог да бие царна Харапине,
царна Харапине Харапската крале.*

*Разеди са Харапската кралю,
разеди са налюти са,
та си прати царна Харапине
да ми сече малки деца.*

Виж: <http://ziezi.net/veda1/>

Тези песни са записани през втората половина на деветнадесети век, когато още не е известен древният град Харапа, който беше открит от археолозите в началото на двадесети век в северния индийски щат Пенджаб, днес част от Пакистан. Харапа, Мохенджо Даро и други селища от долината на река Инд разкриха на учените от двадесети век неизвестна до тогава високоразвита древна цивилизация, която нарекоха културата Харапа. Залезът ѝ настъпил с нахлуването на арийските племена в долината на Инд.

А сега да надзърнем в книгата на Петър Добрев „Българските огнища на цивилизация на картата на Евразия“. Там г-н Добрев ни запознава със старинен текст от 354-та година, известен като „Анонимен Хронограф“. В него са описани вече известни, значими и уважавани народи и държави, живели и съществували някога в Азия. Последни в списъка са поставени и българите. Г-н Добрев посочва точно местата, където са живели споменатите народи и къде са били техните държави. Ето коментарът му за българите:

И най-после стрелката на маршрута отскача рязко на изток, споменавайки добре известните гимнасофисти или нагомъдреци — средновековно название на съседните с Персия северни индийци и по-специално на индийските брахмани. До тези именно гимнасофисти във втория списък на Хронографа е поставено като завършек на текста и името на древните българи.

Оставям на читателя сам да провери в историческите карти колко е разстоянието между Харапа и посоченото от г-н Добрев място, според Хронографа.

Виж: <http://www.harappa.com/>

Споменът за народа Харапа е жив и днес в народното ни творчество. В съзнанието на българите арапин означава черен човек. Така се пее в народната песен: „Чер арапин бял кон язди.“ Днес обикновено се приема, че между арапин и арабин няма разлика, че става въпрос за един и същ народ. Така е, но не съвсем.

В неизвестно за мен историческо време народът Харапа, от долината на река Инд, или част от него, или два народа се преселват в южната част на Арабския полуостров и остават там с името си харапи — араби. От тях е и името на целия полуостров. Една част от този народ или вторият народ е прекосил Червено море и се е заселил в Африка. Този народ е запазил другото си название — етиопи и е създал царство със същото име — Етиопа. Тази африканска Етиопия полага началото на Египетската цивилизация. В най-ранните фрески от древен Египет хората са рисувани с тъмна кожа. Същите тези етиопи са преносители на Юдаизма от Азиатска Етиопия, достигнал по-късно до Палестина.

А ние сме живели в държавата Балкхара, със столица град Балкх — в северен Афганистан, в планината Хиңдокуш. Преселваме се първо около Кавказ, а по-късно тук, с името си балкхари — българи. Именуvalи сме най-голямата планина в земите си Балкхан — Балкан, а от там е и името на целия полуостров.

Сега сме *балканджии*, а в древността сме били *етиопи*.

ЕВРО — Горната вода — *E* е осъществила радиалното — *B* и третото — *P* движения, към горната граница на физическата система — *O*.

Днес в Европейския съюз се използват две форми на думите Европа и евро. Едната е западноевропейска, където думите се изписват и произнасят с *У* вместо с *В*, *Еуро* и *еуро*. Мисля, че тази форма е отглас от Бхаджа, където думата би трябвало да е *ЕУРОПА* и *ЕУРО*. Но ние отдавна сме под гръцко културно и духовно влияние и у нас днес се използва, както и в много други случаи гръцкия вариант Европа и евро.

ЕЗИЧНИЦИ — Така са ни наричали през средновековието, преди да ни наложат християнството. Това анатомично название звучи странно. Защо езичници, а не ушници, очници, ръчници или крачници, а именно езичници? От употребата на този термин в онези времена е ясно, че той се използва само във връзка с религиозността на нашия народ, т.е. че ние в онова време, преди насилственото налагане на християнството не сме били религиозни.

Това, че не сме били религиозни тогава е вярно и е странно, че сме успели няколко хилядолетия, въпреки превратностите, да се опазим от падението наречено религия. Да останем свободни от хомота на някое измислено божество и алчността и егоизма на неговите служители тук на земята. Че не сме отстъпили от разума и сме се ръководили не от свещени книги или заповедите на богове или пророци, а от Истината — Балкхара, вложена в *ЕЗИКА* на древните българи Бхаджа, от където идва и названието *ЕЗИЧНИЦИ*.

ЕЛ — Горната вода — *Е* извършва кръговрат — *Л*.

ЕЛ — Върховен Бог в древността на територията на източното средиземноморие. Поради това тази територия тогава е наричана Елада. В днешната историческа наука я наричат? Финикия. По-късно, когато бог Ел е изместен и заменен от бог Бал, (Баал, Ваал), същата територия започва да се нарича Балистан — Палестина.

ен — Горната вода — *Е* е в покой — *Н*.
Междувездният вакуум.

ЕН, **Ян** — *В Китай*, като остатък от Балкхара е запазен двуполусния модел на Закона за единство и борба на противоположностите — Дуализма.

Всяко нещо,
е в процес на търсене на своето равновесие,
в непрекъснатата промяна,
между положителния принцип Ян
и отрицателния Ин.

ЕНКИ — Шумерски бог.

ЕНКИ, Янки — Днес название на американците от североизточната, старата част на САЩ, а от там и на всички граждани на САЩ.

ЕНКИДУ — Герой от шумерския епос за Гилгамеш. Днес начало на текста на американска детска песничка „**Енки дудъл...**“.

ЕНЛИЛ — Шумерски бог.

ЕНЛИЛА — От междузвездният вакуум — *ЕН* започва и в него завършва кръговратът — *ЛИЛА*.

Знакът за *ЛИЛА* е **IYI**, а знакът на бейзболния отбор на янките от Ню Йорк е съставен от две букви, инициалите на Ню Йорк **N** и **Y**, като втората е вписана в първата и се образува знакът **IYI** с една допълнителна наклонена черта.

ЕННИК, Енинак — Денят 22 Юни. Най-дългият ден в годината и най-високата точка в живително отношение. Тогава възходящото тежнение на *E* — *разширение*, през първото полугодие достига най-високата си стойност и се установява.

Целта на тежнението разширение е междузвездният вакуум, а името на междузвездния вакуума в езика Бхаджа е *ЕН*. От *ЕН* произлизат имената Енник и Енинак, а за да препокрие Енник и Енинак църквата постановява Енювден.

Енник е с най-висока живителна сила от Живото дихание. Затова на Енювден се берат лечебните билки.

Предполагам, че 22 Юни е наричан от народа ни и Вишин ден, денят на бог Вишну — Законът.

§ 7. Ж — ХИМИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ.

Ж — Идеен символ за химическа система.

ДЖА — Символ за химическа система, а понякога и за изява въобще.

Всеки химически елемент и съединение има своя кристална структура.

Най-разпространените кристали на земята са снежинките. Те всички са различни в детайлите, но винаги са еднакви по форма — шестолъчна. Затова звукът **Ж** — символът за химическите системи е получил графичен знак — буква от българската азбука с форма на снежинка.

Звукът **Ж** в езика Бхаджа винаги се предшества от звука **Д** — **ДЖА**

<http://www.its.caltech.edu/~atomic/snowcrystals/photos/photos.htm>

В Индия, планината Хималая е наричана „Снежната обител“ заради наличието и изобилието на най-разпространения кристал —

снежинката.

http://photo-cult.com/pics/312/pic_9995835_0312627.jpg

В Индия, *джа* се превежда роден, а *двиджа* — два пъти роден.

§ 8.3 — ИЗЯВЕНАТА ЧАСТ ОТ ЗАКОНА. ЧОВЕШКОТО ПОЗНАНИЕ.

З — *За физиката*: Идеен символ за изявената част от Закона.

З — *За човека*: Идеен символ за човешкото познание, паметта, съхранените сведения.

За придобитото по сетивен път.

ЗА — *За физиката*: Изявената част от Закона.

Звукът *Б* от Бхаджа е символ за Мъдростта вложена от Твореца в Единния природен Закон, който е свършен и управлява всичко което се случва или би могло да се случи във Вселената.

Звукът *Б* е символ за идеалната, непроявена част от Закона, а звукът *З* е символ за изявената му „видима“ част — обективната Истина.

ЗА — *За човека*: Човешкото познание, паметта, съхранените сведения.

Нашата, човешката, субективната истина — познанието придобито по сетивен път.

За съжаление субективната ни истина е само малка част от обективната, но с общи усилия се увеличава.

Хората могат да достигат и до идеалните възможности от Закона — *Б*, теоретично, чрез своята мъдрост, а тя е различна от човешкото познание. Така твърди и Лао Дзъ:

Мъдрият не е начетен.
Начетеният не е мъдър.

Знаещият е ограничен в разбирането, тълкуването само на известните нему неща, а мъдрият разгадава същността на непознатото и достига в дълбочина до невидими, абстрактни идеи.

ЗАПАД — Днес това е една от четирите географски посоки на света. Част от плоска, двуизмерна система положена и ориентирана върху земната повърхност. Но светът е триизмерен и преди тази система да се приложи двуизмерно, географски тя е била триизмерна, астрофизическа и посоките са имали други направления. За това ни подсказват и думите *изток* и *запад* от съвременния български език.

Запад е вторият период от кръговрата, когато пространството се свива, а времето тече обратно.

Съществителното *запад* идва от глагола *западам*. Той е различен от *падам*. Могат да западат цели държави, райони, градове, стопански отрасли, родове, хора и т.н.

Това означава, че материята не само пада надолу, като се стича и втича в Черната дупка, но и че губи качества, свива се и изчезва. Този е *западът* за древните.

В подкрепа на това ще цитирам текст от свещената „Книга за долното полукълбо“ от древен Египет. Цитатът е от „Басня за слънчевата лодка“.

По принцип там става въпрос за Диханието на Брахма, разделено на двадесет и четири часа, като за долното полукълбо остават дванадесет. Ето какво пише за първия час:

1-я час на нощта. — Той слиза, този велик Бог, под земята, „арит“ на западния небосклон, който има окръжност 120 атруи; Боговете които са с него, минават в този арит. Той не се приближава до боговете на долното НЕБЕ. Величието на този велик Бог достига тогава до Уер-нес (небето) в едно поле, 309 атруи дълго и 120 атруи широко. Нте-му-ра е името на това първо поле на долното НЕБЕ. Хенба-в-ш-у е името на боговете, които са с него. Погребалните почести, които се получават на земята с облеклото на истината (мумията), се пренасят в голямото долно небе.

Ето и още един цитат от свещена книга на древен Египет. „Книга за излиза от деня“, погрешно преведена като „Книга на мъртвите“.

Цитатът е от „Глава за обществото на боговете“:

О, ти, който установяваш намиращата се у мене тайна, произвеждайки преобразуванията, като Хепра, излизайки във вид на кръг за да осветяваш! Аз съм бил заченат на **Западната част на Небето**, аз давам светлина на душите в техния ковчег, аз хвърлям лъчи върху ония, които се намират затворени в клетка.

Аз приготвям добър път към вратите Тиау; върша това, защото придружавам оногова който е отпаднал и изнемощял, подкрепям го, защото онзи, който плаче е онзи от **Западняците**, когото спасявам, на когото аз съм **Богът Акер** от областта Акер.

ЗАР — *За физиката*: Изявяващата се част от Закона — **ЗА** се осъществява — *Р*.

ЗАР — *За човека*: Човешкото познание — **ЗА** се осъществява — *Р*.

Това е първообразът на висшите владетелски титли: в Асирия — Сар, в Рим — Цезар, във Византия — Кесар, в Австрия и Германия Кайзер, а в България — Цар.

Като се започне още от Сар Гон Първи в Акад и за всички изброени по-горе народи освен общата върховна титла се е запазила и закономерността тя да се извежда винаги като по-висша от името и отделната личност, заемаща този сан. Това е отличителна черта на държавотворните народи. За разлика от тях в туранските племена на преден план е изведена личността с неограничена власт. Такива са Чингис Хан, Отоман Хан, Митхат паша, Тосун бей.

ЗАРА — *За физиката*: Изявената част от Закона — **ЗА** е осъществена — *РА*.

ЗАРА — *За човека*: Човешкото познание — *ЗА* е осъществено — *РА*.

ЗАРА е първообразът на съвременните български думи *заря*, *зора*, *озарявам*.

ЗАРА — В книгата „Веда Словена“, в Толкованье, неразбрани речи пише:

Зара: значи биларин, кой-то гледа на звездите и познава какво ще бъде.

ЗАРАДХУСТРА — Когато изявената част от Закона — *ЗА* е осъществена — *РА*, при разполвяването — *Д* на възможностите — *Х* са уплътнени — *У* трите гуни — *С*, Сама гуна, *Т*, Тама гуна и *РА*, Рама гуна.

ЗАРАДХУСТРА, Заратустра — Име на древен персийски маг, мъдрец създал дуалистичното философско-религиозно учение известно като Зороастризмъ.

ЗАРЕВ МЕСЕЦ — В книгата „Веда Словена“, в „Толкованье, неразбрани речи“ четем:

Есенскій месец кого-то зафащала зимата.

ЗДРАДЖ — *За физиката*: Когато изявената част от Закона — *З* се осъществява с пълна мощ и безусловно — *ДРА*, се проявяват и химически системи — *ДЖ*.

ЗДРАДЖ — *За човека*: Човешкото познание — *З* се осъществява с пълна мощ и безусловно — *ДРА* и се изявява — *ДЖ*.

Мъдростта, Истината от Закона — *Б* е идеална, невидима и непознаваема, а осъществената, изявената и видима част от Закона е достъпна и опознаваема чрез сетивата и разума, човешкото познание — *З*.

ЗДРАДЖ е първообразът на съвременната българска дума *зрач* — полумрак.

ЗДРАДЖА — *За физиката*: Когато изявената част от Закона — *З* се е осъществила с пълна мощ и безусловно — *ДРА*, са се проявили и химически системи — *ДЖА*.

ЗДРАДЖА — *За човека*: Човешкото познание — *З* се е осъществило с пълна мощ и безусловно — *ДРА* и се е изявявало — *ДЖА*.

ЗРА — *За физиката*: Първоизява — *РА* на изявената част от Закона — *З*.

ЗРА — Първоизява на човешкото познание.

ЗРА означава гледам, виждам и е първообразът на съвременните български думи *зрение, прозрях, зрелост*. А заедно с неговият синоним *видя* и производната му *виделина* стигаме до единствения обект на човешкото зрение *светлината*, в прекия и преносен смисъл.

Свет, в българския език означава *светът* и *светлината*.

§ 9. И — ДОЛНАТА ВОДА.

И — Символ за Втората противоположност — *Долната вода*.

ИВ — Идеен символ за Долната вода — *И* и радиалното движение — *В*.

ИВА — Долната вода — *И* е осъществила радиалното движение — *ВА*.

ИВА е едно от имената на втория период от кръговрата — Кхали, Марса, Адхарма, когато пространството се свива, а времето тече обратно.

Ако сравним имената и значенията от два символа за кръговрата, ще установим, че *ИВА* означава и *Запад*.

Ова — Ива — Ава — Ева

Юг — Запад — Север — Изток

ИЗТОК — Днес това е една от четирите географски посоки на света. Част от плоска, двуизмерна система положена и ориентирана върху земната повърхност. Но светът е триизмерен и преди тази система да се приложи двуизмерно, географски тя е била триизмерна, агрофизическа и посоките са имали други направления. За това ни подсказват и думите *изток* и *запад* от съвременния български език.

Съществителното *изток* идва от глагола *изтичам*. Всичко осезаемо около Земята изтича от земното ядро.

Изток е символ за четвъртия период от кръговрата, когато пространството се разширява, а времето тече в права посока.

За четвъртия период от кръговрата има сведения от древен Египет и от Библията. За Египет са от „Книга за долното полукълбо“, „Басня за слънчевата лодка“, края на текста за дванадесетия час на нощта.

... Величието на този бог достига до тая страна, която е краят на безусловната тъмнина. Раждането на този

велик бог, който се е появил в Хепер (бъдещия живот) е станало в тая страна. Името на вратата на тая местност е Тен-нете-у (врата на боговете). Името на това място е Хепер-т-кеку-с-атат-у-мес-т-у (произвеждане на (от) тъмнината, изгрев на ражданията). Ония, които се намират в тая страна се покланят на този велик бог в мига на съединението му с **Изтока на небето**, те се провикват: „Раждане! Раждане! Произвеждане! Произвеждане!“. Всяка душа от небесния път поднася почестите си на твоята душа; тя се съединява с нея и земята, с твоите същности, господаря на благоговението!

Богът — Слънце когато достигне до горното полукълбо, се издига, образувайки въодушевените същества в собствената им страна.

Аз съм вчера и познат ми е утрешния ден. Господар на възкресението, тайна на душата — създателка на боговете, която произвежда жизнените храни за ония, които се приближават до запада на небето, управител на **Изтока**, господар на лицата, които сияят в неговата светлина, господар на излизация из тъмнината бъдещ живот.

Възвание към Ра: Лицето ти се развеселява от добрата истина която възвестяваш, която е влизането ти в небето на изходът ти на **Изток**.

А ето и текстовете от Библията:

Така той изпъди Адама; и постави на изток от Едемската градина херувимите и пламения меч, който се

въртеше, за да пазят пътя към дървото на живота.

Тогава излезе Каин от Господното присъствие и се засели в земята Нод, на изток от Едем.

ИЛ — Долната вода — *И* извършва кръговрат — *Л*.

ин — Долната вода — *И* е в покой — *Н*.

Физическото ядро.

В древността е наричано Авалока и Авалон — място на непроявеното.

От това *ИН*, е думата *in* в съвременния английски език означаваща *вътре*.

ин — *В Китай*, като остатък от Балхара е запазен двуполусния модел на Закона за единство и борба на противоположностите — Дуализма.

Всяко нещо,
е в процес на търсене на своето равновесие,
в непрекъснатата промяна,
между положителния принцип Ян
и отрицателния ИН.

ИННИК, Ининак — Имена на деня 22 декември — Коледа от Българския зодиак и Нова година от Българския календар. Най-големият ежегоден празник на българите през хилядолетното им съществуване.

22 декември е най-късият ден в годината и най-ниската точка в живително отношение. Той е денят когато низходящото тежнение на *И* — *свиване*, през второто полугодие достига най-ниската си стойност и се установява.

Целта на тежнението свиване е ядрото, а името на ядрото в езика Бхаджа е *ИН*. От *ИН* произлизат имената Инник и Ининак, а за да препокрие Инник и Ининак църквата постановява Игнажден.

§ 10. К — НАПРЕГНАТОСТТА НА ПОЛЕТО.

К — Идеен символ за напрегнатостта на полето.

КХ — Идеен символ за творческата мощ — напрегнатостта на полето — *К* и възможностите — *Х* от Закона.

В определено равнище на напрегнатост на полето се осъществяват точно определени за това равнище възможности. Затова звуците *К* и *Х* са винаги заедно в звукосъчетанието *КХ*. То е трудно за произнасяне в съчетание с други звуци и в практиката, в по-късни времена звукът *Х* често не се произнася и трайно отпада от някои думи. По-рядко отпада *К*, а понякога *КХ* преминава в *Г*. Така е станало с думите: Балкх — Балк или Балх, Балкхара — Балхара, балкхари — българи, Бракхма — Брахма — Брама, Кхиндра — Хиндра — Индра, Дхарма — Дарма.

КХА — *За философията*: Творческата мощ е осъществена.

КХА — *За физиката*: Напрегнатостта на полето — *К* и възможностите — *Х* са изявени във физическото поле — *А*.

Всички промени в състоянието на физическата система са следствие от промяната на напрегнатостта на полето — *К*, а напрегнатостта се променя като следствие от промяната на съотношението (неравновесието) между тежненията на двете противоположности.

Всяка възможност от Закона може да се изяви само при определена напрегнатост на полето, в определена околна среда. В дадени граници на полевата напрегнатост могат да се осъществят много и различни възможности. Те си взаимодействат и създават първо физически системи, които се групират в спътникови общности. Така пространството се уплътнява и се създават и химическите системи — неорганичната материя, след нея органичната, биологичната и т.н. по пътя на еволюцията *ДХАРМА*.

Промяната, като следствие от *ДХАРМА* не само променя определени полета *М* с формите им *Ш*, но онези, чиято

жизнеутвърждаваща напрегнатост е задмината при промяната от новата полева напрегнатост и е изостанала извън нея ще изчезнат. При промяната ще се осъществят нови възможности, чиято жизнеутвърждаваща напрегнатост е достигната и вече е в границите на новата напрегнатост на земното поле. Така изчезват и се появяват нови животински видове.

КХАБАЛ — Творческата мощ се е осъществила — *КХА* по време на кръговрата на Закона — *БАЛ*.

КХАБАЛА — Осъществени творческата мощ — *КХА* и кръговрата на Закона — *БАЛА*.

КХАБАЛА — Учение за тайните на Вселената предавано устно от учител на ученик.

КХАВАРН — Творческата мощ — *КХА* е осъществила радиалното движение — *ВА* и го променя — *Р* и установява — *Н*.

КХАВАРНА — Творческата мощ — *КХА* е осъществила радиалното движение — *ВА* и го е променила — *Р* и установила — *НА*.

КХАВАРНА, Каварна — Град в съвременна България.

КХАДЖА — Творческата мощ — *КХА* е проявила химически системи — *ДЖА*.

КХАДЖА е уплътнена *ГАНА*, *АСТРА*, *АМАНА*, Етера.

Тя е първообразът на съвременната българска дума *каша*.

АКХАДЖА — Акаша е противоположната дума на *КХАДЖА*.

КХАЗАН — Творческата мощ — *КХА* е изявила човешкото познание — *ЗА* и го установява — *Н*.

Казан и Казанлък са съвременни градове във Волжска и Дунавска България.

КХАЗАНА — Творческата мощ — *КХА* е изявила човешкото познание — *ЗА* и го е установила — *НА*.

КХАЛ — Творческата мощ — *КХА* осъществява кръговрата — *Л*.

Кръговратът е времето, което няма свои характеристики, затова е символ на черния цвят. Съвременната българска дума калугер идва от *КХАЛ*, Кал, почерняне, отказ от светски живот, черното духовенство. Но днес тази идея е преминала към думата *КХАР*, *КХАРА* — кара.

КХАЛА — *За физиката*: Напрегнатостта на полето — *К* и възможностите — *ХА*, през четвъртият период от кръговрата, когато пространството се разширява, а времето тече в права посока — *ЛА*.

КХАЛА — *За обществото*: Първата половина от Малкия Зодиак, от 22 декември до 22 юни.

КХАЛА — *В Индия*:

Кала — Бог на времето, а от тук и бог на смъртта, гибелта, разрушението и упадъка. Кала също така означава „черен“ — едно от имената на Шива, бога на овъглените трупове и съпруг на богинята Кали.

КХАЛАСТРА — Творческата мощ — *КХА* през четвъртият период от кръговрата — *ЛА* е проявила трите гуни — *СТРА* (*С* — *САМА*, *Р* — *РАМА* и *Т* — *ТАМА*).

КХАЛАСТРА, коластра — Първата майчина кърма, непосредствено след раждането.

КХАЛИ — *За физиката*: Напрегнатостта на полето — *К* и възможностите — *ХА*, през втория период от кръговрата, когато пространството се свива, а времето тече обратно — *ЛИ*.

КХАЛИ — *За обществото*: Втората половина от Малкия Зодиак, от 22 юни до 22 декември.

КХАЛИ — В Индия:

Богинята унищожителка, Кали черната. Тя е всяващ страх и ужас аспект на жена владетелка на света (Джаганмата), която оставя след себе си само смърт и разрушения.

Изобразяват я като чернолика жена с искрящи и жадуващи кръв очи от които капе човешка кръв. Навървени около шията и висят човешки черепа, змии опасват шията и като огърлица, а във всяка от десетте си ръце държи оръжие. Като богиня на смъртта Кали унищожава всичко, включително и божественния си съпруг.

Други имена на богинята са: Дурга — непробиваемата; Ума — сияйната; Сати — истинската жена, почтената и предана съпруга; Шакти — силата, детеродната енергия; Джаганмата — майка, владетелка на света; Парвати — планинска богиня; Махамари — великата убийца; Гаури и др.

КХАЛИН — Творческата мощ — *КХА* през втория период от кръговрата — *ЛИ* се установява — *Н*.

Калин е съвременно българско мъжко име.

КХАЛИНА — *КХАЛИ* е установена — *НА*.

Калина е съвременно българско женско име.

КХАЛИНДА — *За физиката*: Напрегнатостта на полето — *К* и възможностите — *ХА* през време на втория период от кръговрата, когато пространството се свива, а времето тече обратно — *ЛИ* са установени — *Н* и разполвени — *ДА*.

Долна мъртва точка от кръговрата на творческата мощ.

КХАЛИНДА, Калинда — *За обществото*: Краят и началото на Малкия Зодиак.

Най-големият ежегоден български празник — Коледа, празнуван в продължение на хилядолетия на 22 декември, запазил името си до

днес.

КХАЛИНДАР — *За физиката*: Напрегнатостта на полето — *К* и възможностите — *ХА* през време на втория период от кръговрата, когато пространството се свива, а времето тече обратно — *ЛИ* са установени — *Н* и разполвени — *ДА* и се променят — *Р*.

КХАЛИНДАР, Календар — *За човека*: Отнесено към човека е звездоброец, който следи и отчита смяната на сезоните, месеците и дните през време на Малкия Зодиак — земната обиколка около Слънцето.

Днес *КХАЛИНДАРът* е заменен от печатните настолни и стенни календари.

КХАЛИУГА — *За физиката*: Напрегнатостта на полето — *К* и възможностите — *ХА* през време на втория период от кръговрата, когато пространството се свива, а времето тече обратно — *ЛИ* уплътняват — *У* физическите системи — *ГА*.

В обозримо земно измерение *КХАЛИУГА* е ледников период и вторично подивяване на хората.

В Индия Кали Юга е настоящата, Желязната епоха.

КХАЛПА — *За физиката*: Напрегнатостта на полето — *К* и възможностите — *ХА* са осъществили времето — *Л* и пространството — *ПА*.

КХАЛПА е времепространство — определено време, за изграждане на определено пространство.

КХАЛПА, Калпа — *В Индия*, според „Индийска митология“:

Един ден на бога Брахма, равняващ се на 4 милиарда човешки години.

Според джайнистката космология Калпа и Калпатхитха са двете най-висши нива на вселената. Калпа се разделя на 12 Девалока или рая с различни названия и различни обитатели.

КХАМА — Творческата мощ — **КХА** е осъществила химическото поле — **МА**.

Всяко материално тяло има свое поле и то е променлива величина. Ако вземем за пример човека, усещането за промените на полето са чувствата. Те са вътре в тялото и вън от него.

Полето в здравето човешко тяло трябва да е в такова равновесие, че той да не усеща никой от своите телесни органи. Здравият човек не усеща и не осъзнава, че премигва през няколко секунди, че диша през няколко секунди, че сърцето му бие непрекъснато. Ако усеща функционирането на някой орган, дори и да няма болка, това означава че нещо в него не е наред.

Външните чувства са обмен на сведения при взаимодействието на човешкото биополе с всички обкръжаващи го полета. То се поддава на тяхното влияние и се променя без ние пряко да осъзнаваме това. Следвайки техните тежнения, стойността на нашето биополе се променя в благоприятна или неблагоприятна посока и поражда у нас съответното приятно или неприятно чувство.

Нашето биополе се влияе от промените на слънчевата активност и съответната промяна в земната магнитосфера. То се влияе от Луната, от сезонните и метеорологични промени, от присъствието на много хора, или отделни личности, животни, водни басейни и всичко което ни заобикаля.

Най-силно влияе това на малките деца. Понякога те плачат неутешимо без никаква видима причина. А тя е приближаваща рязка промяна в метеорологичните условия, ниско атмосферно налягане, облачност с висок електрически заряд и др.

Думата биополе е нова, въведена от съвременната наука, но още от древността за това се използват други две думи: Аура в астрологията и Душа в религията.

Външното и вътрешното поле на човека са в непосредствена връзка. Затова древните траки са казвали, че не можеш да излекуваш тялото докато не си излекувал душата.

КХАМА е обмена на сведения за стойността на полето, чувствителност, осезаемост, която поражда тежнения в биополето и желанието в тялото.

Чувствата са известни на всеки, но въпреки това ще се спра на две от тях.

Първото, най-силното човешко чувство е страхът, ужасът. В екстремна ситуация човек изпада в шок. Тогава: го полазват, побиват тръпки, косата му настръхва, дъхът му спира, краката му омекват или стават тежки като от олово, той се вцепенява и често изпада в безсъзнание, а понякога става ням свидетел на собствената си гибел, без да е в състояние да направи нещо. Това е най-яркият пример за влиянието на външното поле и неговите промени върху вътрешното, телесното.

Но за щастие, не се случва често и е неприятен спомен. Затова ужасът не е издигнат в култ.

Второто по сила чувство е любовта. И при нея е силно изразено въздействието на външното поле и неговите тежнениа върху вътрешното, телесното. То е съотношението между платоническата любов и секса, от едната до другата крайност. Всъщност за мнозина любовта е сексът и неговата кулминация оргазма.

Какво е оргазъм и за какво служи той?

Първо, той е сладкото бонбонче което ни кара да желаем, да търсим и да правим секс, единственият естествен начин за продължаване на рода. Законът ни е дал тази залъгалка за да е сигурен че ще изпълняваме повелята, да създаваме потомство. Какво ли би станало ако го нямаше? Но оргазмът е различен, понякога дори е неприятно чувство защото и полетата са винаги различни.

Второ, той е локално, временно биополе предназначено да повиши жизнеността на семената и яйцето и тяхната активност, необходими за действието при срещата им. Това е основната му функция.

От последното е ясно, че ние не сме преки извършители на зачатието, а правилно настроените семена и яйца. Любовта и сексът, дори и оргазмът не са оплождане, а само удоволствието *КХАМА* — Кама. Няма да се задействат кодовете, няма да бъде заченат нов *Аз* — човек, ако не са настроени правилно яйцето и семената. Затова в Индия се твърди, че бог Кама няма тяло и е невидим. Той е само любовта удоволствие, но не и любовта зачатие.

Всичко в материалния свят се осъществява от напрегнатостта на полето — *К*, причината за всички промени. А промяната, следствието е това, което във физиката наричат електромагнитни трептения. Техен символ в езика Бхаджа е звукът *Р*. Когато той се появи ще осъществи

кодовете и ще постанови нов Аз. Това на езикът Бхаджа е изразено така:

*Кхама е любовта удоволствие,
а Кхарма любовта сътворение.
Когато Кхама стане Кхарма,
ще има зачатие.*

КХАМА — В Индия: Богът на любовта Кама — плътско желание.

КХАМАН — Творческата мощ — *КХА* и химическото поле — *М* се установяват — *Н*.

От *КХАМАН* произлиза съвременната българска дума *каман*, *камен*, *камък*, *камъни*.

КХАМАРА — Творческата мощ — *КХА* е изградила химическото поле — *МА* и го е променила — *РА*.

КХАМАРА е творческата мощ, която убива.

КХАМА СУДРА, Кама сутра — Древноиндийска книга, поучаваща мъжете и жените за различните възможни пози на телата им по време на секс и очакваните сетивни усещания за единия и другия партньор.

Сутра днес се превежда писание, текст, книга: Брахма сутра, Калпа сутра, Гриха сутра и др.

Истинската дума е *судра* и нейното второ значение е член на най-нисшата варна и е символ за човешкия примитивизъм, за хора с ниски интелектуални възможности.

Думата *судра* е била прикрепвана към писмените извори на познанието, защото истинското знание е предавано само устно, на избрани ученици.

КХАН — Творческата мощ — *КХА* се установява — *Н*.

При разместване на сричките в *КХАН* се получава думата *АНКХ*.

КХАНА — Творческата мощ — *КХА* е установена — *НА*.

КХАНА — Висшата владетелска титла на древните българи, известна от средновековните източници като **КАНАСУБИГИ**. Хората имащи власт и знания да изградят държавата, като справедливо административно устройство на обществения живот на българите. Затова за нашите владетели в стари текстове се казва „... от Небето поставен...“

КХАН, *КХАНА*, като владетелска титла в по-късно време се променя и в някои народи е Кан, а у други Хан.

На английски думата се пише Khan, с четири букви.

КХАНАР — Творческата мощ — *КХА* е установена — *НА* и се осъществява — *Р*.

КХАНАР — *За българите*: Царедворец, изпълнител на царските заповеди, човек от висшата изпълнителната власт, примерно министър.

КХАНАР ТЕКИН, Канартекин — Българска, средновековна титла, която учените днес превеждат като „пръв престолонаследник“. Титлата се състои от две части: *КХАНАР* и *текин*. *КХАН*, *КХАНА*, е върховната владетелска титла на древните българи, а с наставката *ар*, лицето, наречено *КХАНАР*, *Канар*, се приобщава към висшата българска владетелска титла и власт. *Тек*, е съвременната българска дума *тек* — едно, единствен, пръв, с наставка *ин*. Ако наставката *ар*, приобщава човека към определена професия, наставката *ин*, приобщава човека към тесен, затворен кръг от хора, най-често с роднински връзки. *Бащин* край, *маминно* детенце, *лелин* и др. В случая, *текин* е в страдателен залог и означава, че лицето е приобщено към първия човек в държавата, Царя и царската власт.

До преди десети ноември, за Тодор Живков се употребяваше прилагателното „Първият“, а за приближените му „Човек на Първия“.

КХАНАРА — Творческата мощ — *КХА* е установената — *НА* и осъществена — *РА*.

КХАНАРА — *За българите*: Царство. Ареала на кханската власт.

Това е първообразът на съвременната българска дума *канара*.

КХАНДА — Творческата мощ — *КХА* е установена — *Н* и разполвена — *ДА*.

КХАНДА, Канда, Канд — *За българите*: Царевград, престолнина, столица.

Примери:

Амаракханда, Маракханда (Мараканда) — старото име на град Самарканд в Узбекистан.

Кхаракханда (Караганда) — град в Казахстан.

Кхандакхар (Кандахар) — град в Афганистан.

Кхандагири в Индия.

КХАНДРА — Творческата мощ — *КХА* установява — *Н* с пълна мощ и безусловно — *ДРА*.

КХАНДРАВА — Творческата мощ — *КХА* установила — *Н* разполвила — *Д* и осъществила третото — *РА* и радиалното — *ВА* движения.

Думата може да се запише и *КХАН+ДРАВА*.

КХАНДРАВА изразява всички действия във физическото поле.

КХАНДХА — *За българите*: Тази дума трябва да се разчете на две части *КХАН* и *ДХА*.

Звукосъчетанието *ДХА* означава диханието, разполвяване и разширение от ядрото към междузвездния вакуум.

В случая *КХАНДХА* означава царска дума, заповед, повеля.

КХАР — Напрегнатостта — *К* и възможностите — *ХА* се осъществяват — *Р*.

Власт, възможности и осъществяването им.

КХАРА — Напрегнатостта — *К* и възможностите — *ХА* са осъществени — *РА*.

КХАРАМАН, Караман — Творческата мощ — *КХА* е осъществила — *РА* химическото поле — *М* и го установява — *Н*.

МАН означава още и човек, дума останала от Бхаджа в съвременните английски и немски езици.

КХАРАМАН означава творящ човек.

Днес в Турция има град и вилает Караман, а в средновековието е съществувало Караманско княжество. В произведението „История на Караман“ е описана съдбата на караманския народ, свързана с тамошните българи и турските завоевания. Виж:

<http://ziezi.tripod.com/anadol/venedikova.htm>

КХАРАН — Творческата мощ — *КХА* се е осъществила — *РА* и се установява — *Н*.

В Библията, това е името на град Харан, където Абрахам — Аврам, след като напуска Ур се заселва временно, преди да отиде в Балистан — Палестина. Виж:

http://www.seecorridors.eu/?w_p=20&w_l=1&w_c=9&w_id=572

КХАРАНА — Творческата мощ — *КХА* се е осъществила — *РА* и установила — *НА*.

КХАРАНА, Карана — *За българите*: Прозвище дадено на средновековния българския владетел Кханасубиги Крум. Вероятно заради законотворческата му дейност е наречен Крум Карана, Крум Творецът.

КХАРАНА — *За обществото*: Когато мястото където е установена *КХАРА* е човек, върху главата му е бил поставян символ със същото име. Днес този символ се нарича Корона.

Времето е променило нещата дотолкова, че носещите корона днес, са само символи, а понякога дори и пародия на първичния и смисъл.

КХАРАНАБАД, Карнобат — Градът на Карана. Град в съвременна България. Същият смисъл имат имената на селата Караново и местността Карандила край Сливен.

КХАРА СУ, Кара Су — Осъществената творческа мощ — *КХАРА* уплътнява — *У* ефирната плътност на полето — *С*.

От ефирната плътност, под нея се проявява течната. Затова *СУ* на някои езици означава вода. Кара су, днес се превежда черна вода.

Кара су се споменава в книгата Веда словена, като крайселска река. Така се нарича и депресията от устието на река Дунав, дала името на румънския град Черна вода. Кара су разделя Бабадаг (Пеликановите възвишения) от Добруджа. В средновековието там е протичал южният ръкав от устието на реката, който по-късно пресъхнал и оставил последователно разположени езера и блата. Днес Кара су е плавателният канал Черна вода, Констанца.

КХАРДАМ — Творческата мощ — *КХА* осъществява — *Р* и разполвява — *ДА* химическото поле — *М*.

КХАРДАМ, Кардам е име на средновековен български владетел и съвременен град в България.

КХАРДАМА — Творческата мощ — *КХА* е осъществила — *Р* и разполвила — *ДА* химическото поле — *МА*.

КХАРДАМА — *За българите*: В древни индийски писмени източници се споменава за Царя на Балхара, Кардама, сина му Ила и внука му Саса Бинду.

Те основават в Индия свое царство, на Кардамитите, а владетелската им титла е била Балхара.

КХАРМА — Творческата мощ — *КХА* е осъществила — *Р* химическото поле — *МА*.

КХАРМА — *За човека*: Отнесена към човека *КХАРМА* е зачатие.

При *КХАРМА*, при зачатие човек получава наследствени черти от своите преки и непреки биологични родители и от полето на околната среда в момента на зачатие. В общи линии той ще си остане такъв какъвто е сътворен за цял живот. Затова в Библията е писано, че децата ще страдат за греховете на своите родители.

Това в Бхаджа се изразява с думата Дар. Днес дар, подарък означава нещо добро, нещо хубаво, което получаваме ката награда за някаква наша дейност. Но в Бхаджа Дар означава и добро и лошо. Това

което ни се е паднало според обстоятелствата. Днес за това използваме думата Съдба. Тя е много точна, но ако поставим ударението върху първата гласна Ъ. Съдба означава съдене, отсъждане. Зачатието е дар за родителите и съд за техните деяния и помисли.

Кхармата не се отнася само за отделния човек, а преминава от родител на дете като наследствени черти на разума, душата и тялото. Всеки трябва да се стреми към съвършенство в тези три области, за да предаде щафетата на по-висше ниво от онова при което я е получил и да знае, че през неговия живот везните може да се наклонят нагоре или надолу. Това трябва да се прави поколение след поколение.

Всъщност то е прераждането. Не на човека, а на гените, кодовете и е тяхното безсмъртие.

В животинския свят, за правото на мъжките животни да оставят поколение се водят жестоки, смъртоносни битки. Победителят доказва с победата си, че е достигнал физическа зрелост и мъдрост да води и опложда стадото или отделна самка, според вида им.

Днес учените правят генетичен подбор за подобряване на животинските породи. Работи се дори за промяна на гените.

В човешкия род също се прави такъв подбор. Сега ние възприемаме браковете между царски и аристократични родове като бракове по сметка. Да, днес е така, но в древността те са били преди всичко генетичен подбор.

КХАРМА, кърма — *За човека*: Майчиното мляко.

КХАРМАН — Творческата мощ — **КХА** е осъществила — **Р** личното поле — **МА** и го установява — **Н**.

КХАРМАНА — Мястото където се осъществява **КХАРМАН** — утроба.

КХАУР — Творческата мощ — **КХА** уплътнява — **У** и променя — **Р**.

КХАУРИ — *За българите*: **КХАУРИ** се състои от две части **КХА** и **УРИ**. **КХА** е творческата мощ, а **Ури** е наше народно име. Такива български клонове са: хайландур, вахандур, оногондури, кутригури, утигури и др.

КХАУРИ, Гяури — *За религията*: Превежда се *неверници* — безбожници. Използва се предимно от последователите на Исляма към всички останали.

Днес тези които ни наричат *гяури* отдавна са забравили защо точно ни наричат така, но и ние сме го забравили. Гяури — кафири се използва и до днес на изток, в Средна Азия. Там, както и тук се превежда *неверници*. Но думата се среща не само далече в пространството, но далече и във времето, в древноиндийския епос Махабхарата.

КХАУРАВИ, Каурави — Сто братя и една сестра. Герои от древноиндийския епос Махабхарата, враждуващи и воюващи със своите братовчеди Пандавите. В епоса, нашите деди — балхиките, се сражават на страната на Кауравите.

Истинското им име е *КХАУРИ*, но по правилата на някой от индийските езици то е преминало в Каурави.

Кауравите са символ за химическите елементи от *ТАМА ГУНА*. На съвременен български език името звучи *Корави* — химическите елементи.

КХАУШ — Творческата мощ — *КХА* уплътнява — *У* формите на химическите системи — *Ш*.

КХАУШ е първообразът на съвременната дума *кауш* — затвор.

КХЕНДРА — Творческата мощ — *КХ* разширява към междузвездния вакуум — *ЕН* с пълна мощ и безусловно — *ДРА*.

КХЕНДРА е левитацията.

КХЕНДРА се използва и днес в съвременния български език: „Защо си се похендрил там горе?“

КХИНДРА — Творческата мощ — *КХ* свива към ядрото — *ИН* с пълна мощ и безусловно — *ДРА*.

КХИНДРА е гравитацията.

КХИНДРА, Хиндра, Индра — В древна Индия гравитацията е отъждествена с бог Хиндра, а за него в Риг Веда е написано:

Пред чието дихание
двете вселенски половини треперели
пред величието на огромната му мощ...
Той,
който закрепил здраво клатушкащата се земя,
който успокоил тресящите се планини...,
който подпрял небето, за да не падне...
Той сътворил слънцето и водите...

Мисля, че този текст се отнася за *КХАНДРАВА* или за *КХАНДРА*, но е записан за *КХИНДРА*.

КХРАМ — *За физиката*: Творческата мощ — *КХ* е осъществила — *РА* химическото поле — *М*.

КХРАМ — *За религията*: Химическото поле около Земята е първообразът на християнската дума *храм*.

КХРАСТ — *За физиката*: Творческата мощ — *КХ* е осъществила — *РА* атмосферата — *С* и земната кора — *Т*.

КХРАСТ, Кръст — Напрегнатостта на полето — *К* е двигателят за всичко случващо се във Вселената. Тя предизвиква изграждането, поддържането, преобразуването и разграждането на всичко осезаемо. Нейната промяна определя кога ще се появи ефирът, кога течността, кога твърдата и какво ще е съотношението между тях. Кога и какви материални образувания ще се проявят и ще съществуват върху земната повърхност, предписани от съответните възможности — *Х*.

Звукът *Р* в езика Бхаджа има две значения.

Първото е общо — *промяната, изграждането, поддържането и разграждането* на материалните образувания, като следствие от изменението на напрегнатостта на полето.

Второто е частно — символ за третата плътност на полето *РАМАГУНА* — *водата*.

Водата е преходът, промяната на другите две гуни. Парата за да стане лед трябва да премине през водата. Ледът за да стане пара трябва

да премине през водата. Същият процес се отнася и за останалите химични елементи и съединения.

Това действие е символизирано с кръста, който в по-ново време е възприет като основен символ в Християнството.

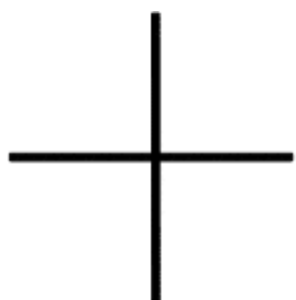
Водоравната линия на кръста е символ за звукосъчетанието *КХРА* — точната напрегнатост и точните възможности при които се проявява течната плътност на полето *P* — водата. А водата е живот.

Отвесната линия на кръста е символ за химическото поле — *M* около земята, което включва ефирната — *C*, течната — *P* и твърдата — *T* плътност на полето около земното ядро. Горната и част е символ за ефирната плътност *C* — атмосферата, а долната за твърдата плътност *T* — земната кора.

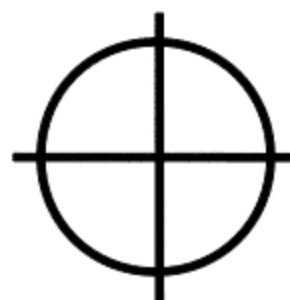
Когато напрегнатостта на полето се променя към разширение или свиване, ще се променя и съотношението между ефирната — *C* и твърдата — *T* плътност на полето около Земята. Символично, водоравната линия на кръста ще се премести нагоре или надолу, като следствие от посоката на промяната.

Днес напрегнатостта на полето около Земята е такава, че е възможно едновременното съществуване на въздуха, водният океан и твърдата земна кора, а те са предпоставката за съществуване на цялото растително и животинско многообразие на Земята.

Тъкмо тази оживотворителна напрегнатост на земното поле, е изразена с графичният знак известен като Келтски кръст:

КХРАСТ

КЕЛТСКИ КРЪСТ

Графично Келтският кръст е съчетание от двата знака, за втори и четвърти период от кръговрата на втората противоположност:

И розата в средата на кръста на розенкройцерите е символ за тази оживотворителна напрегнатост на земното поле.

С кръста се изразява нравствената и интелектуална същност на отделния човек.

Когато водоравното рамо на кръста е високо, този кръст е символ за просветленост, просветеност, добронамереност и нравствена чистота. Когато е ниско, този кръст е символ за примитивизъм, непросветеност, злонамеленост и неморалност. Този кръст всъщност е издигнат меч.

Затова нашите владетели в древността, когато са отвоювали нови територии или са се преселвали с мир, са забивали меча си в земята и с това са оповестявали че войната свършва и започва съзиданието.

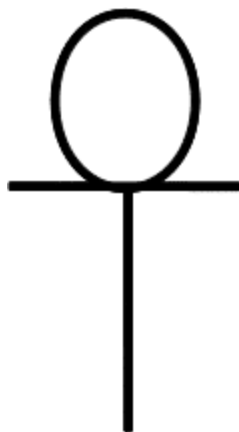

ВИСОК КРЪСТ

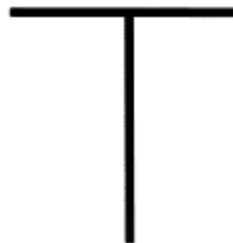

НИСЪК КРЪСТ

Същият символ е и мечът Ескалибур, в легендата за крал Артур, а тя е поредният символ за кръговрата.

АНКХ

ТАУ

Анкх и Тау са двойка кръстове от древен Египет.

Анкх е символ за оживотворителната напрегнатост на полето, а формата на Анкха, е стилизирана човешка фигура с разперени ръце.

Този знак може да се види в ръцете на египетските богове от древните стенописи. С него те изпращат своята благословия и благосклонност към Земята и хората.

tr002415 www.fotosearch.com

<http://comps.fotosearch.com/bigcomps/PDS/PDS023/TR002415.jpg>

Формата на Тау е обезглавен Анкх. На него са били разпъвани осъдените на смърт в древен Египет.

Възможно е названието Тау да е свързано със следния текст от египетската „Книга за изхода от деня“ (Книга на мъртвите).

Аз приготвям добър път към вратите Тиау;
върша това,
защото придружавам оногова който е отпаднал и
изнемощял,
подкрепям го,
защото онзи, който плаче
е онзи от Западняците, когото спасявам,

на когото аз съм Богът Акер от областта Акер.

Формата на Тау е станала буква за звука Т, а в Бхаджа той е звукът за твърдата плътност на полето, за земната кора.

Следващите три знака са астрологичните символи на Венера, Земята и Марс.

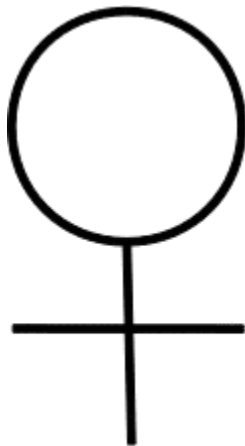
Знакът за Земята е Келтският кръст, защото тук, днес, е оживотворителната напрегнатост на полето, позволяваща съществуването на съвременното растително и животинско многообразие.

Знакът за Венера е Анкхът, защото там оживотворителната напрегнатост на полето още не е настъпила, но предстои да се случи в бъдеще.

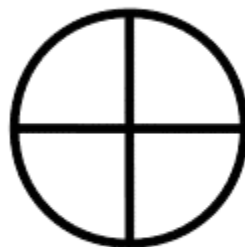
Анкхът е знак и за женското начало, за жената.

Знакът за Марс е символ за това, че оживотворителната напрегнатост на полето вече е отминала повърхността на планетата и животът си е отишъл.

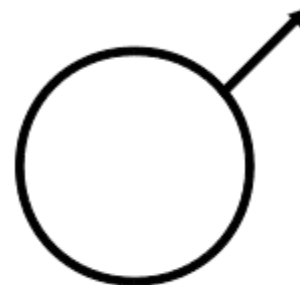
Той е знак и за мъжкото начало и мъжа:

ВЕНЕРА

ЗЕМЯ

МАРС

Кръстът е основен символ в Учението за Кръста. То е проповядвано в края на старата ера от гностиците — хора познаващи Балкхара, за да даде нов тласък в човешкото развитие и да преодолее застоя, следствие от дейността на тогавашните религии и учения.

Понятието *КХРАСТ* от Балкхара е първообразът на символите бог Кришна и Христос, а думата *КХРАСТ* от Бхаджа е първообразът на техните имена: индийското Кришна и гръцкото Христос.

Днес същността на Християнството е само един знак — *кръста* и едно действие — *Христос възкръсна*.

Но какво казва за възкресението българският език?

Сложната дума *възкръсна* се състои от две думи и една наставка. Първата дума е *врѣх*, *врѣз* и по-често употребяваната и форма *въз*. Тя означава *върху*, *отгоре*, *горе*. Втората дума е *крѣст*. В пълната си форма думата ще изглежда *врѣзкрѣстна*. Сложните думи често звучат тромаво и се произнасят трудно, но продължителната им употреба в ежедневието ги изглажда до окончателния им вариант. Така става и с *врѣзкрѣстна*.

Но *възкръсна* означава, че Христос отново се е възкачил на кръста, на смъртното си място, там от където е свален мъртъв.

Недоразумението тук идва от смесване на абстрактното понятие за кръста, невъзможността за отричане или преиначаване на истината за него и съчетаването му с проблемите за живота, смъртта и морала на човека.

Нелепата бъркотия идва от непознаването днес на Балкхара или Учението за Кръста. Така митологичното, приказното повествование в Евангелията и естественото чувство и желание на милионите онеправдани хора през всички времена към доброта и справедливост узаконяват и поддържат Християнството живо.

Но в Евангелията са останали и идеите на гностиците.

Първо. Защо той е наречен Христос — Кръст, след като ще умре и умира на кръста?

Второ. Сам Христос говори за смесването на абстрактни понятия и теми от ежедневието.

Тогава се приближиха учениците Му и Му казаха:
Защо им говориш с притчи?

А Той в отговор им каза: Защото на вас е дадено да знаете тайните на небесното царство, а на тях не е дадено.

Защото който има (познание — б.а.), нему ще се даде, и ще има в изобилие; а който няма от него ще се

отнеме и това което има.

Затова им говоря с притчи, защото гледат, а не виждат; чуят, а не слушат, нито разбират.

Трето. В Евангелието на Марко той казва:

Аз ще разруша тоя рѣкотворен храм,
и за три дни ще съградя друг
нерѣкотворен.

Времето през което Христос руши е вторият период от кръговрата.

Четвърто. Той казва също:

След три дни ще възкръсна.

Законът, водите, полето, напрегнатостта и всичко осезаемо през третия период от кръговрата са в идеално състояние, в небитието, в земното ядро, а третият период, както и останалите се състоят от по три части.

Същото е записано и за Христос в евангелие от Матей:

Защото,
както Йона беше в корема на морското чудовище
три дни и три ноци,
така и Човешкият Син
ще бъде в сърцето на земята
три дни и три ноци.

А що се отнася за втората част от по-горния цитат, тя се отнася за четвъртия период от кръговрата.

... и за три дни ще съградя друг
неръкотворен

Когато през четвъртия период от кръговрата, с неговите три части, се появят полето *A*, напрегнатостта му *K* и възможностите *X*, те ще осъществят промяната *P* и ще изградят химическото поле *M* на земното ядро, а то включва ефирната, течната и твърдата плътност на полето *A*. Това действие е *KXPA*М — поява на земното химическо поле и всичко в него.

Трите дни за изграждането на неръкотворния храм са времената необходими за изграждане на трите гуни *САМА*, *РАМА* и *ТАМА* — химическото поле — *M*. То е Божият неръкотворен храм, днес и тук. И след тези три дни Христос ще се върне отново там горе, в първия период от кръговрата. Там от където е слязъл.

Днес, историци в България издигат и поддържат тезата, че някои владетели в Кубратова, а по-късната и в Дунавска България са приели Християнството още преди покръстването на Борис. Основание за това им дават кръстовете върху откритите печати на Кубрат, Аспарух и Органа, както и върху някои от съдовете в златното съкровище от Наги сент Миклош и от други източници. За историците те са християнски кръстове, на аз мисля, че са кръстове — символи за кръговрата.

http://bp3.blogger.com/_YB7CEloMcRY/SDXRNO5I9uI/AAAAAAAAAK8/uCs2znb-sF8/s400/Nagy+Szent+Miklosh+-+tas+cor+r.jpg

<http://www.bulgaria-is-alive.com/simvoli-solarcross.htm>

http://church-rz.landbg.com/image/cross_silver.gif

Разглеждайки кръста от таса, от съкровището от Наги сент Миклош и каменния релеф на богомилския кръст от Босна виждаме, че всяко от четирите му рамена завършва с трилистник — символ за трите части на всеки от четирите периода от кръговрата на развитието на всяка физическа система и в частност на нашата планета Земята. Общо за четирите рамена те са дванадесет — основата на Зодиака. В средата на кръста от таса има окръжност с точка в средата. Това е знакът за третия период от кръговрата — знакът и за физическото ядро и в частност за ядрото на Земята. А ние вече знаем, че:

Има ядро — има нещо, няма ядро — няма нищо.

Затова в средата на този кръст е знакът за земното ядро, защото благодарение на него (на ядрото) и заради него се осъществява Кръговратът с неговите четири периода и дванадесет части.

От този предхристиянски кръст се е запазила и до днес формата на много кръстове върху църквите в България, на които всяко рамо завършва с малък кръст или с трилистник.

От думата *КХРАСТ* произлиза и името на известния от историята български бог Хърст, Хърс.

Много от думите от Бхаджа са трудни за произнасяне заради изкуствената си постройка. Затова при употребата им в практиката, някои се променят.

Така от *КХРАСТ* отпадат първият звук а в някои случаи и последния и остава *ХРАСТ*, *ХРАС*.

Някои особени думи в българския език се променят по определени граматически правила. Такива са: кръв — кърв, върв — върв, трън — търн, у торба — утроба. Същото се случва и с Храст, Храс. Те стават Харст, Харс или Хърст, Хърс.

С това име бог Хърст, Хърс е известен в земите на България, в Македония, в Сърбия, в Украйна, в земите на Волжска България и в Кавказ.

От името на този бог произлизат имената на Хразград — Разград, селището Хръсово в долината на Вардар и десетината селища в българските земи с името Хърсово.

В турските архиви са записани българи с имена *Хърс* и фамилия *Хърстов*.

Бог Хърс е имал и своите поклонници и последователи. Също от нашата история ни е известно, че голяма част от населението на северна България през средновековието се е самонаричало и е било наричано *хърцои*, *ърцои*.

Това е за *КХРАСТ* и българите преди налагане на християнството от Борис. А ето и нещо за самото покръстване.

Съдбата на всеки народ е в ръцете на неговия елит, който оформя собствения си мироглед като избор между Отворения и Затворения идеализъм, а посредством действията си задава историческата посока на развитие на целия народ, като му налага Научния или Битовия Материализъм.

Когато определен елит овладее властта и я затвърди, ако добре е ръководил, ще придобие мощ и самочувствие и народът му ще е добре. Но ако не „уцели ваксата“, тежко на народа, тежко и на елита. Така казва и Исус в „Евангелие на Лука“.

Горко на вас, законници!
Защото отнехте ключа на знанието;
сами вие не влязохте,
и на влизащите попречихте.

Мисля, че тук е подходящо място да спомена едно от правилата в обществения живот, което работи безотказно независимо от времето и мястото, независимо от това дали го познаваме или не, дали го спазваме или не. А то гласи:

Всяко сдружение,
явно или тайно,
оставено без надзор и контрол,
рано или късно се обръща против това
заради което е създадено.

Такива са: елитът, държавата, религията, идеологията, партията, армията, банката, мафията, масоните и т.н.

Днес се предполага, че хората в една държава живеят по правилата на обществен договор изразен с Конституцията и законите. Там би трябвало елитът и останалите граждани да изпълняват своите задължения произтичащи от обществения договор, в името на благо на целия народ и държава. Но какво става когато елитът се сдружи или подчини на друг елит, от друга държава?

В онези времена светът е бил в нас и ние сме били в него. Той нас е обръщал и ние него сме обръщали, защото животът е борба.

В Кубратава България, след смъртта на Кубрат, престолонаследника е приел доброволно или е бил принуден да приеме Юдаизма и да го наложи на част от народа. Това е причина за гражданска война в която участват и хазарите на страната на официалната власт. Юдаистите побеждават, а останалите братя на владетеля Бат Баян не приемат нито религията — каквато и да е тя, нито чуждата политическа власт произтичаща от приемането на чужда религия. Една част от народа ни се преселва на Волга и Кама, образува там нова свободна България и след време, като реакция и превантивна мярка против посегателства и асимилация от страна на Хазарския Каганат приема доброволно Исляма. Другите братя поемат по свои пътища и Аспарух довежда народа си в земите южно от река Дунав и изгражда тук още една България. След време сценарият от края на Кубратова България се повтаря и тук.

Симеон е заложник в Константинопол, а баща му Борис загубва войната с Византия и е поставен на колене. Това е звездният миг за Византия, чакан и подготвян отдавна. Историята се пише от победителите, а там пише, че: „... княз Борис — доброволно, осенен с висше, прозрял и приел вярата Христова“ и т.н. и т.н. И като я приел на часа побързал да ошастливи и целия български народ. Бедният и добър славянски народ приел християнството с радост, като манна небесна, а лошите властници, които били българи не пожелали, понеже били обладани от нечестива и бесовска езическа религия.

Ако някой наистина иска да разбере какво се е случило по време на покръстването и след него, да прочете за това в книгата на Димитър Съселов „Пътят на България“. Но и аз бих могъл да подсказва какво точно е станало и какво точно се случва винаги в такава ситуация. Същото каквото е станало след преврата на девети септември. Дни преди това Съветският съюз обявява война на България, за да има

юридическо право и причина да окупира страната ни. След девети, в цялата държавна машина на България плъзнаха комунистическите агенти на КГБ и първо унищожиха физически цялата родолюбива интелигенция и с девиза за равенство и братство овластиха неподготвени хора от простолюдието, а във всички важни държавни институции поставиха свои представители, без чието знание и одобрение нищо в България не можеше да се реши или извърши. Същото се е случило и по време на покръстването. В потвърждение на горното прилагам следните два цитата.

Първият е от „Житие на св. Цар Борис, Покръстител на българите“ от архимандрит Серафим (Алексиев), писано в наши дни:

Ала имало и люде, които не били доволни от своето покръстване. Такива били някои знатни боляри, петдесет и двама на брой, които се гордеели със своите древни езически родове. Те свързвали големството си и успехите си с езическата религия и не желали християнството, което със своята проповед за смирение и със своето учение за братство и равенство в Христа ги приравнявало с простия народ. Затова, недоволни, че им се налага недобър закон, дигнали бунт срещу царя-покръстител и искали да го убият, за да могат да възстановят старото езичество. Това означавало да се тури край на християнската вяра, благочестие и просвета, да се държи в безправие народът и да продължи да се шири езическата бесовска власт над душите на непросветените. Но Божественото Провидение не допуснало това.

(Тъмният шрифт в горния цитат е от мен — Борис Балкх.)

А ето какво казва помакът Хасим от село Чавдарли, Пазарджишка кааза относно тези събития, преди около сто и петдесет години. Този цитат е от книгата „Веда Словена“.

Дедо ми казваше, че такива китапе имало всяко село в Доспат, дур да станат кауре. Тогава нашите душмане, като

надвили на нашите дедове с вярата, което никак си инак с пусат или юнаство не можели да достигнат, зафанали да горят онези стари китапе, най-сетне с техний мурафет тогашний наш цар издал буюрутие, че лу у кого се намерят онези стари китапе, ша гу накаже със смърт. Тога едни се противили на царската повеля, дур и кавга усторили, но царят, спомаган от душманите, надвил ги и ги разгонил. Които предпочели да остоят отечеството си, а не вярата си, и тъй се разпръснали по фред земята, а други скришом си чували старата вяра и китапете; това го правили нашите душмани, не че имали гайле на нашите дедове, но да достигнат с вярата онова, което с юнаство не можели и да се загуби нашият ихтибар, че сичко от нас излело, но пак ша дойде време, когато нашите дедове пак ша си земат първият ихтибар, защо и Господ кабул не чини да се тъпчат толко онези, от които всичко излезло на земята.

Този текст е безценен за българската история. Той е ценен като цяло, но аз бих искал да отделя едно изречение на което тук трябва да се обърне особено внимание:

Които предпочели да остоят отечеството си, а не вярата си, и тъй се разпръснали по фред земята, а други скришом си чували старата вяра и китапете...

Това са хората отказали да приемат Християнството, хора последователи на Боян Мага. Заради това са наречени *помаг* (ед.ч.), *помаци* (мн.ч.) — хора следващи Мага.

Думата *по* в някои наши диалекти е синоним на думата *след*. И днес в шоплука можем да чуем „Оди по мене“, което означава „Върви след мен“.

Помаци са били българите отказали да приемат Християнството по време на покръстването и запазили стария си мироглед. Едва по късно някои от тях приемат Исляма и стават днешните българомохамедани. Българомохамеданин е различно от помак и по

време и по мироглед. Общото между тях е, че са българи и че не са християни. Но днес те са синоними.

А тези от помаците, които „се разпръснали по фред земята“ са богомилите. Те разпространяват дуалистичното си учение и „тайната книга“ — идеите на Балкхара в западните части на Балканския полуостров, в северна Италия, в южна Франция и Германия. В Италия тези идеи допринасят за Ренесанса. Във Франция техни последователи са катарите. След жестокия разгром на катарите, тамплиерите продължават делото им, а и след техния разгром идват масоните, във Франция, Шотландия и Англия. От там те отиват в Новия свят от където управляват света и до днес. В Германия идеите на богомилите са причина за реформизма на Мартин Лутер и раждане на Протестанството.

От тези действителни исторически събития се вижда каква е мощта и стойността на идеите от Балкхара. Ни повече, ни по-малко те промениха Западна Европа, а от там и цивилизацията в целия съвременен свят.

Написах това за да покажа, че от хиляди години до днес така се случва, че други пият вода от нашия извор, а ние все жадни ходим по Евразия, но:

Силен е този, който дава,
а не онзи, който взема!

КХСАДРА — Творческата мощ — **КХ** е изявила ефира — **СА** и го е разполвила — **Д** и променила — **РА**.

Когато думата **ДРА** е в края на сложна дума означава, че действието упоменато преди **ДРА** се извършва с пълна мощ и безусловно.

Това е времето от развитието на Земята, когато се изгражда атмосферата с всички промени в нея. **САМА ГУНА** е втората плътност на полето.

КХСАДРА, Кшатра — *За обществото*: Член на втората от четирите варни — царете, аристократите и висшите военни.

Изпълнителите на идеите на брахманите за устройството и развитието на обществото.

КХУ — Творческата мощ — **КХ** уплътнява — **У**.

Уплътняването е предпоставка за изграждане на цялото съвременно многообразие на Земята и затова се счита за добро събитие.

КХУ — В различните епохи и различните цивилизации, хората са изграждали общи морални правила. Днес, волю-неволю, светът се придържа към джудайските десет божии заповеди, създадени за нуждите на своето време.

Моралът, на нашите деди за обществения живот, е закона **ДХАРМА**. В него има само четири правила и те са достатъчни за всички хора и за всички времена. Ето ги.

КХУ БАНА — Добра мисъл.

Бана е мястото, където е установена мъдростта от Закона.

Бана е митичен български цар. В книгата „Веда Словена“ за него е пояснено:

Биль нашъ царъ, кой-то първъ пътъ излель отъ Край-
земя и дошелъ по тая земля та заселилъ наши-те дедовци.

Тази българска титла е била разпространена и в Босна, а от нея произлиза и полското *пан, пани*.

КХУ МАНА — Добра душа. Добро чувство.

Ман, означава установено лично поле, *мана* — душа, а *манас* — ефирна душа.

От **Кху Мана** са съвременните думи *хумана* и *хуманизъм*.

КХУ КХАДХА — Добра дума.

От **КХАДХА** (творческо дихание) в българския език днес е останала думата *хата*. Диалектна дума с неизвестен произход и значение.

От *хата* е нейната производна *хатър*. И тя е от думите, които се използват в нашите диалекти, често с променено или различно от първоначалното им значение. Обикновено произходът им е неизвестен.

„Направи ми хатър“, „Не му чупи хатъра“.

Според правилата на граматиката в българския език, първичната дума трябва да е била *кхадхар*, *хатар* и би трябвало да означава разказвач, говорител, сладкодумец. Наставката *ар* означава, че човекът, който е наречен с цялата дума е приобщен към предмета или деянието, чийто носител е коренът, частта от думата преди наставката *ар*.

Примери: *хатар*, *железар*, *хлебар*, *овчар*, *вратар*, *обущар*, *бъчвар* и т.н.

КХУ ВАРДЖА — Добро дело.

Варджа, *варша*, е съвременната българска дума *върша*, правя.

КХУР — Творческата мощ — *КХ* уплътнява — *У* и променя — *Р*.

КХУРАН — Творческата мощ — *КХ* уплътнява — *У* промяна — *РА* и установява — *Н*.

КХУРАН е първообразът на персийското име Куран, Курани.

КХУРВА — Творческата мощ — *КХ* уплътнява — *У* чрез третото — *Р* и радиалното движение — *ВА*.

КХУРМА — Творческата мощ — *КХ* уплътнява — *У* и изгражда — *Р* химическото поле — *МА*.

КХУРМА — *В Индия*, втората аватара на бог Вишну.

Аватара се превежда слизане, спускане, а *курма* костенурка.

По време на първата космическа епоха Сатя юга бог Вишну приел образа на костенурка и се потопил на самото дъно на океана за да изнамери отново някои съкровища изчезнали по време на потопа.

КХУРУ — Творческата мощ — *КХ* уплътнява — *У* и променя уплътненото — *Р*, като го уплътнява втори път — *У*.

КХУРУ е уплътняване на ефирната плътност на полето и промяната и в течна — поява на водата.

КХУРУ, Куру — Древноиндийски аскет, цар на народността куру, населявала Северозападна Индия. Предтеча на Пандави и Каурави. Полето където упражнявал аскетизма е наречено в негова чест Курукшетра.

КХУРУДЖА — Творческата мощ — *КХ* уплътнява — *У* и променя уплътненото — *Р*, като го уплътнява втори път — *У* и се проявяват химически системи — *ДЖА*.

На изток в Тибет звучи Куру чу и е име на река, а реката която тече през град Сливен се нарича Куруч, Куруча.

КХУРУКХСАДРА — Думата е сложна и се състои от **КХУРУ** и **КХСАДРА**.

КХСАДРА означава, че творческото начало разполвява ефирната плътност на полето — въздуха и го променя. Това е времето от развитието на Земята, когато се изгражда атмосферата с всички промени в нея.

КХУРУ е уплътняване на ефирната плътност на полето в течна — поява на водата.

КХУРУКХСАДРА е физическото поле около Земята, където се твори и претворява под въздействието на тежненята му.

КХУРУКХСАДРА, Курукшетра — *В Индия*: Полето в древноиндийския епос Махабхарата, където е медитирал аскета Куру и се е състояла голямата война между Пандави и Каурави.

Пандавите са управители на петте татви, фините неща от **ГАНА**: светлина, топлина, звук, аромат и вкус (аромата и вкуса са от **САМА** и **РАМА** гуна, но древните са ги представили така).

Кауравите са химическите елементи от **ГУНА**.

Целият епос проследява борбата помежду им, следствие от тежненята на полето и превес вземат ту Пандави, ту Каурави.

Същата символика съществува и в Шеста песен от Книгата на Джан, цитирана от Елена Блаватска в книгата и Тайното учение.

През време на Четвъртата Вечност

Синовеите получаваат заповед да създават своите
Образи.

Една трета отказва, двете други приемат.

Проклятието е произнесено.

Те ще се родят в Четвъртата,

ще страдат и ще причиняват страдание.

Това е първата война.

По-древните Колела се въртят надолу и нагоре...

Искрата на Майката изпълни всичко.

ИМАШЕ ВОЙНА МЕЖДУ ТВОРЦИТЕ И РАЗРУШИТЕЛИТЕ.

ВОДЕШЕ СЕ БИТКА ЗА ПРОСТРАНСТВО.

Семето се появяваше отново и отново.

§ 11. Л — КРЪГОВАТЪТ. ВРЕМЕТО.

Л — Идеен символ за кръговрата на Втората противоположност, от междузвездния вакуум до черната дупка и обратно, от ядрото до междузвездния вакуум.

Л е символ за съвременното понятие космическо Време.

ЛА — Четвъртия период от кръговрата на Втората противоположност, от ядрото до междузвездния вакуум. Тогава пространството се разширява, а времето тече в права посока.

Втората сричка от думата *ЛИЛА* — пълният, реален кръговрат на Втората противоположност.

ЛИ — Вторият период от кръговрата на Втората противоположност, от междузвездния вакуум до черната дупка. Тогава пространството се свива, а времето тече обратно.

Първата сричка от думата *ЛИЛА* — пълният реален кръговрат на Втората противоположност.

ЛИЛА — Пълния кръговрат на Втората противоположност, от междузвездния вакуум до черната дупка и обратно, от ядрото до междузвездния вакуум.

ГҮІ — Графичен знак за *ЛИЛА*. Символичен графичен знак за полов акт.

ЛИЛА — *В Индия:*

Любовната игра на боговете, на двама божествени съпрузи, които правят божествена любов и чрез нея слагат начало на всичко и на земята върху която живеем. След пълното си сливане се разделят и материалният свят започва да се разпада, тъй като нещата съществуват

дотогава, докато трае божествената любов. Раздялата превръща света в прах.

ЛИЛА — Съвременно българско женско име. Мъжкият вариант е Лило.

В наше време земните жители използват две времена. Първото е нещо абстрактно и необяснимо и се представя като безначално, безкрайно, вечно, праволинейно, винаги с положителен знак, единно и всеобщо за цялата Вселена.

Единни и всеобщи за цялата Вселена са само три неща: Творецът, Законът и Горната вода.

Второто време използвано днес е календарното. То всъщност са скоростите на движенията на небесните тела Земя, Луна и Слънце. Човекът е наблюдател, а измерваните скорости са движението на Земята около Слънцето или на Луната около Земята, в зависимост от това какъв е календарът лунен или слънчев.

§ 12. М — ХИМИЧЕСКОТО ПОЛЕ.

М — Идеен символ за химическото, личното, индивидуалното поле.

Отнесено към човека и живата материя въобще *М* е биополето, аурата, душата, азът, егото, самосъществуването.

Човекът се състои от три неща: разум, душа и тяло. Звукът *М* от езика Бхаджа е символ за душата.

МА — Символ за осъществено химическо поле. Личното поле *М* съществува в планетарното химическо поле *М*.

Земното химическо поле *М* — това, което включва атмосферата, водният океан и земната твърд е единното, общото, цялото, голямото *М*. Но цялото се състои от свои производни — неизброимото материално многообразие и обратно, всяко самостоятелно съществуващо химическо образуване е част от голямото *М* и негова производна — самостоятелно *М*.

Личното поле е причината за самосъществуването на „десетте хиляди неща“. То — азът, самосъзнанието, самочувствието — дават право на всеки човек да заяви:

На света съществуват само две неща: Аз и останалият свят.

МАД — *За физиката:* Химическото поле — *МА* се разполвява на два полюса — *Д*.

МАД — *За човека:* *МАД* е процесът за определяне на пола на душата при възпроизводството.

Всяко материално тяло има свое поле и то е променлива величина. Ако вземем за пример човека, усещането за промените на полето са чувствата. Те са вътре в тялото и вън от него.

Полетата в здравето човешко тяло, трябва да са в такова равновесие, че той да не усеща никой от своите телесни органи. Здравият човек не усеща и не осъзнава, че премигва през няколко секунди, че диша през няколко секунди, че сърцето му бие

непрекъснато. Ако усеща функционирането на някой свой орган, дори и да няма болка, това означава че нещо в него не е наред.

Външните чувства са обмен на сведения при взаимодействието на човешкото биополе, с всички обкръжаващи го полета. То се поддава на тяхното влияние и се променя, без ние пряко да осъзнаваме това. Следвайки техните тежнения, стойността на нашето биополе се променя в благоприятна или неблагоприятна посока и поражда у нас съответното приятно или неприятно чувство.

Нашето биополе се влияе от промените на слънчевата активност и съответната промяна в земната магнитосфера. То се влияе от Луната, от сезонните и метеорологични промени, от присъствието на много хора или отделни личности, животни, водни басейни и всичко което ни заобикаля.

Най-силно влияят тези промени на малките деца. Понякога те плачат неутешимо, без никаква видима причина. Старите баби в такива случаи казват, че го е хванало *УРУКХИ*. А *УРУКХИ* то е приближаваща рязка промяна в метеорологичните условия, ниско атмосферно налягане, облачност с висок електрически заряд, ултравиолетовите слънчеви лъчи и др.

Думата биополе е нова, въведена от съвременната наука, но още от древността за това се използват други две думи: *АУРА* — в астрологията и *ДХУНДЖА* (Тунджа) — Душа, в религията.

Външното и вътрешното поле на човека са в непосредствена и постоянна връзка. Затова древните траки са казвали:

Не можеш да излекуваш тялото,
докато не си излекувал душата.

КХАМА е обмена на сведения за стойността на полето, чувствителност, осезаемост, която поражда тежнения в биополето и желаниа в тялото.

Чувствата са известни на всеки, но въпреки това ще се спра на две от тях.

Първото — най-силното човешко чувство е страхът, ужасът. В екстремна ситуация човек изпада в шок. Тогава: го полазват — побиват тръпки, косата му настръхва, дъхът му спира, краката му омекват или

стават тежки като от олово, вцепенява се и често изпада в безсъзнание, а понякога става ням свидетел на собствената си гибел, без да е в състояние да направи нещо. Това е най-яркият пример за влиянието на външното поле и неговите промени върху вътрешното — телесното.

Но за щастие не се случва често и е неприятен спомен. Затова ужасът не е издигнат в култ.

Второто по сила чувство е любовта. И при нея е силно изразено въздействието на външното поле и неговите тежнениа върху вътрешното — телесното. То е съотношението между платоническата любов и секса, от едната до другата крайност. Всъщност за мнозина любовта е сексът и неговата кулминация — оргазма.

Какво е оргазъм и за какво служи той?

Първо, той е сладкото бонбонче, което ни кара да желаем, да търсим и да правим любов — единственият естествен начин за продължаване на рода. Природата ни е дала тази залъгалка, за да е сигурна че ще изпълняваме повелята — да създаваме потомство. Какво ли би станало ако го нямаше? Но оргазмът е различен, понякога дори е неприятно чувство, защото и полетата са винаги различни.

Второ, той е локално, временно биополе предназначено да повиши жизнеността на семената и яйцето и тяхната активност, необходими за действието при срещата им. Това е основната му функция.

Повече за оргазма по-късно, а сега да погледнем как стоят нещата в природата?

Звукът за първите атоми в езика Бхадха е *С*. Звукът за физическото поле е *А*, а звукът за личното поле е *М*. Така се образува думата *САМ*. Това са семената от които ще се изгради ефирната плътност но полето, а след нея последователно и течната и твърдата му плътност.

От това *САМ*, са съвременните български думи: *сам*, *съм* и *семе*.

Посяването на тези семена, на химическите системи въобще е *САД*.

От тава *САД* са съвременните български думи: *садя*, *разсад* и техните производни. От тук е и руската дума *сад* — градина.

Когато четем стари текстове, с митологично или религиозно съдържание, за нас е странна тенденцията на авторите към възвеличаване, епичност до вселенски размери на повествованието,

действието и героите от текста. Но за това си има причина, а тя е различието в мирогледа на древните и съвременни хора.

Ще дам пример, като се върна отново към оргазма.

Днес тенденцията в нашето общество е същността на младите хора да се принизи до двете определения: мутри и блондинки. А за тях оргазмът е само „Кеф“.

При древните нещата са доста по-различни. Моментът, непосредствено преди оргазма и самият *УРКХАСАМ* — оргазъм се съдържат в понятието *САМ(М)АДКХИ* (самадхи), за което в „Индийска митология“ се казва:

Пълно съсредоточаване на разума,
дълбока медитация.
Концентрация на всички мисли,
съзнателни и подсъзнателни,
върху обекта (бъдещият плод).
Състояние на духовна приповдигнатост,
което предхожда *ДХАНА* —
(спиране на дъха) покой, безмълвие.

Но спирането на дъха, не се отнася само за гореописаното, а и за Диханието на Брахма. Когато бог Брахма вдишва, светът се унищожавя, а когато издишва се създава всичко което ни заобикаля — светът в който живеем. За издишването на Брахма, в древността е казано:

Така диханието става камък,
камъкът — растение,
растението — животно,
животното — човек,
човекът — дух,
а духът — бог.

Това е САМСАРА — причинно следствената верига за развитието на материята. Там движението напред и нагоре е ДХАРМА. С две думи, всичко това е колелото, не на късмета, а на съдбата. Заедно със спирането на нашият дъх, спира и диханието на Брахма и ДХАРМА отсъжда всекиму това което е заслужил — докдето е достигнал в еволюцията. Растението ще роди растение, животното — животно, а човекът — човек. Но в новороденото винаги има и *тенденция плюс или минус* (според еволюцията в диханието на Брахма), а тя вече е НАШЕ ДЕЛО.

Ние сме двуполови същества и това е наложило разделно участие на всеки от двата пола при зачеването, изграждането, раждането и появата на новия човек.

Мъжът и жената са две противоположности, съответстващи на двете противоположности в действителността. Мъжът на *Е*, жената на *И*.

Точно както е записано в Библията:

И Бог каза:

Да създадем човека по Нашия образ,
по Наше подобие...

За мъжа е отредено да дава и посява семената за духовното начало — МАД. Като добавим към МАД и звука за мъжкото начало *Е*, ще се получи думата МАДЕ — телесният орган на мъжа, където се изграждат семената за духовното начало на новия човек.

За жената е отредено да изгражда — КХА тялото на новия човек. Звукосъчетанието *КХ*, в езика Бхаджа означава изграждане или разграждане на материята от творческата мощ.

Желанието за любовна връзка и удоволствието от нея в Бхаджа се нарича КХАМА. От тук е останало в Индия името на бог Кама — богът на любовта, който няма тяло. Днес името му се превежда — желание (плътско).

Начините за постигане на удоволствие при различните пози на телата на двамата партньори, мъж и жена — правещи любов са описани в древна Индия в книгата Кхама судра, Кама сутра. Но Кхама и Кама, означават само удоволствие, без зачатие.

За да се случи каквото и да е в материалното пространство трябва да има промяна на напрегнатостта на полето. За да съществува нещо материално е необходимо точно определена напрегнатост на полето. Последните научни експерименти показаха, че в космическото пространство не се получава зачатие. То се осъществява само върху земната повърхност, при определена стойност на полето. Тази е причината някои птици, риби, животни и насекоми да мигрират за размножителния си период.

Звукът за напрегнатостта на полето в езика Бхаджа е *К*, а следствие от промяната на напрегнатостта на полето, е промяна на някои материални образувания намиращи се в това поле, поява на нови или отмиране на стари. Звукът за следствието, за промяната в Бхаджа е *Р, РА*.

За да има зачатие при любовната връзка и за да не остане тя само удоволствие, трябва да настъпи промяна, а тя е следствие от точната напрегнатост на полето. Тогава *КХАМА* ще стане *КХАРМА*, а Кама — Карма. Това е зачатие. Това е печатът на полето върху новозаченатия плод, неговото духовно начало *МАД* — посято от мъжа в жената, което ще изгражда — *КХА* тялото си в майчината утроба през деветмесечния си път от небитието към битието.

Телесният орган на жената, където това се случва е *МАДКХА*.

Разделението от природата на материя и дух при човека дава основание на църквата да е против абортите. При аборта не се унищожава само недоизграденото тяло, а духът на плода, който изгражда собственото си тяло. Човек — това е неговият ум и затова всички ние сме различни. Когато се раждат деца, не се поддържа само популацията на рода, а се очаква и извършва еволюция — на тялото и на духа. Очаква се Новият човек — с променен ген, който ще направи още една крачка напред в еволюцията и ще ни изведе от застоя. Това се случва веднъж на хиляди години, но кога, никой не знае. Промените в климата дават основание за надежда. В тази лотария на съдбата, в която печелившият вариант е едно на милиарди, в България днес не са много участниците и възможността да ни споходи тази радост е нищожна.

През трите дни след раждането си всеки човек получава първото майчино мляко — *КХАЛАСТРА*, коластра. *КХАЛА*, в Индия бог Кала е Времето, а *СТРА* означава съотношението между трите гуни у всеки от

нас: *С* — САМА ГУНА, *Р* — РАМА ГУНА и *Т* — ТАМА ГУНА, между духовното и материалното.

Първите девет дни след раждането, майката и детето трябва да прекарат в уединение. Там, в здрача, новороденото трябва да види това, което не се вижда с очи, в тишината да чуе това, което не се чува с уши, да усети топлината на майчиното тяло, която не се измерва с градуси, да долови уханието на живота, което не е козметика и да усети вкуса на кхаластрата, който не е насита за езика. По този начин, тези девет дни означават за новородения човек „Добре дошъл“, което е предпоставка да премине през живота с лекота и увереност, но не винаги е така.

След раждането си и получаване на *КХАЛАСТРА*, новороденото ще получава и втора *КХАРМА*, Карма — майчината *кърма* в продължение на девет месеца, за доизграждане на духа и тялото си в битието.

Написаното до тук показва само връзката човек — природа, но човекът е стадно животно и е важно мястото му в обществото и връзките му с другите членове на обществото по време на неговата зрелост.

За морално и законно съжителстване между двама души — мъж и жена, има два термина в българския език. Първият е семейство. Тази дума произлиза от думата семе. Става въпрос за мъжкото семе. Ако има плодовитото семе и плодородна леха, тогава има семейство. Но това е само акта на размножаването и е изпълнение само на природната повеля за продължение на рода.

Вторият термин е съпружество. Той се основава на думата — понятие от Бхаджа *ПРУГ*. Тя буквално означава свиване на пространството от силата на гравитацията, гнет, усилие. Двама души — мъж и жена се събират да живеят заедно в съпружество, за да могат с общи усилия да преодолеят житейския гнет. Както казва народът:

Къща да струпат, челяд да отгледат.

Съпружеството е съвместно изпълнение на обществените задължения на мъжа и жената.

Ако двама души, мъж и жена живеят заедно, в съпружество, но поради вродени причини, заболяване или старост не могат да имат деца, те са пълноправни пред морала и закона.

Но днес в обществото на САЩ и някои европейски страни съществува сериозен морален и юридически проблем — легализирането на граждански бракове между еднополови човешки същества. Нещо което, доколкото ми е известно, официално никога и никъде по света не се е случвало, освен в библейските Содом и Гомор. Но както казва българската поговорка:

Докато мъдрите се намъдруват,
лудите се налудуват.

Несъответствието между пола на душата и пола на тялото е причина за хомосексуалното поведение на някои хора, а еднополовото им сближаване и съжителство става единствено под диктата на *КХАМА*, а *КХАМА* е само лично право.

Общественото, обичайното публично право произтича от *КХАРМА*.

МАДА — Личното поле — *МА* е разполвено — *ДА*.
Полюсът, полът е определен.

МАДАН — *За физиката*: Химическото поле — *МА* е разполвено — *ДА* и се установява — *Н*.

МАДАН — *За човека*: Момче.

МАДАН — Град в съвременна България.

МАДАНА — *За физиката*: Химическото поле — *МА* е разполвено — *ДА* и установено — *НА*.

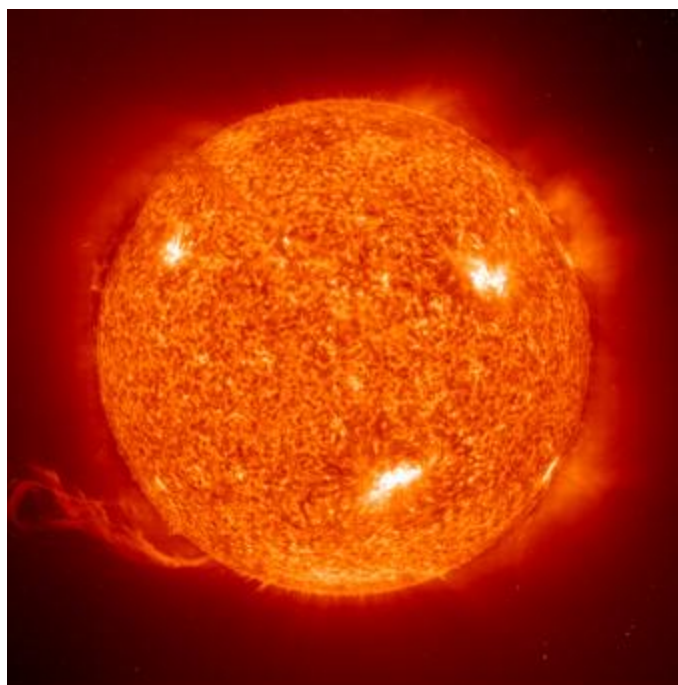
МАДАНА — *За човека*: Момиче.

Това е първообразът на съвременната дума *Мадона*.

МАДАР — За физиката: Химическото поле — МА е разполвено — ДА и се променя — Р.

МАДАР — С окончанието АР в българския език се образуват думи означаващи човек свързан с нещо, обикновено професионално. Но МАДАР, в планетарно измерение не се отнася за човек, а да кажем за бог или природен закон.

Богът които прави така, че да стане възможна появата на земното химическо поле и неговото преструктуриране. Но това не може да се осъществи докато огнедишацият змей УР, е открит.

http://umbra.nascom.nasa.gov/images/eit_19970914_0121_304.gif

Заради неговото огнено дихание не може да се появи живот на Земята. Затова УР, долната граница между ядрото и земното поле, трябва да бъде обвита в твърда обвивка, която да обуздае огнения му дъх. Това деяние е ДЖАРДЖА, структуриране на световния океан и земната кора.

На изток, в Афганистан все още съществува скален барелеф изобразяващ това събитие — конникът (МАДАР) убива (ДЖАРДЖА) змея (УР).

Снимката на *МАДАР* е предоставена от д-р Александър Илиев.
Паметникът се нарича *МАДАР* и е взривен от талибаните.

Този мотив е възприет от Християнството, където свети Георги
— *ДЖАРДЖА* убива змея *УР*.

<http://www.ikona.hit.bg/files/GEO-1.jpg>

МАДАР — *За човека: Мъж.*

МАДАРА — *За физиката: Химическото поле — МА е разполвено — ДА и установено — НА.*

МАДАРА — *За човека: Жена.*

МАДАРА — Историческа местност и село в съвременна България.

На всички ни е известен Мадарският конник, но не ни е познат.

Днес се счита, че първично е името на село Мадара, на чието име е наречено и близкото плато и понеже конникът е на скалата на платото е наречен „Мадарски“. Но от по-горната снимка и текст се разбира, че първично е името на конника — **МАДАР**, от където произлизат и названието на платото и името на селото. Мисля, че вече не трябва да си задаваме въпроса „Кой е конникът?“, след като средновековните българи са ни оставили и името му „Мадарски“.

<http://www.bulgaria-is-alive.com/simvoli.html>

МАДЕ — *За човека: Същност на мъжкия пол.*

МАДКХА, Матка — *За човека: Същност на женския пол.*

МАДКХУРА — *За физиката: Химическото поле — МА е разполвено — Д, а творческата мощ — КХ го е уплътнила — У и променила — РА.*

МАДКХУРА, Матура — *За човека: МАД и КХУР са думи свързани с пола и възпроизводството и вероятно МАДКХУРА е означавало полова зрелост.*

Днес Матура е изпит за грамотност и житейска зрелост.

МАДРА — *За физиката: Химическото поле — МА е разполвено — Д и променено — РА.*

Може да се преведе и: Химическото поле — МА се осъществява с пълна мощ и безотказно — ДРА.

МАДРА — *За човека: МАДРА означава майка.*

МАДРАСТ — *За физиката: Химическото поле — МА е разполвено — Д и са осъществени — РА ефира — С и твърдта — Т. Думата МАДРАСТ е останала непроменена до днес, мъдрост.*

МАКХА — *Химическото поле — МА ще бъде преобразувано от творческата мощ — КХА.*

МАКХА е първообразът на съвременната българска дума мъка.

МАКХАРА — *Химическото поле — МА е преобразувано — РА от творческата мощ — КХА.*

МАКХАРА, Макара — *В „Индийска митология“ пише:*

Макара е вид водно чудовище... Само безумно смел герой може да събере достатъчно кураж и да изтръгне от устата на Макара безценния бисер — с негова помощ той може да спечели любовта на избраницата на своето сърце. Макара служи на Варуна, бога на океана, който го язди като кон. Макара е извор и на живот и на смъртен страх. Тай дава живата вода на добрите, а мъртвата — на покварените. Понякога го свързват с Камадева, бога на любовта, защото неговият сок раса ще влее у мъжете такава енергия, че нито една жена не ще може да им устои.

МАН — *За физиката:* Химическото поле — *МА* се установява — *Н*.

МАН — *За човека:* В съвременния английски език *МАН* означава човек и мъж, а *уоМАН* жена.

МАНА — Химическото поле — *МА* е установено — *НА*.

МАНА се ражда от *АМАНА*, *ГАНА*, *АКХАДЖА*, *АСТРА*, Етера и съдържа *САМА ГУНА*, *РАМА ГУНА* и *ТАМА ГУНА*.

МАНА — *За човека:* *МАНА* е биополето, аурата, душата, азът на всеки от нас и на всяко материално образувание.

КХУ МАНА — Добра душа — добро чувство.

Ман, означава и човек, *мана* — душа, а *манас* — ефирна душа.

От *манас* са думите *манасдир* и *монах*. *Дир* означава, дупка, пещера. И до днес в България има запазени скални манастири. От това *дир* е и съвременната българска дума *дирник*, както и *дири*, следи, дупки от копита и лапи в снега или калта. От там е и съвременната руска дума *дырка* — дупка.

От *КХУ МАНА* произлиза името на познатите от средновековието *кумани* както и на съвременните думи *хумана* и *хуманизъм*.

МАНА, Манна — От Библията ни е известен израза „Манна небесна“. Ето два цитата за манната:

И те смири, и като те остави да огладнееш, храни те с манна, (която беше храна непозната на тебе и непозната на бащите ти), за да те научи, че човек не живее само с хляб, но че човек живее с всяко слово, което излиза из Господните уста.

А на сутринта, като ядоха от житото на земята, манната престана; и израилтяните нямаха вече манна, но през тая година ядяха от рожбите на Ханаанската земя.

МАНДА — Химическото поле — *МА* е установено — *Н* и разполвено — *ДА*.

Манда е и съвременен българско женско име.

МАНДАЛА — Химическото поле — *МА* е установено — *Н* разполвено — *ДА* по време на четвъртия период от кръговрата — *ЛА*.

МАНДАЛА — В *Индия*, кръг, символична диаграма използвана в тантристкия будизъм.

МАНДАРА — Химическото поле — *МА* е установено — *Н* разполвено — *ДА* и променено — *РА*.

МАНДАРА — В *Индия*, според „Индийска митология“ планината, която боговете използвали за избиване на първичния млечен океан. Така получили безценни дарове, между които и *Амрита* — питието на безсмъртието.

МАНДЖА — Личното поле — *МА* е установено — *Н* и са проявени химически системи — *ДЖА*.

Звукът *М* е символ и за човешката душа. Мъжът и жената са символи и подобия на двете противоположности: мъжът на *Е*, жената на *И*.

Ман, като част от дума означава установена душа. Логично е *нам* да означава същото. В някои европейски езици *ман* означава човек и

мъж. Различието за мъжа и жената е в позицията на другата част от думата *джа*. За мъжа думата е *манджа*, а за жената *джанам*. Тъй като основният смисъл на всяка дума от Бхаджа е в началото и, в тези две думи е заложено и различието между мъжа и жената в пола и възпроизводството. Мъжът изгражда и дава душата, а жената тялото.

Това значи още, че душата на мъжа е насочена навън, към разширение, а женската душа навътре — към свиване. Основание за това ми дава и фактът, че когато мъж изпада в безсъзнание, в последния момент той има усещането че полита. Когато жена изпада в безсъзнание има усещането че потъва. Такива чувства се изпитват често и в сънищата.

От тук е и символиката за мъртвата и живата вода в приказките, символи за двете тежнения.

Думите-първообрази на съвременните български думи мъж и жена са: *джанам* — *джана* — *жана* — *жена* и *манджа* — *мандж* — *маж* — *мъж*.

МАНДРА — Химическото поле — *МА* е установено — *Н* разполвено — *Д* и променено — *РА*.

Когато *ДРА* е в края на думата означава, че описаното в предната част на думата се извършва с пълна мощ и безусловно, в случая установяването — *Н* на химическото поле — *МА*.

МАНДРА — Съвременна българска дума, означаваща млекопреработване.

МАНДХА — Химическото поле — *МА* се установява — *Н* по време на диханието, разширението — *ДХА*.

МАНУ — Химическото поле — *МА* се установява — *Н* и уплътнява — *У*.

МАНУ — В *Индия*, митичен праотец управлявал земята през определен период от нейното развитие. Първият Ману Сваямбхува написал прочутата книга известна днес като „Законите на Ману“.

Ману на настоящата епоха е Вайвасвата, седмият Ману, индийският Ной.

МАНУШ — Личното поле — *МА* е установено — *Н* и уплътнено — *У* в материална форма — *Ш*.

Мануш е Ману с материално тяло.

МАНУШ — Съвременно българско мъжко име.

МАР — Химическото поле — *МА* се променя — *Р*.

Преструктуриране на химическото поле на Земята. Така се изгражда цялото материално многообразия върху земната повърхност днес.

Отнесено към човека е промяна на личното му поле *М*.

Когато промяната е в тесни граници, тя поражда в душата, благоприятни или неблагоприятни чувства. От благоприятните на първо място е плътската любов. Затова в българския език безогледните полови връзки се определят като *мърсуване*, а хората извършващи това са наричани *мръсник* и *мръсница*.

От неблагоприятните чувства на първо място е страхът, ужасът защото когато промяната превиши допустимите жизнени стойности на душата, на практика това е смъртта и.

Затова на много езици *МАР*, *МАРА* означава *смърт*, *мъртво*.

МАР е първообразът на съвременната българска дума *мор* — масова смърт.

МАРА — Личното поле — *МА* е променено — *РА*.

Преструктурирано химическо поле. Смърт.

От *МАРА* е съвременната българска дума *омара*.

При разместване на сричките от *МАРА* се получава думата *РАМА* — изграждане на лични, индивидуални полета, за живата материя *биополе*, *аура*, *душа*.

МАРА — В *Индия*, в Будизма, както пише в „Индийска митология“:

Бог на смъртта, на физическата любов, съблазънта и изкушението... Мара има безброй дъщери — млади

девойки с прелестни форми, които изпраца, за да прелъстяват светци и аскети. Извиват телата си в похотлив танц пред отшелника, докато не го изтръгнат от набожния му унес. Когато обаче Буда бил подложен на тези изкушения, той нито за миг не се поддал и останал неподвластен на всички страсти и желания.

МАРГА — Химическото поле — *МА* е преструктурирано — *P* във физически системи — *ГА*, елементарни частици.

МАРГА — В книгата „Веда Словена“, в неразбрани речи четем:

Бил месецъ — тъ кога — то зафацала пролетта.

Пак там:

Една от деветте Юди, кои — то се намирали в гора — та.

МАРГА — Българско женско име.

МАРАН — Химическото поле — *МА* е променено — *РА* и се установява — *Н*.

МАРАН — *За човека: Убит.*

МАРАНА — Химическото поле — *МА* е променено — *РА* и установено — *НА*.

Това е първообразът на съвременната българска дума *мараня*.

МАРАНА — *За човека: Убита.*

МАРДА — Химическото поле — *МА* е променено — *Р* и разполвено — *ДА*.

МАРДА е първообразът на съвременната българска дума *марда* — тежко болно, мършаво животно или човек, „пътник към отвъдното“.

МАРДАР — Промененото химическото поле — *МАР* е разполвено — *ДА* и се променя отново — *Р*.

МАРДАР — *За човека*: Убиец.

На английски думата се пише *murderer* и се чете мърдър — убиец.

МАРДАРА — Промененото химическото поле — *МАР* е разполвено — *ДА* и променено отново — *РА*.

МАРДАРА — *За човека*: Убийца.

МАРДУ — Химическото поле — *МА* се променя — *Р* разполвлява — *Д* и уплътнява — *У*.

МАРДУКХ — Химическото поле — *МА* се променя — *Р* разполвлява — *Д* и уплътнява — *У* от творческата мощ — *КХ*.

МАРДУКХ, Мардук — Върховен бог в Месопотамия.

МАРДУ КХАН — Черният бог на смъртта.

МАРДХА, Мартха — Химическото поле — *МА* се променя — *Р* по време на диханието — *ДХА*.

МАРДХА означава мъртво дихание и е част от диханието на Брахма. Когато той издишва, се създава всичко и светът се разширява, а когато вдишва, светът се свива и всичко се унищожава. Това е модел от макро космическо естество, но същият принцип е валиден и за нашия свят, в по-малки мащаби и по-ограничено действие. Това е кръговратът на сезоните в годините, който циклично и безспирно се повтаря като метрична пулсация.

Днес годината се разделя на четири сезона: пролет — сътворение, лято — съществуване, есен — унищожение и зима — покой. Но в древността я разделят по още два начина, на две полугодия.

Според първия се разделя на издишване — от средата на зимата, до средата на лятото и вдишване — от средата на лятото, до средата на зимата. А според втория на Мъртво дихание — от средата на есента, до средата на пролетта и на Живо дихание — от средата на пролетта, до средата на есента.

Самият факт, че разделянето на годината на полугодия става по два начина, вече е различие и поражда противоречие. Същото противоречие съществува и днес по въпроса „Кога е началото на човека, неговото зачатие или неговото раждане?“. Църквата е на мнение, че началото е зачатие и затова е против абортите.

Това недоразумение може да се реши, като се обърнем към процесите в природата. Там *Денят на зачатие* е 22 декември — *Коледа*. Нищо не ни пречи да го празнуваме заедно с Майката природа.

Нашите деди са били и са останали на позициите на идеализма, да почитат Истината — причината, дори и тя да е абстрактна и невидима. Но някои, някога, някъде, са слезли на нивото на материализма и приемат за начало видимото — следствието, защото такъв е девизът на материализма „Око, да види — ръка, да пипне“. Така, за начало е поставен *Денят на раждането, на възкресението* — 22 март. По тази причина, днешният зодиак започва от зодия Овен.

Началото на *МАРДХА* — Мъртвото дихание е зодията *ПРАМАРДХА*, от 7 септември, до 6 октомври. Върхът на *ПРАМАРДХА* е 22 септември — есенното равноденствие.

Най-ниската точка, дъното на *МАРДХА* е денят 22 декември — *Коледа*.

От 23 декември до 1 януари — Суров ден са деветте черни, мръсни дни. Тогава според нашия народ „Слънцето се колебае по кой път да тръгне“. Предполагам, че тогава са били празниците на Мардукхан — Черният бог, Богът на смъртта, в Балкхара тежнението свиване, а в съвременната наука — гравитацията. Ако тогава Марду Кхан не бъде омилолюбив, той може да се разгневи и да не позволи на Сурва Кхан — Белият, Светлият бог да дойде на власт на 1 януари и годишният кръговрат на сезоните да не продължи по установения ред.

Мардукхан е древен бог и в Шумер, Бабилон и Асирия. В Асирия той е отъждествяван с върховния бог Ашур, Асур — тъмен, черен бог, в противовес на Светлия бог Сур.

За Мардукхан в интернет можем да прочетем следното:

Подобен обичай не е описан при дунавските българи. Както свидетелстват хрониките на арабския мисионер Мохамед Ибн Фадлан от 955 год. обаче, при волжските българи сходен обичай е бил много разпространен до тяхното ислямизиране и малко след това, т.е. далеч преди тяхната тюркизация (XIII-век). Съгласно друг арабски хронист, Хаджи-Омар, Нардуган (Мардуган, Мардукан, Нардуан) е волжско-български национален празник „Рождество на Мардукан“. Мардуган се празнувал в периода на декемврийското слънцестоене. Изграждала се снежна крепост, в която се поставяла кукла на злия бог „Тама-Тархан“. Името Тама-Тархан вероятно идва от „тъма таркан“ — „черен управител“ — символ на ЧЕРНИЯТ БОГ. Подобно име имал и град Тмутаркан (Черния таркан), столицата на Черна България — подчинена федерална единица в състава на федералната Хазарска държава. Участниците в празника си поставяли маски и се разделяли на две половини. Едните защищавали снежната крепост, а другите се стремели да влязат в крепостта с помощта на огромно чучело на кон, бик или камила, направено от бял материал. По време на шествието бялото чучело (БЕЛИЯ БОГ) било носено на високи копия или возено на талига, а всички пеели и свирели на тръби и думкали тъпани. Крепостта се превземала обезателно а куклата на „Черния бог“ се окачвала на дърво (т.е. отдавала се като дар или жертва на бога). Церемонията вероятно символизира битката между злите сили (Черния бог) и светлите сили (Белия бог), което е много характерно за космологията на иранските народи. Подобни митологични персонажи, Белобог и Чернобог са описани и при източните славяни. При тях това вероятно са ранни заемки от иранците

живеещи по Северното Причерноморие, подобно на бог Хорст, Даждбог, божествената птица Симаргл и др.

Допълнителни подробности за този важен обичай във Волжска България са дадени в книгата Джагфар тарихъ, за чиято автентичност все още се спори, макар че в нея се откриват много правдиви исторически детайли. Участниците в церемонията правели снежно градче и после го подлагали на символичен щурм. Ако „защитниците“ на града упорствали, то „нападателят“ се покачвали на върха на високо дърво (!) и викали: „Ето Слънцето, великият цар Кубер влезе — могъщо и блестящо, ослепител на враговете! Хас нардуган, Хас нардуган! Бъди винаги наш защитник и помощник!“. Тогава „защитниците“ закривали лицата си с ръце и падали ничком, а „нападателят“ заемали „града“ и окачвали чучелото на „вражеския цар“ на върха на дървото. Този обичай бил типичен за бурджаните (българите) жители на град Болград, столицата на Волжска България. Имайки пред вид сценария на играта и смисъла на цялата новогодишна обредност, фразата „Хас, хас, мардукан“ може да се преведе като „Слънце, Слънце умори ги!“ от иранското название на Слънцето Хурсет (Хорс по алански и осетински) и основата на общоиранския (и индоевропейски) глагол MAP — умирам, смърт.

http://www.protobulgarians.com/balgaro-kavkazki_vrazki.htm

Пролетният преходен период, между зимното и лятното полугодие, според Българският зодиак е от 7 март до 6 април. Това е зодията ПАРМАРДХА — край на Мъртвото дихание, първообразът на Баба Марта.

Думата ПАРА означава преминаване, отвъд. Със същото значение тя се използва и днес в съвременния български език, като чуждица — парapsихология, паранормални явления и др.

Думата MAP, в много езици означава смърт, мъртво. В Будизма това е името на бога на смъртта Мара (м.р.). А един от седемте висши

принципа в Хептат от Зороастризма е Амеретед — безсмъртие. Първата гласна А означава отрицанието Не, а коренът на думата носещ нейния смисъл е мер — смърт.

В съвременния български език съществува изразът „Да омеретейш дано“, от типа на „До пукнеш дано“ и „Чумата да те тръшне“. Също и думата *мерешки*, с подобно значение.

От същият корен е и името на планетата Марс — Мъртва планета.

Думата *ДХА* означава диханието, духът.

Това е смисълът на термина *ПАРАМАРДХА*, от учението Балкхара.

Но тези знания, по обясними причини са оставали винаги в малък кръг от посветени хора. За масова употреба дедите ни са разработили на същата основа, в друга светлина празнично-обредна система за бита и обичаите на народа.

Така месецът в календара става Март, периодът Парамардха — Баба Марта, а отличителния му знак — Мартеницата. Самата мартеница е символ на двойствеността на битието. Както животът носи в себе си смъртта, така и смъртта носи в себе си живота. Периодично преминават от един в друг. Затова двата цвята са така преплетени в мартеницата. Белият — символ на небитието, смъртта, съня, покоя и зимата, а червения — на битието, живота, бодърстването, движението и лятото.

В народните обичаи, в някои краища на България и днес се използва Уруглица — сватбено знаме от бял и червен цвят, като съвременния национален флаг на Полша. С цветовете на мартеницата са и знамената на САЩ и Япония.

В книгата „Българи, тюрки, славяни“, от Петър Добрев научаваме, че до планината Тян Шан, при разкопки на могила е намерена седемдесетсантиметрова островърха шапка, за която на стр. 108 четем:

... някога към върха и е бил прикрепен един особен религиозен символ — така наречения ФАРН, изобразяван като овен с мартеница на врата...

Защо овен с мартеница?

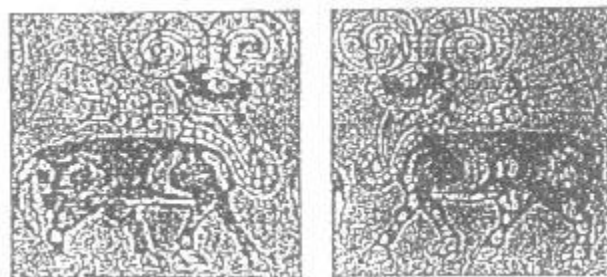
В Българския зодиак *ПАРАМАРДХА* съвпада със зодия Риби, от 7 март до 6 април. От 7 април до 6 май — Гергьовден, е зодия Овен — първата зодия извън Мъртвото дихание, която пренася символа на прераждането — мартеницата по-нататък в годишния кръговрат. На Гергьовден се принасят в жертва овни и агнета, защото тогава завършва зодия Овен. Нашите деди са празнували винаги края, а не началото защото и в Библията е писано:

Недовършеното не се брои.

Може би написаното по-горе е в основата на приказката за черния и белия овен, които ще ни отнесат на долната или горната земя. За мъртвата и живата вода.

Но ако погледнем по-внимателно илюстрацията на овена с мартеницата ще забележим, че животното не е овен, а муфлон или архар. Това не променя нищо от написаното по-горе, но означава, че там, където е битувала мартеницата, муфлонът и архарът са били обичайна част от околната среда.

Това също може да ни насочи откъде сме дошли ние, българите — хората с мартениците.

Върхът на *ПАРАМАРДХА* е 22 март — *ДХАУРУС* — денят на пролетното равноденствие, начало на живото дихание, на възкресението. Днес се празнува от народите на Средна Азия на 21 март и се нарича Наурус — иранската Нова година. Както твърдят някои източници, празнува се от осем хиляди години.

По време на този празник се приготвят седем ястия започващи със С. Трябва да има седем предмета чиито имена да започват със Ш. Боядисват се в червено сварени яйца. Палят се големи огньове и се прескачат за пречистване от греховете. Но най-важното са прошките.

Има хилядолетни празници, които не могат да бъдат забранени или отменени, затова религиите са принудени да ги приемат, като се опитват да ги променят и пригледат за своите нужди. Така става и с ДХАУРУС. Днес в Средна Азия той се счита за празник на Исляма. Но в Християнството са постигнали по големи успехи в превъплътяването му и пригаждането му за нуждите на религията си. Разделят празника на две, за да отразят и причината и следствието от астрологична гледна точка.

За да определят датите на подвижните си празници религиите ползват Колелото на промените, което отчита състоенето между Земята, Луната и Слънцето. От Колелото на промените се разбира кога е астрологичната причина и кога е нейното метеорологично следствие. Разликата между тях е 46 дни. Затова и двата празника в Християнството, които отразяват причината и следствието са на разстояние един от друг от седем седмици. Това са 49 дни, най-близо до истинското време от 46 дни. Избрани са седем седмици за да може двата празника да са в един и същи ден от седмицата.

Първият празник — причината, в източното православие е празникът Сирница, по християнски Сирни заговезни. От ДХАУРУС в него са прехвърлени обичаите: палене на големи клади — Сирници, прескачането на огньове, седемте ястия на трапезата и най-важното прошките. Вторият празник — следствието, в източното православие е Великден. От ДХАУРУС в него са прехвърлени: боядисването на червени яйца, идеята за сезонното възкресение в природата и отново прошките.

От МАРДХА произлиза съвременното женско име Марта. На английски то се пише Martha.

Името е женско, защото мъртвото дихание е превес на тежнението на И, към ядрото.

МАРИ — Химическото поле — МА се променя — Р и се свива към Долната вода — И.

МАРИ — В Индия, едно от имената на богинята Кали, означаващо убийца.

За отъждествяване на жената с богинята майка — земното ядро, в нашия език доскоро в обръщението към жената, наред с името се ползваше и *Мари*. *Мари* Пено, *мари* Радо или обърнато Пено *мари*, Радо *мари*. Също и съкратения вариант на *Мари* — Пено *ма*, Радо *ма*.

Но *Мари*, с вариантите си *мори* и *море* е навлязла широко в българския език и се използва в говора, въпреки че значението им отдавна е забравено. Чуваме ги да звучат от текстовете на народните ни песни. Ето три примера: от песента за Балканджи Йово „Море войводо, глава си давам, Яна не давам на турска вяра“; песента от вардарско „Море сокол пие вода на Вардаро“; и от стринджанската „Мари Маро“.

Едно от абстрактните значения на *МАР* е останало в българския език с думата *море*, а името на Черно море е символ за земното ядро. То е вътрешно, затворено море, а външното, голямо и отворено е Бяло море.

MARRY — Английска дума, означаваща женя се.

Английското Merry Christmas, преведено на български означава Честита Коледа, но преведено от Бхаджа *МАРИКХРАСТ* означава убиване на кръста, защото на 22 декември е най-ниската точка от *МАРДХА* — Мъртвото дихание.

МАРИА — Химическото поле — *МА* е променено — *Р* и свито към Долната вода — *ИА*.

МАРИА, *Дева Мария*, *Аве Мария*, *Богородица* е символ за земното ядро и е първообразът на съвременното женско име Мария.

МАРИН — Химическото поле — *МА* се променя — *Р* и свива към ядрото — *ИН*.

МАРИН — Съвременно българско мъжко име.

МАРИНА — Химическото поле — *МА* е променено — *Р* и свито към ядрото — *ИНА*.

МАРИНА — Съвременно българско женско име.

МАРИНКХА — Химическото поле — *МА* се променя — *Р* и се свива към ядрото — *ИН* от творческата мощ — *КХА*.

МАРИНКХА — Мартеница.

Символизира двойствеността на битието, между живота и смъртта. Противопоставяне и взаимосвързване на живото и мъртвото дишане по време на Парамардха. Бялото е покоя, небитието, а червеното живота, битието.

Древен български обичай да се закичват хора, домашни животни и растения за здраве и плодородие.

Същият символ са и знамената на Полша, Япония и САЩ.

МАХАМАРИ — В *Индия*, „Великата убийца“, епитет за богинята Кали.

МРА — Първоизява на химическо поле.

МРАКХ — Първоизява, първоначално структуриране на химическо поле — *МРА* от творческата мощ *КХ*.

МРАКХ е първообразът на съвременната българска дума *мрак*.

Тъй като светлината е физическа величина присъща само на физическите системи, когато се излезе от физическото поле и се навлезе в химическото се преминава от светлината в мрака.

МУСАЛА — Химическото поле — *М* е уплътнено — *У* в ефирна плътност — *СА* по време на четвъртия период от кръговрата — *ЛА*.

МУСАЛА — В *Индия*, боздуганът на бог Баларама.

МУСАЛА — Най-високият връх в България и на Балканския полуостров.

§ 13. Н — ПОКОЯТ. УСТАНОВЯВАНЕТО.

Н — В небитието е покой, а в битието е действието установяване защото през втория и четвъртия период от кръговрата движението е абсолютно, а покойт относителен. Затова е уместно тогава да се употребява думата установяване.

Примери: *кхан, ман, паган, бхагаван, бан, ган* и т.н.

НА — Състоянието установеност — относителен покой.

Примери: *кхана, мана, пагана, бхагавана, бана, гана* и т.н.

Думи от Бхаджа, които завършват с *Н* и *НА* могат да се превеждат и като *място* в пространството, където е осъществено установяването.

За разлика от останалите съгласни звуци в Бхаджа, *Н* не образува собствени срички, а се добавя в края на други срички и думи.

§ 14. O — ГОРНАТА ГРАНИЦА НА ФИЗИЧЕСКАТА СИСТЕМА.

O — Идеен символ за горната граница на физическата система, между полето и междузвездния вакуум.

През четвъртия период от кръговрата практически тя е недоловима. Може да се определи само теоретично, чрез математически изчисления.

OM — Символ за горната граница на химическото поле. Краят на личното, индивидуалното поле.

Окултистите твърдят, че различните хора имат различна аура (душа, биополе), по-широка или по-тясна. Поради това хората се различават по своята чувствителност за съобщение с околните аури, в околната среда. Имат различна способност да възприемат петте татви — светлина, топлина, звук, мирис, вкус и техният доставчик електромагнитното поле. Така естествено хората се разделят на четири *варни*.

OM — Свещена дума в Хиндуизма и Будизма. Част от мантрата „Ом мане падме хум“.

Твърди се, че *OM* всъщност е *AUM*. Ако е така, *AUM* означава неуплътнена, невъплътена душа.

ОПА — Горната граница — *O* на пространството — *ПА*.
ОПА най-общо означава отвесна посока.

OP — Горната граница — *O*, между полето и междузвездния вакуум е отворена за изтичане към полето.

Това се случва в началото на втория период от кръговрата.

ORBIS — Латинска дума, означаваща кръг, кълбо, граница, държава, свят.

ORDO — Латинска дума означаваща ред, боен ред, порядък, привеждам в ред.

Със същото значение е и българската дума *орда* — боен ред, армия.

ОРЕЛ — Когато горната граница на физическата система е отворена за изтичане от междузвездния вакуум към полето — *ОР*, Горната вода — *Е* започва своя кръговратът — *Л*.

§ 15. П — ПЛЪТНОСТТА НА ПОЛЕТО. ПРОСТРАНСТВОТО.

П — Идеен символ за плътността на полето, триизмерност, обем. Пространството.

ПА — Символ за плътността на полето, триизмерност, обем. Пространството.

Пространство има само Полето. Двете противоположности нямат нищо друго освен двете тежнения, които образуват полето. Всичко което познаваме или бихме опознали, е само Поле.

ПАГАН — Пространството — *ПА*, където физическите системи — *ГА* се установяват — *Н*.

ПАГАНА — Пространството — *ПА*, където физическите системи — *ГА* са установени — *НА*.

ПАГАНА, **ГАНА**, **АМАНА**, **АКХАДЖА**, **АСТРА**, **Етера** са синоними и са символи за земното пространство над атмосферата.

ПАН — Пространството — *ПА* се установява — *Н*.

ПАН е общо понятие и се отнася за цялото пространство около ядрото в четирите му плътности — етерна, ефирна, течна и твърда.

ПАНА — Пространството — *ПА* е установено — *НА*.

ПАНА е цялото пространство около земното ядро в четирите му плътности.

ПАНДАВИ — В *Индия*, пет братя, главни герои в древноиндийския епос *Махабхарата*.

Истинското им име е *Пан Деви* — *Общопространствени богове*. Те са управители на светлината, топлината, звука, аромата и вкуса. Така авторите на *Махабхарата* са изразили общите правила за петте татви — фините неща в природата — светлина, топлина, звук, аромат и вкус, от които се изгражда цялата останала материя.

ПАР — Пространството — *ПА* се променя — *Р*.

ПАРА — Пространството — *ПА* е променено — *РА*.

Тази дума се използва и днес и означава различие от общоприетото за нормално: паранормално, парапсихология.

ПАРАМАРДХА, Парамартха — Буквално означава, промяна на пространството на мъртвото дишане, но тази дума има точно определено значение в годишния кръговрат и означава „Край на мъртвото дишане“.

ПАРАМАРДХА е първообразът на Баба Марта.

При дишането на Брахма, когато той издишва се създава всичко и светът се разширява, а когато вдишва светът се свива и всичко се унищожават. Това е модел от макрокосмическо естество, но същият принцип е валиден и за нашия свят, в по-малки мащаби и по-ограничено действие. Това е кръговратът на сезоните в годините, който циклично и безспирно се повтаря като метрична пулсация.

Днес годината се разделя на четири сезона: пролет — сътворение, лято — съществуване, есен — унищожение и зима — покой. Но в древността годината се е разделяла по още два начина. Според първия тя се разделя на две полугодия: издишване — от средата на зимата до средата на лятото и вдишване — от средата на лятото до средата на зимата, а според втория на мъртво дишане — от средата на есента до средата на пролетта и живо дишане — от средата на пролетта до средата на есента.

Пролетният преходен период, между зимното и лятното полугодие според Българският зодиак е от 7 март, до 6 април. Това е периодът *ПАРАМАРДХА* — край на мъртвото дишане. Върхът на *ПАРАМАРДХА* е 22 март — пролетното равноденствие.

ПАСТРА — Пространството — *ПА*, където са проявени: ефирната плътност на полето — *С*, твърдата плътност на полето — *Т* и течната плътност на полето — *РА*.

ПАСТРА е първообразът на съвременната българска дума *пъстра*.

ПРА — Първообразуване, първоизява на пространството.

ПРА означава пръв, първа, първо, първи.

Прабългари означава първите българи. Племя или племена, чиито имена днес все още са неизвестни и който желае да премахне това *пра*, пред думата българи, всъщност желае да затвори пътя назад в историята за търсене на истината за нашите деди.

Днес прабългари се употребява неправилно за средновековните българи, защото техните имена са известни: оногондури, котрагури, утигури.

ПРАМАРДХА — Първоизява, начало на мъртвото дихание.

Есенният преходен период, между лятното и зимното полугодие според Българският зодиак е от 7 септември до 6 октомври. Това е периодът *ПРАМАРДХА* — начало на мъртвото дихание. Върхът на *ПРАМАРДХА* е 22 септември — есенното равноденствие.

ПРАН — Първоизявеното пространство — *ПРА* се установява — *Н*.

ПРАНА — Първоизявеното пространство — *ПРА* е установено — *НА*.

ПРЕ — Пространството — *П* се променя — *Р* в Горна вода — *Е*.

Това е граничното действие между четвърти и първи период от кръговрата на Втората противоположност. Тогава пространството престава да съществува и всичко се връща в Първата противоположност, в Горната вода, в междузвездният вакуум.

В съвременния български език *ПРЕ* е представка, която има смисъл на действие или място *отвъд*.

Примери: *Предел, преход, премъдрост, претоварвам, прегазвам (река), прегарям, прехалосвам (прехласвам), преспивам, прелюбодействам, прелюбопитно, прехвърлям, пребивам* и др.

ПРИ — Пространството — *П* се променя — *Р* в Долна вода — *И*.

Това е граничното действие между втори и трети период от кръговрата на Втората противоположност. Тогава пространството престава да съществува и всичко се превръща във Втора противоположност, в Долната вода, в ядрото.

В съвременния български език *ПРИ* е частица и представка, която има смисъл на действие към, до или място *вътре*.

Примери: Кръчмата „*При* бай Иван“, военната команда и стойка *при* нозе, *прибой*, *пристан*, *пришелец*, *придойде* (реката), *прихващам*, *принизявам*, както и подканата към децата „*прибирай* се в къщи“, а най-точният пример е терминът от физиката „*земно притегляне*“.

ПРО — Пространството — *П* се променя — *Р*, като се отплътнява към Горната граница на физическата система — *О*.

Преобразуване на Пространството — *П* към отворената за изтичане горна граница — *РО*, между полето и междузвездния вакуум, преди да последва *ПРЕ*.

В съвременния български език *ПРО* е представка, която има смисъл на действие, тежнение към. Използва се главно в политическата терминология: *протурска* партия, *проамерикански* настроения, *проруско* влияние.

ПРУ — Пространството — *П* се променя — *Р*, като се уплътнява към долната граница на физическата система — *У*.

Преобразуване на пространството — *П* към отворената за изтичане долна граница — *РУ*, между полето и ядрото, преди да последва *ПРИ*.

ПРУГ — Пространството — *П* се променя — *Р* като уплътнява — *У* физически системи — *Г*.

От *ПРУГ* в съвременния български език са думите *пружина* и *съпруг(a)*. Думата *пружина* е ясна, но за *съпруг* е необходимо кратко разяснение. Представката *съ* е вариант на *със* и означава заедно, съвместно, а *пруг* — гнет.

Двама души, мъж и жена, *заживяват в съпружество* за да могат заедно, съвместно да устояват на трудностите и да превъзмогват житейския гнет.

Както е казал народът:

Къща да струпат — челяд да отгледат.

§ 16. P — ПРОМЯНАТА. УРАВНОВЕСЯВАНЕТО. ТЕЧНАТА ПЛЪТНОСТ НА ПОЛЕТО.

P — Причината за всичко случващо се в материалния свят е промяната на напрегнатостта — *K* на физическото поле. Като следствие от това настъпват действителни промени и всичко намиращо се в полето бива пригодно към новата напрегнатост от самата нея.

Символът за следствието, промяната, уравновесяването в езика Бхаджа е звукът *P*. Той е труден за обяснение и разбиране по две причини. Първата е, че основното понятие, чийто символ е той *Третото движение* е неизвестно на съвременните хора, а втората е, че звукът *P* е натоварен с три значения.

Първото е идейно, за *промяната*, която включва: *първоизявата, изграждането, поддържането, промяната, разграждането и унищожението*.

Второто е физическо, за *пригаждането*, което се осъществява чрез *Третото движение* на физическите системи. То е едно от двете действията за уравновесяване, пригаждане на физическата система спрямо въздействието на друга физическа система.

Последното, третото значение на звука *P* е химическо, за втората, течната плътност на химическото поле — *водата*.

При взаимодействието между две физически системи, напрегнатостта на полето на по-голямата ще наложи две промени в по-малката, като я принуди да извърши две действия.

Първото е *радиалното движение* на ядрото ѝ спрямо ядрото на по-голямата, като го придвижи до мястото на равновесното положение между двете системи.

При второто действие количеството на съдържанието на ядрото се увеличава или намалява, чрез извършване на *третото движение* от полето на ядрото на по-малката физическа система. То става на пулсации, като вдишване и издишване — електромагнитните трептения, които днес се измерват с честота.

Но в полето на голямата физическа система има безбройно множество по-малки системи които извършват описаните по-горе действие не само спрямо голямата физическа система, но и една спрямо

друга, като се групират в спътникови общности, които се увеличават и уплътняват или отплътняват и така образуват материалните образувания, поддържат ги или ги разграждат и унищожават.

Всичко това е символизирано в езика Бхаджа със звука *P*.

Звукът *P* е избран за символ за промяната, пригаждането и съществуването — на електромагнитните трептения поради факта, че единствено при неговото озвучаване езикът ни трепти и вибрира.

За да подчертаят важността на *промяната* и *пригаждането* древните не четат своите писания, а ги пеят, защото музиката е звуци с различна честота, ритъм и тембър — най-великото изкуство. По същата причина отделните части на писанията се наричат песни.

Това пеене е останало и в днешните религии.

PA — Осъществена промяна, пригаждане.

Честотата на вълната в съвременната физика.

PA е действието за постигане, осъществяване на възможностите, съответстващи на напрегнатостта на полето. Така Законът създава, поддържа и разгражда цялото многообразие на форми и движения, които са се случвали, случват се и ще се случват във Вселената.

PA — В древен Египет, име на върховния бог.

PA присъства като съставна сричка в имената на някои от висшите богове в Индия: Хиндра, Рама, Рудра, Брахма, както и в персийския Митра.

PAVA — Третото — *PA* и радиалното движение — *VA*.

Честотата на вълната — *PA* и дължината и — *VA* в съвременната физика.

Може да се преведе и: Преминаване към нова скорост на радиалното движение.

При разместване на сричките се получава думата *VARA*, със същото значение — промяна на скоростта на движението, но излизане от старата скорост.

PAVAN — Третото — *PA* и радиалното движение — *VA* се установяват — *H*.

РАВАНА — Третото — *РА* и радиалното движение — *ВА* са установени — *НА*.

Намаляване на скоростта на радиалното движение и спирането му.

Мястото на Равновесното положение.

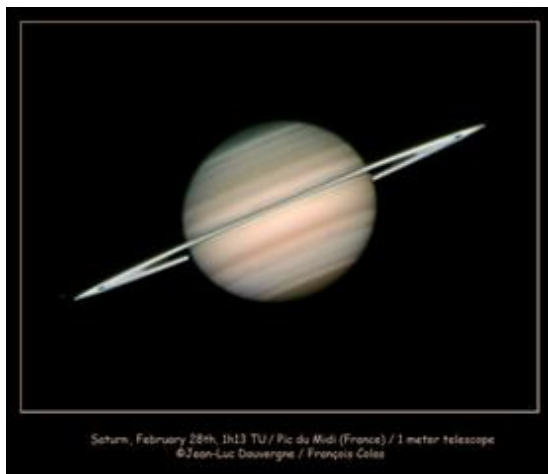
РАВАНА — В *Индия*, в древноиндиическия епос Рамаяна, демон, противник и съперник на бог Рама заради съпругата му Сита.

РАДХА — Промяна — *РА* по време на диханието — *ДХА*.

Третото движение — Диханието на Брахма.

Какво е Третото движение?

От астрономията знаем, че почти всички планети от Слънчевата система имат пръстени. Най-ясно те са изразени при Сатурн. Това показва, че планетните им екватори имат своето продължение във формата на полетата им.

<http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0903/saturnepicdumidicouleurbis.jpg>

За да обясня какво е *РАДХА* при взаимодействието между две физически системи ще използвам следната символика. Ядрото ще е човешка глава, полето — широкопола шапка, а напрегнатостта между двете полета — насрещен вятър.:

Вятър

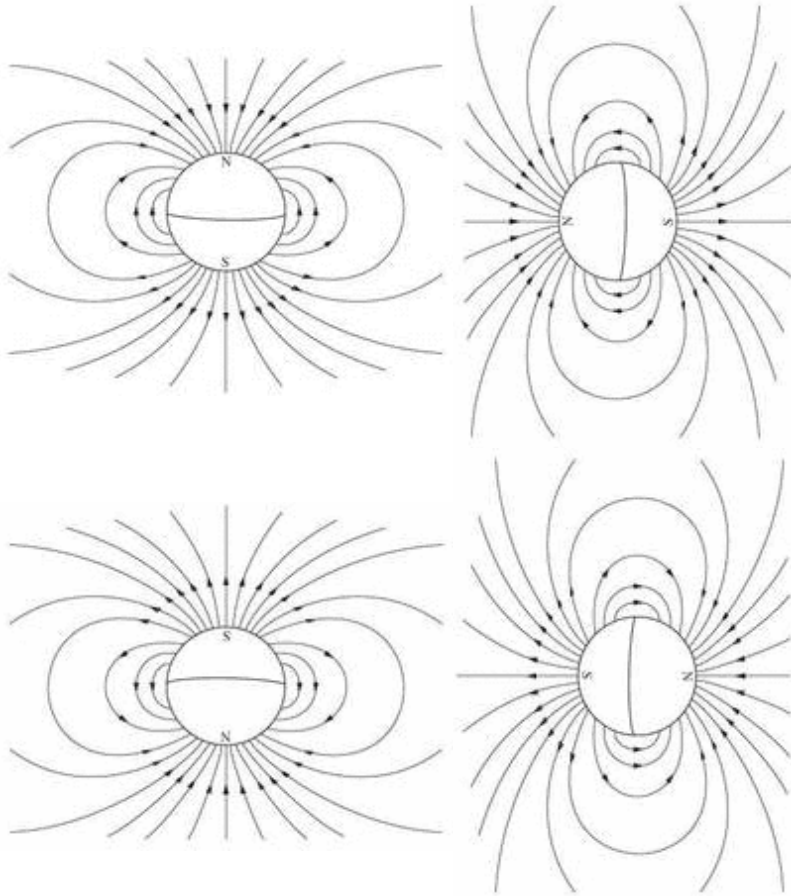
Периферия на шапката

Слънчев вятър насочен към земята

<http://sept.hit.bg/windsun.gif>

При планетите Третото движение се извършва бавно и плавно, незабележимо за нас. При звездите бързо и рязко, забележимо за нас, но еднократно. В микросвета Третото движение се извършва рязко, бързо и многократно. Затова там може да се отчете и неговата честота, т.е. с каква скорост полето на ядрото ще се върти спрямо „посоката на вятъра“, последователно в положения: екватор с право въртене, северен полюс, екватор с обратно въртене, южен полюс и отначало.

http://pic.srv6.wapedia.mobi/thumb/692714432/bg/fixed/230/180/Dipole_field.jpg?format=jpg,png,gif

При позиция екватор с правилно въртене към „вятър отляво“, физическата система няма да „излъчва“.

Изразено чрез графиката синусоида, това ще е нулева пресечна точка.

При позиция северен полюс към „вятър отляво“, физическата система, освен собственото си „излъчване“ ще пропускат през себе си ГА и от слънчевия вятър защото магнитносилните линии на полето при полюсите и съвпадат с посоката на слънчевия вятър, а „излъченото“ ще е отдясно, от южния полюс.

Изразено чрез синусоидалната графика това ще е най-високата и точка, плюс.

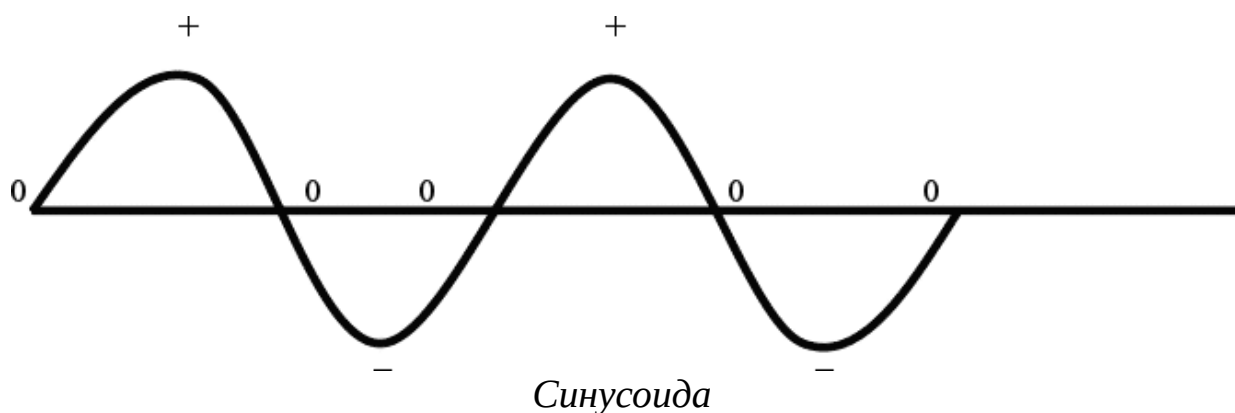
При позиция екватор с обратно въртене към „вятър отляво“, физическата система няма да „излъчва“.

Изразено чрез графиката синусоида, това ще е нулева пресечна точка.

При позиция южен полюс към „вятър отляво“, физическата система ще приема през северния си полюс, отдясно *ГА* и ще ги „излъчва“ през южния, ще е „запушена“ за слънчевия вятър защото магнитносилите линии на полето при полюсите и са насочени срещу посоката на слънчевия вятър.

Изразено чрез синусоидалната графика това ще е най-ниската точка от синусоидалата, минус.

Постоянното въртене и многократното повторение на горните четири позиции на физическата система се нарича *РАДХА* — промяна на диханието. То става на пулсации като вдишване и издишване през полюсите.

РАДХА, Рада, Рата — *В Индия*, съпругата на бог Кришна. От пламенната им любов се ражда светът.

Рада, Рата е част от името на цар Бхарада, Бхарата, от където и в името на епоса Макхабхарада, Макхабхарада, Махабхарата.

Рада, Рата, в Индия и в България се превежда война, бран.

От Рада, Рата са съвременните български думи: *рат*, *ратник*, *съратник*, *радетел* и имената Рада и Ради.

РАДХА, Радка — Съвременното българско женско име.

РАМ — Проява — *РА* на химическото поле — *М*.

РАМА — Проявено — *РА* химическо поле — *МА*.

РАМА — *В Индия*, в древноиндийския епос Рамайна, бог Рама победил злия демон Равана в борба за отвлечената си съпруга Сита.

В книгата „Индийска митология“ за Рама четем:

Баща на Рама бил цар Дашаратха, който отслужил жертвоприношението Ашвамедха и се сдобил с четирима синове, всеки от които бил частично превъплъщение на Вишну. Рама бил най-големият, роден със специална мисия, предначертана от боговете, да срази демона-тиранин Равана.

Жертвоприношението Ашвамедха е най-голямото жертвоприношение в древността — жертвоприношение на коне.

В Индийската митология Ашвини са двама братя близнаци — полубогове, символизирани като коне. В Балкхара те са символи за двете тежнениа, на двете противоположности АД и ДА. Чрез жертвоприношението на Ашвините цар Дашаратха променя напрегнатостта на полето и така се проявяват четирите плътности на пространството — четиримата му синове, които били частично превъплъщение — аватара на бог Вишну — Закона.

РАМА ГУНА — Течната плътност на полето, водата. В Индия, Раджас гуна.

РАСА — За физиката: Проява — РА на ефирната плътност на полето — СА.

Това е истинският смисъл на думата *раса* — изграждане на нов вид материя, т.е. ново равнище от енволюцията и. Съвременният смисъл влаган в думата *раса*, отнасящ се за цветовото различие между хората няма нищо общо с истината за *раса* и изкуствено сее разделение между хората с познатия ни расизъм.

РАСА — За човека: Нов човешки вид, ново равнище на енволюцията му. Точно в този смисъл думата се използва правилно от ученията наречени езотерични или окултни. Те твърдят, че ние днес сме петата *раса*.

При разместване на сричките се получава думата САРА — промяна на ефирната плътност на полето.

От думата *РАСА*, в съвременния български език са думите *роса*, *ориса*, *орисия* и *орисница*.

РАСА — В Индия:

Въображаема течност в която се съдържа живителната енергия, същността на живота, от която се раждат и израстват всички живи твари.

РАСА-ЛИЛА — В Индия, „Танц на сътворяването изпълняван от бог Кришна и всички пастирки или гопи едновременно, след като се е саморазмножил в безброй еднакви тела.“

РУ — Промяна — *P* и уплътняване — *У*.

Означава, че през долната граница *У* — между полето и ядрото може да се осъществява само движението втичане в ядрото.

От *РУ*, в съвременния български език са думите: *руша*, *разрушавам*, *рутя*, *ругая*, *руда*, *рудник* и *рудар*.

В Индия едно от имената на бог Шива, в разрушителния му аспект е **РУДРА**.

РУ — — Графичен знак, символ за отворената за втичане долна граница *У*. Той е знакът *УР*, с добавена хоризонтална линия през точката където се сливат долната отвесна и горните две разклонени линии. Добавената хоризонтална линия е символ за затворената за изтичане долна граница *У*.

Знакът *РУ* е останал в окултизма с два варианта. Първият е петолъчка с върха надолу, а вторият лице на брадат козел. И двата знака са с отрицателен смисъл, символи на инволюцията.

РУДРА — Промяната — *P*, уплътняването — *У* и разполвяването — *Д* са осъществени — *РА*. *РУ+ДРА*.

Втичане в ядрото с пълна мощ и безусловно.

РУДРА — В Индия, едно от имената на бог Шива, в разрушителния му аспект. За него в „Индийска митология“ е написано

следното:

Ревящ, виещ, бог на бурите, господар на смъртта и времето. Годината е неговият лък, за тетива му служи собствената сянка, той е нощта на Страшния съд. Той е черния дим, издигащ се над погребалните клади. Рудра е баща на **Рудри** и **Марути**.

РУР — Дума съставена от *РУ* и *УР*. Символ за двете посоки през долната граница на физическата система *У*, през втори и четвърти период от кръговрата.

Графичният знак за *РУР* е **ІУІ**.

§ 17. С — ЕФИРНАТА ПЛЪТНОСТ НА ПОЛЕТО.

С — Идеен символ за ефирната плътност на полето — атмосферата.

СА — Символ за ефирната плътност на полето — атмосферата.

САД — Ефирната плътност на полето — *СА* се разполвява — *Д*.

САД е посяване на семената от които се изграждат трите химически плътности на полето.

От *САД* са съвременните български думи: *садя, посаждам, насаждам, разсад, разсаждам*. От *САД* е и съвременната руска дума *сад* — градина.

АСАД, асат е непосяване на семена.

САДА — Ефирната плътност на полето — *СА* е разполвена — *ДА*.

САДВА — Ефирната плътност на полето — *СА* е разполвена — *Д* и се е осъществило радиалното движение — *ВА*.

САДВА, Сатва — *В Индия*, първата от трите гуни, Сатва гуна — атмосферата.

САДР — Ефирната плътност на полето — *СА* се разполвява — *Д* и променя — *Р*.

САДРА — Ефирната плътност на полето — *СА* е разполвена — *Д* и променена — *РА*.

СА+ДРА — Ефирната плътност се променя с пълна мощ и безусловно.

САДРА е съставна дума в древноиндийските Кхурукхсадра — Курукшетра и кхсадра — кшатра — втората от четирите варни.

От *САДРА* е съвременната българска дума *шатра*.

САКХА — Ефирната плътност на полето — *СА* е осъществена от творческата мощ — *КХА*.

САКХАР — Ефирната плътност на полето — *СА* е осъществена от творческата мощ — *КХА* и се променя — *Р*.

От Ефира творческата мощ ще изгради течността и твърдта.

Светлата и чиста *САМА ГУНА* ще бъде пожертвана, претворена, пригодена и принижена в течната и страстна *РАМА ГУНА* и тъмната и сляпа *ТАМА ГУНА*.

От *САКХАР* е името на българската планина Сакар.

От *САКХАР* са и съвременните английски думи: *sacred* — свещен, *secret* — таен, *sacrament* — тайнство, причастие, *sacrifice* — жертвоприношение, жертва, жертвам.

САКХАР — *За човека*: Свещенослужител, който извършва жертвоприношения.

Наставката *АР* приобщава човека към понятието: *лек* — *лекар*, *стол* — *столар*.

САКХАРА — Ефирната плътност на полето — *СА* е променена — *РА* от творческата мощ — *КХА*.

От *САКХАРА* е името на долината на пирамидите Сакара, до Кайро в Египет, а от там е името на пустинята Сахара.

САМ — *С* ефирната плътност на полето — *СА* започва изграждането на химическото поле — *М*.

Една самостоятелна химическа система с ефирна плътност.

САМ са най-малките химически системи с лично, индивидуално поле — атомите. Първите, най-малките атоми са на водорода. Те са семената от които се изграждат системите в трите химически плътности на полето.

От *САМ* са съвременните български думи: *сам*, *съм* и *семе*.

САМА — *САМА ГУНА*, ефирната плътност на полето. Ефира, атмосферата.

САМАДЕВА, Самодива — Светъл бог, Светъл демон.

САМАР — Ефирната плътност но полето — *САМА* се променя — *Р*.

САМАР — Последният, живителният период от кръговрата, от развитието на Земята.

САМ и *САМА ГУНА* са началото и краят на химическото поле, в зависимост от посоката му. Те са предпоставка за появата на *РАМА ГУНА* и *ТАМА ГУНА* и съответно съществуването на живот, такъв какъвто го познаваме ние днес.

САМАР — — Графичен знак за четвъртия период от развитието на Земята.

(Двата триъгълника, трябва да са очертани изцяло.)

САМАР — Име на живата планета Земя. Мъртвата е Марс(а).

SUMMER, Самър — Дума от съвременния английски език означаваща лято — живителният период от годишния кръговрат.

САМАР — Древна държава в Междуречието, известна днес като Шумер.

САМАРА — Ефирната плътност но полето — *САМА* е променена — *РА*.

САМАРА — Държава в древен Балистан — Палестина, основана от преселници от Самар — Шумер. Част от тях са и хората на библейския Абрахам — Аврам.

САМАРА — Градове.

САМАРИЯ — Град.

САМАРКАНД — Град.

САМАРАМАДА, Семирамида — Майката на Самар.

САМБАЛА, Шамбала — *САМ*, първите атоми се изграждат от кръговрата на Закона на Мъдростта — *БАЛА*.

САМБАЛА е началото на *САМА ГУНА*, ефирната плътност на полето. Тя е известна сред руснаците като Беловодие.

САР — Ефирната плътност — *СА* се променя — *Р*.

САРА — Ефирната плътност — *СА* е променена — *РА*.

В развитието на Земята съществуването на ефирната плътност продължава много дълго, затова библейската *САРА* — Сарая, съпругата на Аврахам — Аврам трябва да чака божието благаволение да роди дете чак до дълбока старост.

*САРА*тея е името на съпругата на върховния бабилонски бог Бел.

*САРА*свати е името на съпругата на Брахма, върховния брахманистки бог в Индия.

При смяна на местата на сричките от *САРА* се образува думата *РАСА*, която означава образуване на нов вид газ. Водород, хелий и т.н

САТАН — Ефирната — *СА* и твърдата — *ТА* плътности на полето се установяват — *Н*.

САТАНА — Ефирната — *СА* и твърдата — *ТА* плътности на полето са установени — *НА*.

СТ — Съотношение между *САМА ГУНА* и *ТАМА ГУНА*, между Ефира и Твърдта, между атмосферата и земната кора.

СТАН — Съотношението между *САМА ГУНА* и *ТАМА ГУНА*, между Ефира и Твърдта, между атмосферата и земната кора се установява — *Н*.

Нашите деди в древността са прилагали Закона — физическите правила и закони и като правила и закони за устройството, управлението и развитието на общността и съжителството между хората, по две причини. Първата е, че така е правилно, обществото трябва да се развива в синхрон с природата, а втората е да се запази Истината в паметта на хората. За целта пренасят думите понятия от Бхаджа и в живота и в битово разговорния език. Така става и с думата

СТАН. В човешко измерение тя вече означава географско място обитавано от определена група хора, племе или народ и това място се нарича с името на този народ.

СТАН днес означава постоянна държава или временен лагер, бивак. Тази традиция е жива и днес. Ако погледнем политическата карта на Средна Азия ще открием там следните държави: *Пакистан*, *Афганистан*, *Таджикистан*, *Киргизстан*, *Узбекистан*, *Туркменистан*, *Казахстан*.

Индийският полуостров доскоро беше наричан *Хиндустан*, а днешна България за някои източни народи е *Булгаристан*.

В древността на преден план е извеждан винаги човекът. Затова са наричали географските райони които обитават, примерно „Земята на българите“. Днес така наричат своята държава хърватите, Хърватска (държава). Но у нас, на преден план е изведена държавата и затова сега тя се нарича Република България. Преди десети ноември се наричаше Народна Република България, преди девети септември Царство България, а преди 22 септември Княжество България и всичко това в рамките само на сто години. То е явно и неоспоримо доказателство за мирогледа на политиците у нас, да узаконяват по този начин собствените си желания за власт над българите, ако може за по-дълго време. А самите българи в най-добрия случай са наричани народ.

СТАНА — Съотношението между *САМА ГУНА* и *ТАМА ГУНА*, между Ефира и Твърдта, между атмосферата и земната кора е установено — *НА*.

Това е първообразът на съвременната българска дума *стана* — случи се, получи се.

СТИКХА, *Стика* — Тази дума е глагол и означава стичане и втичане на *СТ* във Втората противоположност, в ядрото. Това става през втория период от кръговрата.

От *стикха* в съвременния български език е думата *стича*. Посоката на стичане е винаги надолу. В случая стичането към Черната дупка преминава във втичане в нея.

АСТИКХА, *Астика* — нестичане в ядрото.

Астика е и герой от древноиндийския епос *Махабхарата*.

СТРА — Тази дума има две значения. Първото е, че съотношението между *С* — атмосферата и земната кора — *Т* е променено — *РА*.

Второто е едновременното съществуване на трите плътности на полето, на трите гуни. Ефира — *С*, твърдта — *Т* и течността — *РА*.

СТРА е пространството на химическото поле *МАНА*, а *АСТРА* е местото над *МАНА* — *ГАНА*, *ПАГАНА*, *АКХАДЖА*, Етера.

СТРА съществува като корен в много думи от съвременния български език. Те са: *страх*, *стража*, *Стражица*, *стралджа*, *стремеж*, *устрем*, *стремление*.

СТРАДА — Трите плътности на полето ефирната — *С*, твърдата — *Т* и течната — *РА* са разполовени — *ДА*.

От *СТРАДА* е съвременната българска дума *страда*, *страдание* и италианската *страда*, *автострада*.

СТРАН — Трите плътности на полето — *СТРА* се установяват — *Н*.

От *СТРАН* са съвременните български думи: *пространство*, *странство*, *странник* (чужденец, пътник), *страноприемница*, *странност*, *страница*, *Странджа*.

СТРАНА — Трите плътности на полето — *СТРА* са установени — *НА*.

Това е първообразът на съвременната българска дума *страна* (държава), *страна* (двете страни на едно нещо).

СТРАНДЖА — Когато трите плътности на полето — *СТРА* се установяват — *Н* се проявяват и химически системи — *ДЖА*.

СТРАНДЖА — Съвременна планина в България и Турция.

СТРАЛДЖА — Когато трите плътности на полето — *СТРА* извършват кръговрат — *Л* се проявяват химически системи — *ДЖА*.

СТРАЛДЖА — Град в съвременна България.

СУ — Ефирната плътност на полето — *С* се уплътнява — *У*.
Ако Ефира се уплътни ще стане Течност.

СУ, на разговорен език означава вода. *КХАРА СУ*, кара су днес се превежда черна вода.

Кара су се споменава в книгата Веда словена, като крайселска река. Така се нарича и депресията от устието на река Дунав, дала името на румънския град Черна вода. Кара су разделя Бабадаг (Пеликановите възвишения) от Добруджа. В средновековието там е протичал южният ръкав от устието на реката, който по-късно пресъхнал и оставил последователно разположени езера и блата. Днес Кара су е плавателният канал Черна вода, Констанца.

СУАСТИ — Уплътняване на ефирната плътност на полето — *СУ*, без да се стича и втича във Втората противоположност, в ядрото — *АСТИ*.

СУ АСТИ е и правилната посока на въртене на Земята около оста и, каквато е в момента.

СУАСТИКХА — Уплътняване на ефирната плътност на полето — *СУ*, без да се стича и втича във Втората противоположност, в ядрото — *АСТИ* и нейното претворяване от творческата мощ — *КХА*.

Това действие се случва, когато въртенето на Земята е *СУ АСТИ*.

СУАСТИКХА е и името на единия от вариантите на пречупеният кръст, използван от дълбока древност в Средна Азия, а днес е свещен знак на Будизма.

АСУАСТИКХА е обратно въртене на физическа система. В това състояние е днес Венера.

АСУАСТИКХА е дума с обратно значение на *СУАСТИКХА* и нейният знак е вариантът на пречупения кръст използван от нацистите в Германия.

СУДРА — Ефирната плътност на полето — *С* е уплътнена — *У* разполвена — *Д* и променена — *РА*.

Когато *ДРА* е в края на думата означава, че действието, в случая *СУ*, се извършва с пълна мощ и безусловно. Така е и в думите *вадждра*, *Хиндра*, *Рудра*, *Мидра*.

СУДРА, Шудра — Най-нисшата от четирите варни. Символ за човешкия примитивизъм. Хора с ниски умствени възможности.

СУР — Ефирната плътност на полето — *С* се уплътнява — *У* и променя — *Р*.

Тези две действия произвеждат видимата светлина. Такова е и традиционното значение на *СУР* — излъчване на видима светлина, светъл, светило и в частност Слънцето.

От *СУР* в българския език са думите: сурат, сурия, сурвака, сурвакница.

Сурат е образ, лице.

Ако през нощта разгледаме нашата стая ще видим в нея много предмети. Те наистина са там. Но когато изключим осветлението не виждаме нищо. А предметите са пак там. Човешкото око не вижда, не възприема нищо друго освен светлина. Ето защо древните са нарекли човешкото лице *сурат* — неговият видим, представителен светлинен образ.

Сурия днес означава голямо стадо овце.

Сур е светъл, светец. *Сурия* е в множествено число, като Мар — Мария, Сара — Сарая. *Сурия* е поток от фотони, много светещи частици — светлината.

В Библията има следния текст:

Но ангел Господен я намери_ (Агар) _при един воден извор в пустинята, при извора на пътя за Сур.

АСУР — неилъчващ светлина, тъмен.

СУРА — Ефирната плътност на полето — *С* е уплътнена — *У* и променена — *РА*.

СУРВАКХА, Сурвака — Ефирната плътност на полето — *С* е уплътнена — *У* и променена — *Р* по време на радиалното движение — *ВА* от творческата мощ — *КХА*.

СУРВАКХА се случва днес около слънчевото ядро.

На 21 декември е Бъдни вечер. На 22 е Коледа, крайт на старата и началото на новата година. Нулев ден.

Числата произлизат от нулата и завършват в нулата. Заедно с нея те са десет.

Деветте дни след Коледа са наричани от народа ни мръсните, черните дни, през които, според традицията Слънцето — *Сур* се колебае дали да продължи по стария път или да поеме по нов. Тогава се празнува *Марду Кхан* и играят *кхукхарите* — *кукерите*. В края на периода, на десетия ден се провежда ритуална битка между *Марду Кхан* — черният и *Сурва Кхан* — белият. Може би затова в навечерието на *Суров ден* — Нова година коледарите пеят: „Бог се роди Коledo. Млада бога, Бела бога.“ В тази битка победител винаги е *Сурва Кхан* и животът продължава. А в утрото на *Суров ден* тръгват *сурвакхарите*.

Действието е *сурвакха*, управителят на *сурвакха* е *Сурва Кхан*, а човекът, който почита и славя *Сурва Кхан* е *сурвакхар*.

Но, ако някога победи *Марду Кхан*, Слънцето ще поеме по нов път и ще настъпи промяна — Земята ще се обърне с полюса към Слънцето. Това действие ще е *асурвакха*.

§ 18. Т — ТВЪРДАТА ПЛЪТНОСТ НА ПОЛЕТО.

Т — Идеен символ за твърдата плътност на полето.

ТА — Символ за твърдата плътност на полето.

ТАМ — Една самостоятелна химическа система с твърда плътност.

ТАМА — Твърдата плътност — *ТА* на химическото поле — *МА*.
ТАМА ГУНА, най-долната от трите гуни.

Отнесено към човека е символ за мрак и невежество.

ТАМА, като понятие е съществувала в традициите на народа ни през средновековието. В интернет, за това можем да прочетем следното:

Подобен обичай не е описан при дунавските българи. Както свидетелстват хрониките на арабския мисионер Мохамед Ибн Фадлан от 955 год. обаче, при волжските българи сходен обичай е бил много разпространен до тяхното ислямизиране и малко след това, т.е. далеч преди тяхната тюркизация (XIII-век). Съгласно друг арабски хронист, Хаджи-Омар, Нардуган (Мардуган, Мардукан, Нардуан) е волжско-български национален празник „Рождество на Мардукан“. Мардуган се празнувал в периода на декемврийското слънцестоене. Изграждала се снежна крепост, в която се поставяла кукла на злия бог „Тама-Тархан“. Името Тама-Тархан вероятно идва от „тъма таркан“ — „черен управител“ — символ на ЧЕРНИЯТ БОГ. Подобно име имал и град Тмутаркан (Черния таркан), столицата на Черна България — подчинена федерална единица в състава на федералната Хазарска държава.

http://www.protobulgarians.com/balgaro-kavkazki_vrazki.htm

ТАН — Твърдата плътност на полето — *ТА* се установява — *Н*.

ТАНА — Твърдата плътност на полето — *ТА* е установена — *НА*.

Танатос е древногръцкият бог на смъртта.

ТАР — Твърдата плътност на полето — *ТА* се променя — *Р*.

ТАР — В Индия е име на пустиня, там където е текла голямата свещена река Сарасвати.

ТАРА — Твърдата плътност на полето — *ТА* е променена — *РА*.

ТАРА, Тера — Име на Земята (твърдта).

ТУР — Твърдата плътност на полето — *Т* се уплътнява — *У* и променя — *Р*.

Така се образува твърдата земна кора. В древността са я наричали *ТУР*.

За да обясня какво е *ТУР*, трябва да започна със Зодиака, но не с общоприетия днес.

Големият Зодиак е планът за развитие на нашата планета. Разделен е на дванадесет части означени със символи, предимно животни, които имат някаква идейна прилика със съответната зодия.

За зодия Телец пише:

Шестата зодия е **ТЕЛЕЦ**. След етапа в който е сега Юпитер течността ще се увеличава, а напрегнатостта на полето около Ядрото ще се променя и отдолу под течността ще се образуват твърди елементи, които ще се групират и постепенно ще образуват твърда кора около Ядрото. Твърдта ще се увеличава, докато части от нея излязат над течността, а това вече ни е съвсем познато. **ТВЪРДАТА ОБВИВКА ОКОЛО ЯДРОТО — ЗЕМНАТА СУША, Е СИМВОЛИЗИРАНА**

с бика. Той е най-здравото и силно животно, с изявена мускулатура.

Затова телецът, бикът е бил на почит в много от древните общества. Известен е култът към Златния Телец. Но някои са се досетили, че Майката Земя е от женски род, престават да търсят под вола теле и започват да почитат кравата. Тя и до днес е свещено животно в Индия, а в древността е била почитана и обожествявана и в Египет, като богинята Hathor.

В древността бикът, телецът е бил известен още и като *Тур*. Освен в испанския език *Ел торо*, *тур* се е запазила до днес и в българския език, като корен на няколко съвременни думи. Те са: *втурвам* се, *катурвам* — събарям *тура* на земята. Синоним на *катурвам* е *кабичвам* — събарям бика на земята. Думите *турям*, *тургам* — поставям, *слагам*; *турих*, *турен*.

<http://www.ancientegypt.co.uk/gods/explore/images/hathor.gif>

От средновековни текстове ни е известена думата *багатур*, *бахатур*. Счита се че е военен чин от тогавашната ни войска. Ако е така, този чин трябва да е свързан с пехотата, както и друга стара военна титла *таркан*, *таракан*. Думата *Тара*, *Тера*, *Терра* на някои европейски езици означава земя, Земята. От същият корен е и *Тартара* от митологията.

Първообразът на *таркан*, *таракан* е *Тара Кхан*.

Първообразът на *багатур*, *бахатур* от езика Бхаджа — *Бхага Тур*. *Бхаг*, *бхага*, на древноперсийски *бага*, е първообразът на съвременната българска дума *Бог*, *Бога*. От тук става ясно, че *Бхага Тур* означава *Бог Тур*.

Някои от висшите термини в езика Бхаджа придобиват статут на богове. Такъв е *Брахма*, такъв е *Бал*, такъв става и *Тур*. По един и същ начин, чрез добавяне на звука *Н* в езика Бхаджа се образуват и думите за местата където се установяват тези богове. Така *Брахма* се установява в *брахман*, *Бал* в *Балкхан*, а *Тур* в *Туран*.

Туран е историческа територия в Азия, където бог *Тур* е бил на почит и от където се счита че произлизат тураните — днешните турки,

тюрки.

Мъдреците в древността обладават невероятната способност да обобщават и най сложните понятия за същността на Всемира само с един прост словесен или знаков символ. Чрез него те успяват да предадат през времето и пространството безценни сведения за идните поколения.

Така постъпват и с понятието за твърдата плътност на полето от учението Балкхара, като го влагат в словесния символ *ТУР* — дума образувана по правилата на езика Бхаджа. По няколко причини за знаков символ на *ТУР* е избран полумесецът.

Първо. Според мен, Месецът е бил планета и е бил прихванат от земната гравитация. Това събитие е останало в човешката памет с две неща: с „Потопа“ и с „Появата на истинският Бог“.

В резюме за книгата „Загатките на Луната“ от Воцеховски можем да прочетем:

В определен период от време култът към Луната започнал да заема главно място в много религии. За най-древен център на лунния култ се смятат бабилонският Ур и Харана в Месопотамия.

А както пишат древногръцките автори, в Аркадия преди потопа не е имало Луна.

Второ. Трите химически плътности на полето в древността се наричат *гуни*, а твърдата плътност се нарича *Тама гуна*, символ за мрак и невежество. *Тама* е съвременната българска дума тъма. Тъй като кръгът е запазена марка за дневното светило и светлината, за символ на земната твърд е избрано нощното светило в мрака, с характерния му образ на полумесец или сърп.

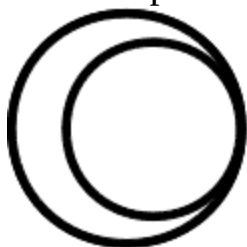
Трето. Формата на полумесец или сърп съвпада и с формата на рогата на тура, на бика, а той е символът за земната твърд в Зодиака.

Четвърто. Четирите периода от кръговрата на физическата система символично се съпоставят с четирите фази на Месеца: новолуние, първа четвърт, пълнолуние и последна четвърт. За знак на Тур е избрана четвъртата фаза — последната четвърт, за да

символизира четвъртия период от кръговрата, защото тогава се проявява земната твърд.

На горните четири основания полумесецът е приет за знаков символ за твърдата плътност на полето — земната твърд, която е предпоставката за появата на живота и съвременното растително и животинско многообразие върху нея — достатъчно основание за почит

и уважение.

Но това не е всичко. От всеки символ трябва да се вземе максимума и да се натовари с максималната възможна и ясна информация. Затова полумесецът се разглежда като технически разрез на планета, като резен от праскова, за да се покаже че вътре в Земята, под твърдата земна кора има ядро и то е като всички останали физически ядра, защото:

Всички физически ядра са еднакви по съдържание и различни по големина и качествена изява.

Такива са ядрата на елементарните частици, на атомите, на Земята, на Луната, на Слънцето и всички останали небесни тела. За да се изрази и това, към полумесеца е добавена петолъчка. Тя е символ за звездите в небето, а те нямат химическо поле, твърда обвивка и чрез петолъчката се изразява ядрото — звезда.

От древността до наши дни, в някои учения от земите на Бабилон е известна невидимата звезда Мерикха — Мерица. Тя е символ за земното ядро. Целият знак — полумесецът Тур и звездата Мерикха е символ за земната твърд и физическото ядро в нея.

От Мерица — мъртвата звезда, по правилата на езика Бхаджа е образувано името на Америка — Безсмъртна.

От името Мерикха е останало съвременното женско ориенталско име Мелиха.

Същият символ, Тур — Мерикха, може да се види и върху главата на египетската богиня Hathor.

Кога, как, и защо тураните изгубиха или изоставиха Бог Тур и полумесеца? не знам. Не знам също кога, как и защо полумесецът се озова в Исляма?, но днес Бог Тур, в образа на своя знаков символ — полумесеца, се извисява по върховете на минаретата и джамиите по света.

ТУРА — Твърдата плътност на полето — *T* е уплътнена — *У* и преобразувана — *РА*.

Вероятно изразът „Ези — Тура“ е символ за противоположности и означава „Небе — Земя“.

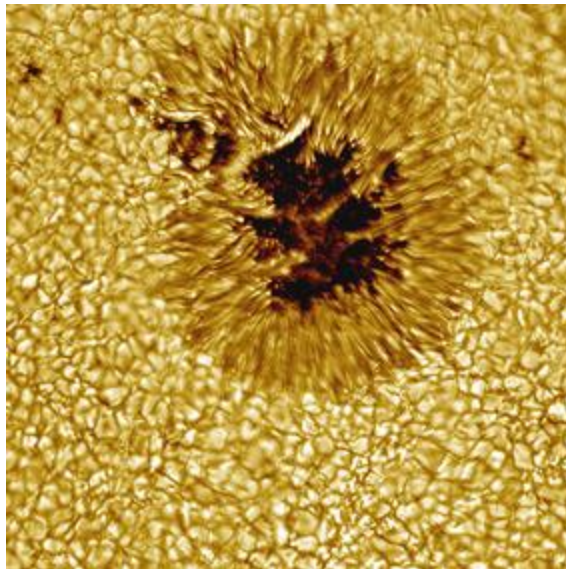
§ 19. U — ДОЛНАТА ГРАНИЦА НА ФИЗИЧЕСКАТА СИСТЕМА.

U — Символ за долната граница на физическата система, между ядрото и полето.

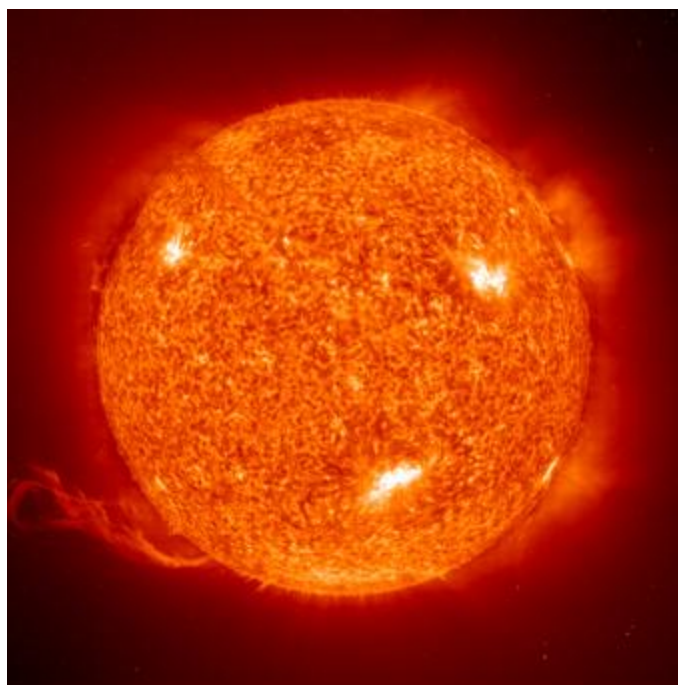
Звукът U означава още и уплътняване, свиване към долната граница на физическата система.

UP — Символ за това, че долната граница U , между ядрото и полето е отворена за изтичане — P .

В действителността UP е това, което наблюдават астрономите върху слънчевата повърхност, в най-долния слой на слънчевата хелиосфера, над самото ядро, там където се образуват гранулите.

http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0511/sunspot_vtt_big.jpg

http://umbra.nascom.nasa.gov/images/eit_19970914_0121_304.gif

Понятието *УР* е едно от най-значимите в ученето Балкхара. Затова го срещаме на много места в историческите карти на Евразия. На първо място е *Ур*, столицата на древната държава Самар — Шумер. Следват: *Урук* — друг шумерски град, в името на шумерския владетел Хамурапи, езерото *Урмия*, държавата *Урарту*, планината и реката *Урал*, *Усурийската тайга*, небето *Уран* от митологията, областта *Туран* в Азия, езикът *Урду*, титлата *Гуру*.

В древността *УР* е символизиран със змия, дракон или огнедишащ змей, който е обвил ядрото. И понеже цялото материално многообразие е изтекло през *УР*, змиите се считат за най-мъдрите същества, а кобратата е свещено животно както в Индия, така и в древен Египет. Можем често да я видим над главата на фараона от древните стенописи. Там тя е наричана *Уреус*.

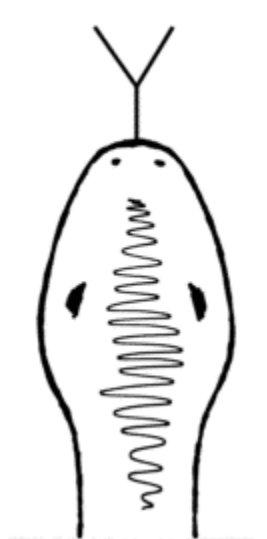
http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Tutanchamun_Maske.jpg

В Индия:

Васуки или Шеша е цар на морските дракони или наги. Владетел на долната земя Патала. Обитава водите на първичния океан и служи за постеля на бог Вишну. Наричат го още Ананта, Безкрайният, тъй като се е увил около света. Когато боговете решили да избиват първичния океан, те взели Шеша и използвали тялото му като въже, с което мощно завъртели избивачката.

Когато една от хилядата уста на Шеша се прозява, някъде по света става земетресение. В края на нашата епоха, когато боговете решат, че Земята вече трябва да бъде унищожена, от устата на Шеша ще се излее горяща отрова, която ще превърне в пепел всичко сътворено на света.

У — UR — Графичен знак, символ за отворената за изтичане долна граница на физическата система — У, между ядрото и полето. А ето от къде е неговият първообраз:

Долната отвесна линия от знака е символ за изтичащата от ядрото Втора противоположност. Линията е една, защото в ядрото има само едно нещо — Втората противоположност.

Тази линия е станала знак за цифрата едно и звукът И, в латинската азбука.

Горната разклонена част от знака е символ за полето, което се състои от двете тежнения, на двете противоположности.

Точката където се съединяват трите линии е символ за долната граница, между ядрото и полето, а звукът за долната граница на физическата система в езика Бхаджа е У. Затова V — горната разклонена част от знака, в латинския език се чете У. Най-известният пример за това днес е името на световноизвестната компания за бижута и козметика BVLGARI.

Знакът Y е станал буква от българската азбука за звука У — символ за долната граница на физическата система. Той се изписва триходово Y, но практиката не търпи разхищение на време и движения и поради това изписването на знака е станало двуходово — У.

УР — Древен град, столица на Самар — Шумер.

В Ур е роден и от там е излязъл библейският Абрахам — Аврам. Абрахам е символ за непроявения Брахма. За да се прояви и изяви той трябва да напусне УР. Така е и според Библията.

УРА — През отворената долна граница на физическата система — УР изтича физическото поле — А.

Мощта на това изтичане е достатъчна „излъченото“ да достигне междузвездните простори. „Излъчването“ от Слънцето е УРА.

От това УРА е бойният вик на българската войска при атака.

УРАГА — През отворената долна граница на физическата система — УРА изтичат физически системи — ГА.

УРАГАН — През отворената долна граница на физическата система — УРА изтичат физически системи — ГА и се установяват — Н.

УРАН — През отворената долна граница на физическата система — УР изтича физическото поле — А и се установява — Н. УРА+Н.

УРАН — В Елада — небето.

Могъщата и благодатна Земя родила безкрайното синьо небе — Уран и Небето се изпънало над Земята. Гордо се издигнали към него високите Планини, родени от

Земята и широко се разляло вечно шумящото Море. От майката Земя са родени Небето, Планините и Морето, баща те нямат.

Уран — Небето се възцарил над света. Той се оженил за благодатната Земя — Гея.

УРВА — След отворената за изтичане долна граница на физическата система — *УР* е започнало радиалното движение — *ВА*.

Днес *УРВА* е останала в съвременния български език със значение на стръмен склон.

УРГАН — През отворената за изтичане долна граница на физическата система — *УР* „изтичат“ физически системи — *ГА* и се установяват — *Н*.

УРГАН е първообразът на съвременната българска дума *юрган*.

URBIS — Латинска дума означаваща *град, столица, крепост*, а от там и на думата *урбанизация* — градоустройство.

УРИ — Българско народностно име, произлизащо от понятието от Балхара и Бхадха *УР*, чийто графичен знак е този **У**.

От историята са ни известни следните български клонове: *хайландур, вахандур, котрагури, утигури, оногондури* — аспаруховите българи.

До наше време, в съвременна България са достигнали: старото име на странджанското село Българи — *Ургури*, бойният вик на българските войни — *Ура*, сватбеното знаме — *Уруглица*. Думите *урна, фурна, уруки, ураган*.

От *УР* са имената и на други народи. Такива са могъщите древни хурити, а един от клоновете им е наречен балхарис. Най-мощната хуритска държава е Митани, със столица Вашукани — Васукани. Васуки, в индийската митология е цар на всички змии.

От *УР* са римските *авгури* и *курия*, народите: *сури* — сирийци, *асури* — асирийци, *тури* — турани, *курди* — кюрди, *урси* — руси,

белурси — белоруси, урису — юруци в Родопа, а в западен Китай и днес живее народът уйгури, чийто главен град е Урумчи.

Вероятно от написаното по-горе се досещате, че *Ури* означава и змии.

Още от древността до наши дни в Индия змиите са наричани *наги*. И днес в източна Индия съществува щат с името Нагаланд. А от древността е известно названието *нагомъдреци*. За да разберем кои са *нагомъдреците* ще цитирам текст от книга на Петър Добрев:

И най-последно стрелката на маршрута отскача рязко на изток, споменавайки добре известните гимнасофисти или нагомъдреци — средновековно название на съседните с Персия северни индийци и по специално на индийските брахмани. До тези именно гимнасофисти във втория списък на Хронографа е поставено като завършек на текста и името на древните българи.

Дали пък няма връзка между *урите* и *нагомъдреците*?

УРУКХИ — *За физиката*: Изтеклото през отворената за изтичане долна граница на физическата система — *УР* се уплътнява — *У*, а творческата мощ — *КХ* го свива към Долната вода — *И*.

УРУКХИ, Уруки — *За човека*: Нашето биополе се влияе от промените на слънчевата активност и съответната промяна в земната магнитосфера. То се влияе от Луната, от сезонните и метеорологични промени, от присъствието на много хора или отделни личности, животни, водни басейни и всичко което ни заобикаля.

Тези природни явления влияят не само на нашето биополе, но чрез него и на всички вътрешни полета в тялото ни, като ги подчиняват на външното въздействие и в тях наднормено се усилва едно от двете тежнения, *свиване* или *разширение*. Това за подсъзнанието означава *опасност* и предизвиква у нас необяснима тревога и дори страх, които ни карат да предприемаме *спешни спасителни действия*, неестествени за нас и необясними за околните.

През средновековието в Западна Европа, по тази причина много жени са били обвинявани за връзки с дявола и нечистите сили, обявявани са за вещици и са измъчвани и изгаряни на клада.

Но най-силно влияят тези промени на малките деца. Понякога те плачат неутешимо, без никаква видима причина. Старите баби в такива случаи казват, че го е хванало *УРУКХИ*. А урукито, е приближаваща рязка промяна в метеорологичните условия, ниско атмосферно налягане, облачност с висок електрически заряд, ултравиолетовите слънчеви лъчи и др.

§ 20. Ф — ЧЕТВЪРТИЯТ ПЕРИОД ОТ КРЪГОВРАТА.

Ф — Идеен символите за четвъртия период от кръговрата.

Земята, Луната, Слънцето и всички небесни тела в Слънчевата система са в четвъртия период от своето развитие.

ФА — Символ за четвъртия период от кръговрата.

Ето едно сведение от пътешественика Ел Балхи, за религиозните представи на кавказките българи:

Аз попитах различните народи как наричат това, в което вярват, и как казват на идолите, на които се покланят... и аз чух хора от Бурджан, които казваха, че го наричат Едфу, и когато ги попитах за името на идола, те отговориха Фа.

§ 21. X — ВЪЗМОЖНОСТИТЕ.

X — Идеен символ за възможностите — планът, програмата, идеите, кодовете, шифрите, гените по чиито правилата се изгражда всичко във Вселената, от най-малкото до най-голямото. Правилата за строежа, вътрешната структура на физическите, химическите и биологични системи и съединения.

Звукът **X** от езика Бхаджа винаги се предхожда от един от звуците **Б**, **Д** и **К**, образувайки с тях звукосъчетанията **БХ**, **ДХ** и **КХ**, като най-често употребяваното е **КХ**. То е трудно за произнасяне в съчетание с други звуци и в практиката, в по-късни времена звукът **X** често не се произнася и трайно отпада от някои думи. По-рядко отпада **К**, а понякога **КХ** преминава в **Г**. Така е станало с думите: Балкх — Балк или Балх, Балкхара — Балхара, балкхари — българи, Бракхма — Брахма — Брама, Кхиндра — Хиндра — Индра, Дхарма — Дарма.

Поради тази причина в говоримия език са останали трайно в употреба думи в които е изпуснат първият звук **К**.

ХА, **КХА** — **К** е напрегнатостта на полето, **X** възможностите, а **А** физическото поле. **КХ**, **КХА** е творческата мощ, за изграждането и строежа на системите и съединенията.

ХАЛ, **КХАЛ** — Творческата мощ — **КХА** извършва кръговрат — **Л**.

ХАЛ — Съвременна българска дума, означаваща състоянието на човека „Виж си хала“.

ХАЛА, **КХАЛА** — Творческата мощ — **КХА** през четвъртия период от кръговрата, когато пространството се разширява, а времето тече в права посока — **ЛА**.

ХАЛА — Съвременна българска дума означаваща виелица, буря, ламя, змей.

ХАЛО, КХАЛО — Творческата мощ — *КХА* е извършила кръговрата — *Л* до горната граница на физическата система — *О*.

ХАЛО — Светлият кръг около звездите и кометите.

В Бабилон, хората занимаващи се с астрономия са наречени *халдеи*, звездобройци, защото наблюдават в небето само светлината, халото на небесните тела.

Човешкото око не възприема нищо друго освен светлина. Ако през нощта, в осветена стая се огледаме около нас, ще забележим много и различни предмети. Но ако изключим осветлението няма да виждаме нищо. А предметите са си пак там.

Заради вещите си астрономи, Бабилон е наричан Халдея.

ХАМ, КХАМ — Творческата мощ — *КХА* изгражда химическото поле — *М*.

ХАМА, КХАМА — Творческата мощ — *КХА* е изградила химическото поле — *МА*.

КХАМА, Кама е името на индийският бог на любовта.

ХАН, КХАН — Творческата мощ — *КХА* се установява — *Н*.

ХАН — Съвременна българска дума, означаваща страноприемница.

ХАОС — Най-малките *ГА* са единствените физически системи във Вселената които нямат спътници и са (почти) еднакви, поради което взаимодействието между тях е много слабо и много бавно.

Те са Хаосът на древните, а Хаос е когато още няма изявена Черна дупка, която да постанови чрез своето тежнение Космос — Ред. Тогава *ГА* са еднакви и равноправни и няма Космос — Ред, а Хаос — равноправие.

Този модел е пренесен и в човешкото общество.

ХИМА, КХИМА — Творческата мощ — *КХ* е свила към Долната вода — *И* химическото поле — *МА*.

ХИМАЛАЯ — В Индия, планината Хималаи. Превежда се Снежната обител.

ХИМИ, КХИМИ — Творческата мощ — *КХ* свива повторно — *И* свитото химическо поле — *ИМ*.

ХИМИЯ — Съвременна наука за строежа, вътрешната структура на химическите елементи и съединения.

ХИМН, КХИМН — Творческата мощ — *КХ* свива към Долната вода — *И* химическото поле — *М* и го установява — *Н*.

Структуриране на химически елементи и съединения.

Химните са формули, по които се изграждат химическите елементи и съединения.

ХИМНАСОФИСТИ, Гимнасофисти — Дума, въведена от древногръцките философи. Тя е съставена от две части. Химн, термин от Бхаджа и софисти, гръцка дума за мъдреци. Химнасофисти означава мъдреци познаващи, разбиращи химните.

От уважение и почит към мъдростта на Химнасофистите и получените от тях знания, гръците основават в Атина философска школа носеща същото име — Гимназиум. От там е навлязла у нас думата гимназия.

За да разберем кои са гимнасофистите, както ги наричат древните гръци ще добавя цитат от книгата на Петър Добрев „Българските огнища на цивилизация в картата на Евразия“:

И най-после стрелката на маршрута отскача рязко на изток, споменавайки добре известните гимнасофисти или нагомъдреци — средновековно название на съседните с Персия северни индийци и по специално на индийските брахмани. До тези именно гимнасофисти във втория списък на Хронографа е поставено като завършек на текста и името на дръвните българи.

Ето, това са химнасофистите.

ХИН, КХИН — Творческата мощ — *КХ* свива към Долната вода — *И* и установява — *Н*.

ХИНДРА, КХИНДРА — Творческата мощ — *КХ* е свила към Долната вода — *И*, установила — *Н*, разполвила — *Д* и променила — *РА*.

КХИНДРА, Хиндра, така както е записана думата означава гравитацията. За да се отнася за двете тежнения ще бъде *КХАНДРА* и още по-пълно *КХАНДРАВА* или *КХАН ДРАВА*.

ХИНДРА — В Индия. Един от най-древните и най-авторитетни богове. Върховен бог на ведическа Индия. Негово главно оръжие с което твори, е Вадждра.

В негова чест, са много от най-древните химни в Риг Веда. За него там можем да прочетем:

Пред чието дихание
двете вселенски половини треперели
и пред величието на огромната му мощ.

Той,
който закрепил здраво клатушкащата се земя,
който успокоил тресящите се планини.

Който подпрял небето да не падне...,
който родил огъня между два камъка...
Той премахнал змея и освободил седемте реки.

§ 22. Ш — ФОРМИТЕ НА ХИМИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ.

Ш — Идеен символ за формите на химическите системи.

ША — Символ за формите на химическите системи.

ШАКТИ — В Индия, „Силата“ (детеродната), едно от имената на богинята Кали.

Всеки от главните богове в Индия има своята Шакти (Ядро). Вярна и предана съпруга, без чиято помощ не може да твори.

ШАНТ — Формите на химическите системи — *ША* се установяват — *Н* в твърдата плътност на полето — *Т*.

ШАНТА — Формите на химическите системи — *ША* са установени — *Н* в твърдата плътност на полето — *ТА*.

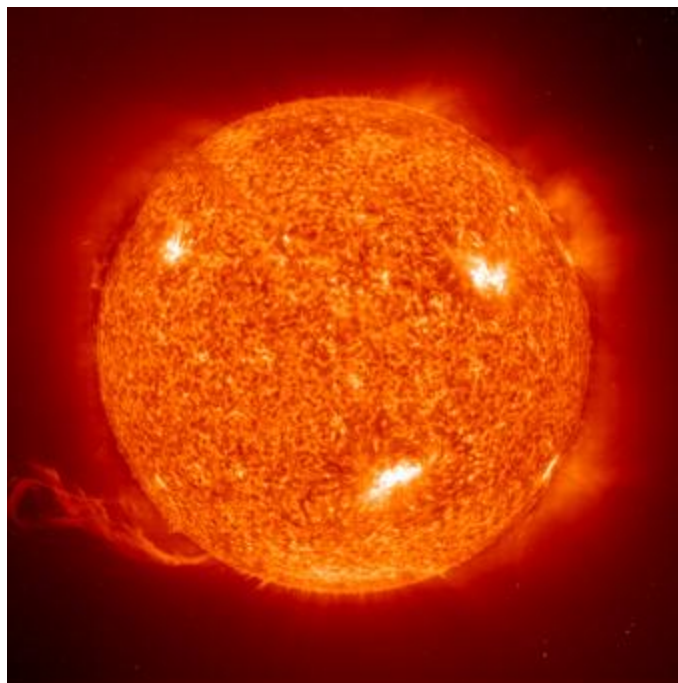
ШАНТА е първообразът на съвременната българска дума *шантав*.

ШЕША — В Индия:

Цар на всички морски дракони или наги. Владетел на долната земя Патала. Шеша обитава водите на първичния океан и служи за постеля на бог Вишну. Наричат го още Ананта — Безкрайният, тъй като се е увил около света. Отъждествяват го с Васуки.

Когато боговете решили да избиват първичния океан (Ядрото), те взели Шеша (УР) и използвали тялото му като въже, с което мощно завъртели избивачката.

Когато една от хилядата уста на Шеша се прозява, някъде по света става земетресение. В края на нашата епоха, когато боговете решат, че Земята трябва вече да бъде унищожена, от устата на Шеша ще се излее горяща отрова, която ще превърне в пепел всичко сътворено на света.

http://umbra.nascom.nasa.gov/images/eit_19970914_0121_304.gif

ШИШМАН — В средновековието, име на българска владетелска династия.

ШИРША

Едно от съзвездията в календара на ведическите индийци се нарича МАРГАШИРША (Margasirsha), в превод „главата на зверовете“ или „главата на зодиака“. Това съзвездие се припокрива донякъде с днешното съзвездие Козирог, в което настъпва зимното слънцестоене. Месецът, през който Слънцето се намира в съзвездието Маргаширша включва втората половина на ноември и първата половина на декември, след което започва годината.

В този коментар за Маргасирша, несъответствията вероятно се дължат на смесване на времеви мерни единици от Зодиака и календара. Според мен става въпрос за зодия Стрелец от българския

Зодиак, от 7 декември до 6 януари и за последният месец от българския календар, който завършва на 21 декември.

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА § 1. А — ФИЗИЧЕСКОТО ПОЛЕ.

АВ — Идеен символ за отсъствие на радиално движение.

АВА — *ВА* е радиалното движение, а *АВА* — без радиално движение.

Това е един от начините символично да се изрази третия период от кръговрата и физическото ядро.

Когато пред някоя дума се постави *АВА*, означава, че смисловото и значение е подвластно на *АВА*, на ядрото.

В католическата църква се употребява терминът „Аве Мария“ — използван като синоним за *Богородица*. Той е съставен от *АВА* — земното ядро и *Мария* — множествено число на *Мар*, *Мари* — мъртво.

Когато от ядрото започне да изтича *Втора* противоположност, тогава ще се изявят и двете тежнения със своето взаимодействие — физическото поле и неговата напрегнатост — *КХРАСТ* — *Христос*. Затова земното ядро е постановено за *Аве Мария*, *Богородица*, майката на *Христос*.

С *АВА* започва името и на първия наш *Кхан*, в *Именник* на българските владетели — *Авитохол*.

АВАДХАРА, *Аватара* — *АВА* е ядрото, *ДХА* е диханието, разширението към междувездния вакуум, а *РА* промяната.

Аватара в *Индия* се превежда спускане. Проявя на някой от боговете на земята, най-често в човешки образ, за да поправят нещата. Така пише в книгата „*Индийска митология*“:

Аватара, буквално означава „слизане“, „спускане“ — бог слиза на Земята и добива видима форма, защото само на Земята е мястото, където човек може да го възприеме със сетивата си. Божественият дух може да пребивава навсякъде в пространството непроявен, нероден, недвижим... *Индуистките философи* винаги завършват с думите, че *Бог* е един и че всяка физическа проява е мая,

илюзия, резултат от ограничените ни мисловни възможности.

АВАЛОКА — Лока не е дума от Бхаджа и се превежда *място*. Авалока означава място без радиално движение — земното ядро.

АВЕСТА — В Персия, заглавие на свещената книга на Зороастризма.

Първата гласна А е отрицанието Не. Думата *ВЕСТА* означава известно, а *АВЕСТА* неизвестно. *АВЕСТА* е земното ядро, а известното *ВЕСТА* е материята около ядрото, всичко видимо и невидимо, знайно и незнайно.

Природата която ни заобикаля тук на Земята е *ВЕСТА*, родена от земното ядро *АВЕСТА*.

Същият модел нашите деди са вложили в бита и езика ни. Ако заменим първата гласна А, от *АВЕСТА* с днешното отрицание НЕ, ще се получи думата *невеста*. Дума известна и доскоро използвана масово у нас.

Какво означава *невеста*? Това е млада омъжена жена, която още не е родила. Така жената, като носител и проводник на живота е приравнена, и с право, към Богинята Майка, като част от пътя за прераждане и усъвършенстване на материята. Когато е *невеста*, тя още не е дала своя дан в този процес, а когато роди става *весталка* и дава на света *нова вест* — *нов човек* и животът продължава.

АД — *ДА* е посоката разширение на полето, от ядрото до междузвездния вакуум, а *АД* е посоката свиване, от междузвездния вакуум до черната дупка.

АД е гравитацията, а нейният стремеж е да свие пространството и да върне времето.

АД — Преизподня, Ад.

АДХАРМА — А е отрицанието Не, *ДХА* е диханието, разширението на полето, *Р* е промяната, а *МА* е химическото поле.

АДХАРМА е вторият период от кръговрата, когато пространството се свива, а времето тече обратно.

АДХАРМА е обратна дума на *ДХАРМА* — четвъртият период от кръговрата.

АДХАРМА — В Индия, *ДХАРМА* е обществен, морален закон, а *АДХАРМА* — Беззаконие.

АКХАДЖА, Акаша — *А* е отрицанието *Не*, *КХА* е творческата мощ, а *ДЖА* изява на химически системи. *АКХАДЖА* означава, че творческата мощ не изявява химически системи.

АКХАДЖА, Акаша е синоним на Етера, *ГАНА*, *АМАНА*, *АСТРА* — етерната плътност на полето, където съществуват само физически системи.

АН — Физическото поле — *А* се установява — *Н*.

АНА — Физическото поле — *А* е установено — *НА*.

С окончанието *АНА* се образуват думи за място, ограничена част от пространството: *ГАНА*, *МАНА*, *САНА*, *РАНА*, *ТАНА*, *ДЖАНА* и др.

АНКХ — Физическото поле — *А* се установява — *Н* с творческата мощ — *КХ*.

При смяна на местата на сричките в *АНКХ* се получава думата *КХАН*.

И двете думи означават живителност, оживотворяване, но *АНКХ* се отнася за цялата физическа система, а *КХАН* е точно установена живителност по място, в обект или човек.

http://photo-cult.com/pics/252/pic_10000119_0252663.jpg

http://vsedlyastvdenta.narod.ru/inf_2239_xeq.jpg

От рисунките в древен Египет, виждаме боговете да изпрацат живителност чрез *АНКХ* за всичко под небето или за отделен обект.

АНКХАР — Физическото поле — *A* се установява — *H* с творческата мощ — *KX* и се променя — *P*.

АНКХАРА — Физическото поле — *A* е установено — *H* с творческата мощ — *KX* и е променено — *PA*.

АНКХАРА, Анкара е името на столицата на съвременна Турция.

АСТИКХА, Астика — Звукът *A* е отрицанието *He*, ефирната — *C* и твърдата — *T* плътности на полето се свиват към Долната вода — *I* от творческата мощ — *KXA*.

Противоположната и дума е *СТИКХА* — стика. Днес тя звучи стича. Движението стичане е винаги надолу. Тук то се отнася за стичането, което преминава във втичане на *ГА* в черната дупка.

АСТИКХА означава нестичане, невтичане.

АСТИКХА, Астика — *B* *Индия*, име на герой от древния епос Махабхарата. Той е заченат и роден с цел, да спре стичането на ядрата — *ГА* в черната дупка. Но тъй като митовете, легендите и приказките са символични подобия на действителните неща и събития, ще отделя място за обяснение на повествованието за героя Астика.

В божествения свят нищо не се случва „ей така“, случайно. Всичко предстоящо е предписано и може да се узнае.

Един от змийските царе, Такшака, убива цар Паракшит и след време неговият син, новият цар Джанменджая решава да отмъсти, като изгори всички змии на кладата в жертвен обред. Знаейки това, върховният змийски цар Васуки събира всички змии на съвет и научава от старата и мъдра Елапатра, че добрите и почтени змии ще бъдат спасени от сина на мъдреца отшелник Джараткару и неговата съпруга, сестрата на цар Васуки, която също се казва Джараткару. Роденият от тях син Астика ще стане жрец на Брахма и ще спре обреда за изгаряне на змиите недовършен.

Змията, змоят, драконът в древността са символ за долната граница на физическата система *У*, между ядрото и полето. Изгарянето на змиите е символ за втичане на *ГА* в черната дупка. Астика, чието име подсказва, че той ще спре стичането и втичането на ядрата на *ГА* в черната дупка, за да започне обратното движение, изтичане на *ГА* от ядрото, а след време да се появи и живота.

Името Астика е много близко до името на американското индианско племе Ацтека. А може би малката отлика, се дължи само на разликата във времето и особеностите на различните езици. Ацтека почитат пернатата змия и змиите въобще, а Астика е наполовина змийски потомък. Като се прибави и фактът, че американските индианци произлизат от района на съвременен Непал, приликата се отдалечава от случайността.

АСТРА — А е отрицанието Не, а *СТРА* е едновременното съществуване на трите плътности на полето: ефирната — С, твърдата — Т и течната — РА.

СТРА е пространството на химическото поле *МАНА*, а *АСТРА* е местото над *МАНА*, над атмосферата — *ГАНА*, *АМАНА*, *АКХАДЖА*, Етера.

АСТРАВЕДА — Всички знаем, че Астрология и Астрономия са думи от древногръцки произход и това не подлежи на съмнение. Но дали е така?

Първообразите на древногръцките Астрология и Астрономия са древнобългарските думи-понятия Астроведа и Астралока. Те се състоят от по две части: *астра* и *лока* или *веда*. *Веда* е и съвременна българска дума и означава знание. Какво означава *астра* пише в предната статия.

Какво означава *лока*?

От чужди езици в българския са навлезли думите локал — местна кръчма и локатор — радар с кръгово въртящ се лъч.

Не е беда, ако някоя дума от нашата древност не е оставила следа в съвременния ни език, но *лока* е останала и днес в нашия говор с цели три думи: *лъка* (Широка лъка, голям завой на река), *лъкатуши* (реката, пътят) и *лакът*. И трите означават извивка, окръгленост на определено място.

Лока означава място. Известно, определено, ограничено, окръглено място. Двумерно, някъде върху земната повърхност и триизмерно, някъде в пространството.

Астралока означава място в пространството, където съществуват само физически системи — *АКХАДЖА*, *АМАНА*, *ГАНА*, Етера — пространството над атмосферата — *АСТРА*лът.

Всички физически полета образуват Единното всемирно поле и всичко започва и завършва там. Той е началото и краят. Чрез Единното всемирно поле *АСТРА*лът въздейства навсякъде във Вселената и всичко е подвластно нему.

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0803/lh95_hst_big.jpg

Нашите деди, опознавайки *АСТРА*ла създават *АСТРА ВЕДА* — най-висшата наука. Науката за полето и за влиянието на близките и далечни небесни тела чрез своите полета, върху полето на Земята, а така и на всичко намиращо се на нейната повърхност.

Научавайки за *Астралока* и *Астроведа*, древните гърци ги превеждат на гръцки. Вероятно за *АСТРА* са нямали подходящо слово, защото не са я заменили, но заменят *лока* и *ВЕДА* с две гръцки думи. Първата е *ном* — административна провинция, област, окръг. Така *АСТРА*лока става *Астроном* и съответно науката *Астрономия*. Втората дума е *логос* — разум, познание. Така *АСТРА ВЕДА* става *Астрологос* и съответно науката *Астрология*.

Днес астрономията е наука подчинена на материализма, отчитаща предимно следствията. А Астрологията, би трябвало винаги да е наука подчинена на идеализма, отчитаща главно причините.

Като следствие от прочетеното по-горе не виждам причина, защо от тук нататък вместо Астрология да не ползваме хубавите древнобългарски думи *АСТРА ВЕДА*, а вместо астролог, *астроведар*.

Но какво е станало в древността с *Астроведа*? Къде изчезва тя и защо не се знае нищо за нея?

Когато някой титан на разума или група мислещи хора достигнат до безценни знания и ги оформят в ново учение — обикновено само нов, по-съвременен поглед, естествено ги предават на своите ученици или последователи да ги пренасят през времето и пространството. Но поглеждайки в историята за такива примери ставаме свидетели как „Когато гръм удари, как ехото заглъхва“.

Последният пример е Елена Блаватска и нейната Теософия. След мощния тласък в началото, днес теософските общества по света са се превърнали в своего рода литературни кръжоци. Виж: <http://www.theosophy.ru/>

С една дума, всеки ден не се раждат гении. Техните висши достижения избледняват с времето и преминаването им от човек на човек, от група в група. Висшето, сакралното се превръща в догма, а учението в религия или безпаметни традиции. От криле за полет, в тежки окови.

АСТРАЛОКА — АКХАДЖА, АМАНА, ГАНА, Етера.

АСУАСТИКХА — Дума с обратно значение на СУАСТИКХА.

АСУАСТИКХА е действие и име на графичен знак, символ за действието.

Днес околоосовото въртене на Венера е АСУАСТИКХА — обратно. Знакът за това е АСУАСТИКХА — пречупеният кръст използван от нацистите в Германия.

АСУР — СУР означава светъл, излъчващ светлина, а в частност Слънцето.

АСУР означава тъмен, неилъчващ светлина.

В древността много родове, племена и народи се наименоват с термини от Балкхара. Такива са вара — авара, сура — асура и др. Вара са варягите, викингите, аварите са известни, сура са сирийците, а асура асирийците.

Има исторически текстове които сочат, че българите са от Асирия и древен техен цар е бил Набухудонасур. Но тъй като асур означава тъмен, черен, вероятно това е причината част от българите през средновековието да бъдат наричани черни българи.

АСУРВАКХА — Дума обратно на *СУРВАКХА*, Сурвака.

СУРВАКХА се случва днес около слънчевото ядро.

На 21 декември е Бъдни вечер. На 22 е Коледа, края на старата и началото на новата година. Нулев ден.

Числата произлизат от нулата и завършват в нулата. Заедно с нея те са десет.

Деветте дни след Коледа са наричани от народа ни мръсните, черните дни, през които, според традицията Слънцето — *Сур* се колебае дали да продължи по стария път или да поеме по нов. Тогава се празнува *Марду Кхан* и играят *кхукхарите* — *кукерите*. В края на периода, на десетия ден се провежда ритуална битка между *Марду Кхан* — черният и *Сурва Кхан* — белият. Може би затова в навечерието на *Суров ден* — Нова година коледарите пеят: „Бог се роди Коledo. Млада бога, Бела бога.“ В тази битка победител винаги е *Сурва Кхан* и животът продължава. А в утрото на *Суров ден* тръгват *урвакхарите*.

Действието е *сурвакха*, управителят на *сурвакха* е *Сурва Кхан*, а човекът, който почита и слави *Сурва Кхан* е *сурвакхар*.

Но, ако някога победи *Марду Кхан*, Слънцето ще поеме по нов път и ще настъпи промяна — Земята ще се обърне с полюса към Слънцето. Това действие ще е *АСУРВАКХА*.

АУРА — Обратна дума на *УРА*, а *УРА* означава мощното изтичане на физическо поле — *А* през отворената за изтичане долна граница на физическата система *УР*.

Мощта на това изтичане е достатъчна „излъченото“ да достигне междузвездните простори. Изтичането от Слънцето е *УРА*.

От това *УРА* е бойният вик на българската войска при атака.

АУРА означава, че *УРА* вече е спряло някъде в далечното пространство.

ПОСЛЕСЛОВ

Тематиката на тази книга е неизчерпаема. От нея може нещо да отпадне или да се прибави още, а самата книга може да бъде написана и „по-иначе“.

В написаното тук има безспорни за мен неща. Има и понатъкмени преводи, но не без някакво основание. Сигурно има и глупости защото без тях не може. Обикновено те са фонът на повечето писания. Заради всичко това тази книга е такава, каквата е.

Написаното тук е диамант — неугледен, неодялан камък, който изкуските бижутери трябва да превърнат в блестящ брилянт.

С други думи, написаното тук не е наука, но е Истина, от което следва, че или Истината трябва да стане научна или науката Истинска.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.